

BX

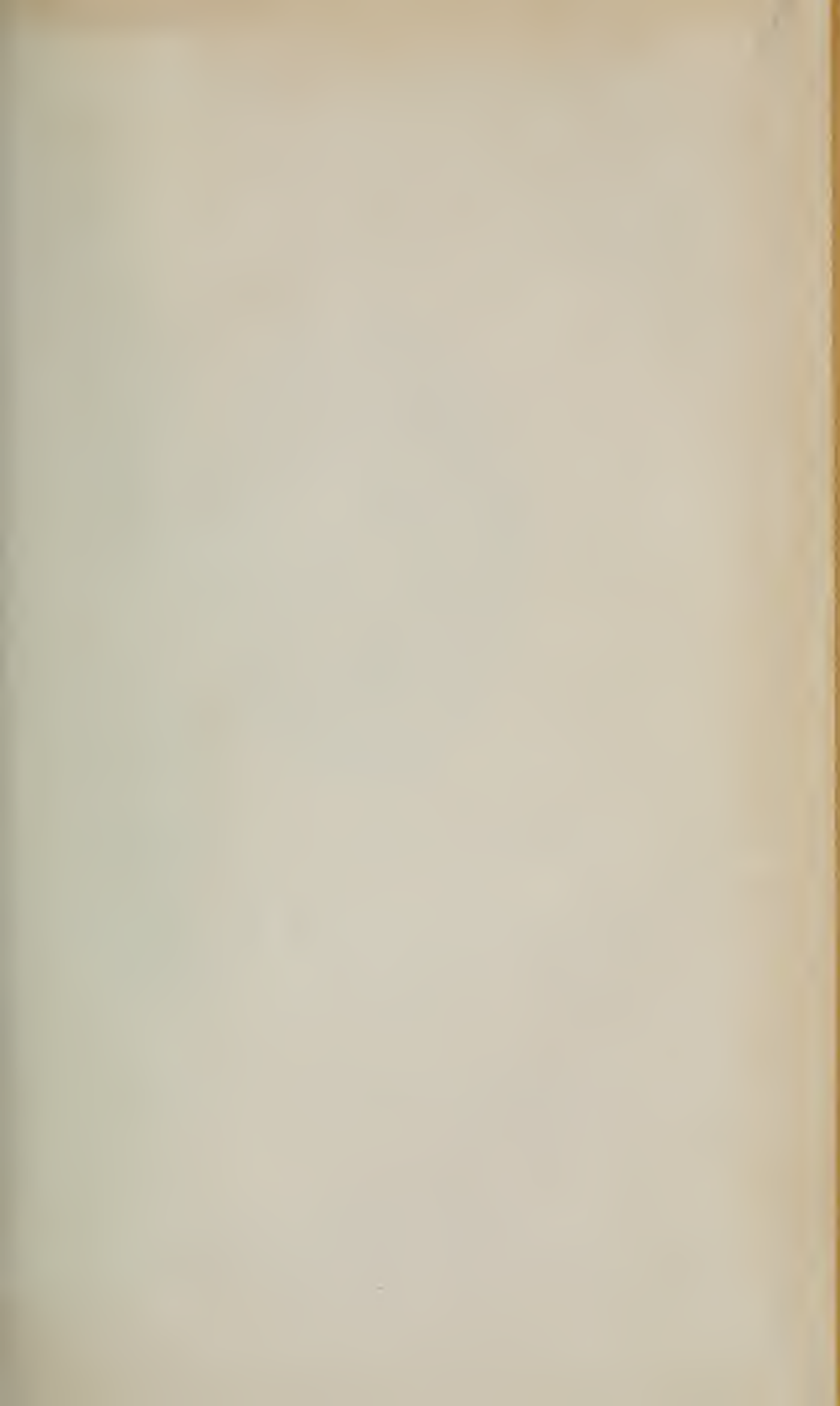
8692.3

.W59an

B.Y.U.
LIBRARY

THE LIBRARY
BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY
PROVO, UTAH

3x
3692.3
11592

112

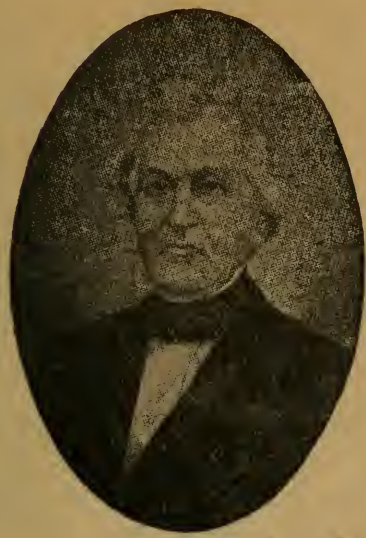
“ETT UPPROP

(Eller EPISTEL)

TILL

ALLA PÅ KRISTUS TROENDE”

AF

DAVID WHITMER,

“Ett vittne till den gudomliga äktheten af Mormons Bok.”

En redogörelse af Whitmer — som var en af mormonismens första förkunnare och ett af de tre vittnena till Mormons bok — hvarför han öfvergif mormonkyrkan år 1838.

(Öfversättning från engelska original-upplagan, utgifven af författaren sjelf i Richmond, Missouri, 1887.)

SALT LAKE CITY, UTAH,
Nordiska Undersökningssällskapets Förlag,
1908.

W
H
I
T
M
E
R

THE LIBRARY
BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY
PROVO, UTAH

Förord.

David Whitmer, författaren till föreliggande afhandling, föddes den 7 Januari 1805 nära Harrisburg, staten Pennsylvania. Vid 24 års ålder (år 1829) slöt han sig till Joseph Smith och Oliver Cowdery, hvilka voro i färd med utgifvandet från trycket af Mormons bok, och blef ett af de tre första vittnen, som i boken gifva vittnesbörd om, att en Guds engel visat dem plåtar med besynnerlig inskrift, och att boken öfversatts derifrån.

David Whitmer förblef i mormonkyrkan och var en af dennas främste män till år 1838, då han fann för godt att öfvergifva densamma, af den grund att kyrkan, under Joseph Smiths och Sidney Rigdons ledning — såsom läsaren kan finna i följande afhandling — afvek från vissa lärosatser, som utgjorde grundvalen för mormonismen, förändrande de första "uppenbarelserna" och kyrkans namn, införande nya embeten, o. s. v.

Whitmer bade i sin vård manuskriptet till Mormons bok, och behöll det till sin död, som inträffade i Richmond, Missouri, den 25 Jan. 1888, då han var 83 år gammal. Han fasthöll intill det yttersta sitt i boken afgifna vittnesbörd och vägrade att till något pris frånlemna sig manuskriptet. Efter hans död blef det, tillsammans med hans självbiografi, af hans arvingar öfverlemnadt till ett museum, som sålde alltsammans till Josefit-kyrkan för 2,450 dollars.

Kort före sin död, eller år 1887, författade och utgaf David Whitmer från trycket en redogörelse öfver sin ståndpunkt till mormonismen. Det är denna redogörelse, som här föreligger i svensk öfversättning.

Utgifvarne tro sig göra de svenskar, som omfattat eller varit berörda af mormonismen, en tjänst med utgifvandet af detta häfte, emedan det innehåller många upplysningar af vigt för dem och skall leda dem, såsom ock en större allmänhet, till en klarare uppfattning af detta kyrkosystems innebörd och historia.

Författaren har vid anföranden ur Mormons bok och Förbundets bok följt den ursprungliga kapitel- och paragraf-indelningen i dessa böcker utgifna af Josefit-kyrkan, men vid öfversättningen har

den nyare kapitel- och vers-indelningen angifvits enligt de af Utah-kyrkan utgifna upplagorna — detta för underlättandet af jämförelser mellan hans anföranden och texten i dessa böcker.

Hvarhelst ordet "lamaniter" förekommer, menas dermed Nord-amerikas indianer.

Salt Lake City, Utah, i Januari 1908.

NORDISKA UNDERSÖKNINGSSÄLLSKAPET.

Första delen.

KAPITLET I.

Käre läsare!

Första delen af denna afhandling utgör ett kort tilltal till dem som icke läst Mormons bok och som icke äro bekanta med de kyrkosamfund, som tro på denna bok.

Andra delen är ett tilltal till alla dem som tro på Mormons bok.

Det finnes tre olika kyrkosamfund, som tro att Mormons bok är Guds ord:

Det första: Kristi kyrka;

Det andra: Den reorganiserade Jesu Kristi kyrka af yttersta dagarnes helige;

Det tredje: Jesu Kristi kyrka af yttersta dagarnes helige.

Den sistnämnda kyrkan har sitt hufvudsäte i Salt Lake City. Denna kyrka tror på månggifte, medan de tvenne förstnämnda kyrkorna icke tro på denna lära. Jag är en äldste i "Kristi kyrka". Vi tro på Kristi lära sådan som den läres i Nya testamentet och Mormons bok; samma evangelium innehålles i båda dessa böcker. Bibeln utgör de heliga uppteckningarna angående judarne, som befolkade det östra fastlandet; Mormons bok utgör de heliga uppteckningarna angående nefiterna (efterkommare af Josef, son af Jakob), hvilka befolkade det

vestra fastlandet, eller detta land Amerika. Indianerna utgöra återstoden af nefiterna, hvilka förlorade tron cirka 350 år efter att Kristus visade sig för dem och upprättade sin kyrka bland dem efter att ha afslutat sin mission i Jerusalem. Vi tro på Kristus, omvändelse och dop till syndernas förlåtelse samt den Helige Andes gåfva. Vi tro på handspåläggelse såsom den utfördes i apostlarnes dagar. Vi tro på de dödas uppståndelse och på den eviga domen. Vi tro äfven på Frälsarens ord då han sade: "Dessa tecken skola följa dem som tro." Vår tro angående ordningen af embetsmännen i kyrkan och så vidare finnes intagen i andra delen af denna afhandling. Kristi kyrka fasthåller vid de originella lärosatserna och ordningarne, som först voro gifna med afscende på Kristi lära i det skrifna ordet, år 1829, då Herren egenhändigt för andra gången upprättade det samma evangeliet på jorden för att återfå sitt folk, hvilket utgör uppfyllelsen af profetiorna i Bibeln. Vi förkasta läran om månggifte och andligt giftermål. Det är afskyvärdt samt motbudande för den moraliska känslan och ännu mera så, emedan det

praktiseras i religionens namn. Det är af människor och icke af Gud och är särskildt förbjudet i Mormons bok med dessa ord: "Si, David och Salomon sannerligen hade många hustrur och medhustrur, hvilket var vederstyggligt inför mig, säger Herren — — — ty ingen man ibland eder skall hafva mera än en hustru, och af medhustrur skall han inga hafva, ty jag Herren, finner behag i qvinnornas kyskhet" (Mormons bok, Jacobs bok 2: 24, 27, 28). Vi godkänna icke lärdomarne af de så kallade mormonerna eller yttersta dagarnes helige, som äro i strid med vår Herre Jesu Kristi evangelium sådant som det läres i det Nya testamentet och Mormons bok, De hafva i afsevärd grad afvikit från Kristi kyrkas trosbekännelse sådan denna först kungjordes, genom att antaga uppenbarelser gifna genom Joseph Smith, hvilken efter att hafva blifvit kallad af Gud att öfversätta Hans heliga ord — Mormons bok — gjorde många misstag och utgaf många uppenbarelser för att introducera lärdomar, ordinanser och embeten i kyrkan, hvilka voro och äro stridande mot Kristi lärdomar. De hafva äfvenså ändrat namnet på kyrkan. Deras afvikelser från tron är äfvenledes öfverensstämmande med profetian: "Men Anden säger klarligen, att i yttersta tiderna skolasomliga falla ifrån tron, hållande sig intill bedrägliga andar och

djeflalärdom" (1 Tim. 4: 1). Derfor att Gud gaf Joseph Smith gåfvan att öfversätta plåtarne, å hvilka nefiternas heliga skrifter voro inristade, så förlitade kyrkans folk sig allt för mycket på honom — på mannen — och trodde hans ord såsom om de kommo från Guds egen mun. De hafva förlitat sig på en arm af kött (Jeremias 17: 5). "Detta säger Herren: Förbannad är den man, som förlitar sig uppå människor och sätter kött sig till en arm och viker med sitt hjärta ifrån Herren." De sågo upp till Joseph Smith såsom en laggifvare; vi se endast upp till Kristus, och tro endast på Jesu Kristi religion och icke på någon människas religion.

Läran om månggifte blef icke påbjuden förrän fjorton år efter kyrkans upprättande; men andra felaktiga lärdomar introducerades före denna tid. Jag öfvergaf denna kyrkoorganisation i Juni 1838, eller fem år innan månggiftet påbjöds.

Joseph Smiths många misstag efter att han öfversatt Mormons bok utgöra stötstenar för många, men endast de som hafva mycket svag tro stöta sig på grund häraf. Större afskyvärdheter finnes att läsa i Bibeln angående David än som i dag kan läggas Joseph Smith till last; men förkastan I Psaltaren för den skull? Förkastan I Salomos ordspråk därför att han (Salomo) var polygamist (hade flera hu-

strur)? Gifven eder tid och öfvertänken, I som så hastigt fördömen. Om I önsken att veta om Mormons bok är sann eller icke, så läsen den och undersöken den, ty Kristus har lofvat att den som söker på det rätta sättet skall finna sanningen. Vi äro befalda att "pröfva allting och behålla det godt är" (1 Tessalonikerna 5: 21). Den reorganiserade Jesu Kristi kyrka af yttersta dagarnes helige tror att Joseph Smith var en sann profet intill sin död och antager hans uppenbarelser i dess Förbundets och Lärdomens bok. Uppenbarelserna om månggiftets utöfvande finnes icke intagen i dess Förbundets och Lärdomens bok. Den tror icke på läran om månggifte.

Jesu Kristi kyrka af yttersta dagarnes helige (kyrkan i Saltstjöstaden, Utah) tror att Joseph Smith var en sann profet intill sin död och antager hans uppenbarelser, hvilka de nu aftryckt i sin Förbundets och Lärdomens bok. Denna bok innehåller uppenbarelserna om månggifte.

En stöttesten är det äfven för dem som önska undersöka Mormons boks sanningsenlighet, att finna, att de som tro på denna bok äro delade, men delningen har uppstått genom Joseph Smiths uppenbarelser. Vi, Kristi kyrka, som endast antaga Bibeln och Mormons bok såsom regler och rättesnören för vår tro, äro eniga med afseende på Kristilära och evangelium. Mor-

mons bok framträder och gör anspråk på att vara Josefs stams heliga skrift, skriven af Guds heliga män, och att dess uppteckningar bibehållit sin äkthet. Den framhåller att då Bibeln var skriven af Juda stam (judarne), så kunde den tydligt uppfattas af det mänskliga förståndet, men att många enkla och värdefulla uttalanden i densamma blifvit uttagna af den stora och afskyvärda kyrkan; och att det är detta som gör att hedningarne icke kunna fatta och förstå Kristi sanna lära. Mormons bok framträder och gör anspråk på att tydliggöra Kristi lära såsom den framhålles i Nya testamentet; och den gör detta så tydligt att äfven ett barn kan förstå den. För alla, som icke äro besjälade af fördomar, utgör Mormons bok nyckeln till Bibelns rätta uttydning. Såsom jag förut framhållit, alla som låta Bibeln och Mormons bok utgöra den enda vägledningen för sin tro, enas med afseende på Kristi lära.

Jag vet att Mormons bok har blifvit tadlad, emedan en del af dem som tro på den affallit i ondskan. Verlden har förkastat den samt åsidosatt den som en sak af ingen betydelse; men om sådana personer ville gifva sig tid och tänka, så skulle de finna, att de uraktlåta att läsa denna bok, hvilken gör anspråk på att vara ett budskap från Gud, helt enkelt emedan en del personer, som

trott på denna bok, hängiövit sig åt öfverträdelse. Sådana personer äro icke mycket allvarliga i sökandet efter sanningen. De som hafvä läst historien om den apostoliska kyrkan, veta att innan Johannes skref Uppenbarelseboken, så var det många af dem, hvilka trodde på Kristus, som hängävo sig åt många sorters ondska och kätteri, utöfvande detta i Kristi namn samt bringade derigenom skamfläckar på namnet "kristna". Den apostoliska kyrkans historia berättar för oss att Nicolaïterna (Upp. 2: 15) som afveko från tron genom att följa Nicolaus, en af de första sju diakonerna (Apg. 6: 5) också kallades "kristna". Äfvenså att många sekter hvilka utgingo från den Kristna kyrkan kallade sig sjelfva "kristna". Nicolaïterna påstodo att Nicolaus hade mottagit en uppenbarelse från Gud att utöfva den "fria kärleken", hvilket är värre än polygami (Irenæus, Epiphanius, Hippolytus). Vanära bragtes härigenom öfver det "kristna" namnet, just som det blifvit bragt öfver Kristi ord — Mormons bok. Historien omtalar att det t. o. m. i apostlarnes dagar var en vanära i världens ögon att kallas en "kristen". I Apg. 28: 22 finna vi att den sanna kyrkan var beskyldd för allt slags ondt. "Ty om detta parti är oss veterligt, att allestädes säges deremot." Paulus talar om huru Kristus smädades, i Ebr. 11: 26 och 13:

13. Kristus talar om den smädelse som hans lärjungar skulle hafva att utstå för hans namns skull, sägande dem många gånger att hans lärjungar skulle alltid blifva förföljda. Petrus profeterade (2 Petri 2: 1, 2), att fördömliga villfarelser skulle inkomma i kyrkan: "Och många skola efterfölja deras förderf; genom hvilka sanningens väg blifver försmädad." Så har det varit i dessa dagar. Med afseende på villfarelsen angående månggifte och andra villfarelser har "sanningens väg" blifvit illa omtalad och de som tro på *alla* af vår Herre Jesu Kristi heliga skrifter, kallas af världen för "mormoner" och betraktas af människornas flertal med mera eller mindre afsky; men vi äro villiga att utstå dessa smädelse för Hans skull som dog för oss, ty vi veta att Mormons bok är Hans ord och genom Hans ord skola vi ärfva evigt lif om vi förblifva trofasta i hållandet af Hans bud. Guds visdom är icke människornas visdom och Hans vägar äro icke människornas vägar. Han verkar på ett sätt som vi minst förutse. Han utför sltt verk på ett sätt så att alla människor må stöta sig derpå och icke förstå, såvida icke hela deras hjärta och åtrå äro fästade vid Gud och icke vid ting som äro af denna världen. "Älsken icke världen, icke heller de ting i världen äro. Den der älskar världen, i honom är icke Faderns

kärlek" (Job. 1 Ep. 2: 15). "I kunnen icke tjena Gud och mammon" (Matt. 6: 24).

Den som föresätter sig att tjena Gud, för hans härlighets skull, skall icke få det ljus, som är inom honom, förvandladt till mörker med afseende på sanningen i Kristus; en sådan person kommer att få sitt sinne så upplyst af den Helige Ande att han kan öfverstiga alla stötstenar samt se och förstå sanningen. Gud verkar medelst stötstenar. Han förordnade att Kristus skulle komma som en stötsten till judarne, så att alla som icke ville tjena honom för hans härlighets skull, skulle stöta sig och icke förstå. "Så skall Han (Kristus) varda en helgelse, men en stötsten och en förargelseklippa för de två Israels hus, Jerusalems inbyggare till snara och fall. Så att många skola derpå stöta sig, falla och sönderkrossas, besnärjas och fångne varda" (Esaias 8: 14-15). (Se äfven 1 Petri 2: 7-8, 1 Cor. 1: 23, Rom. 9: 32-33). Judarne väntade icke att Kristus skulle komma som han kom, emedan profetiorna om Hans tillkommelse voro dunkla. Och därför förkastade de honom.

Hedningarne kunde icke vänta att Kristi ord — Mormons bok — skulle komma på det sätt den kom, emedan profetiorna angående densammas framkomst voro dunkla. Derfor hafva de förkastat den, men den sten de byg-

gande ha förkastat kommer att blifva den förnämsta hörnstenen. Mormons bok är Guds ord. Profetiorna i Bibeln angående det sätt, på hvilket Kristus skulle komma till judarne, äro dunkla, men de äro just som Gud ville ha dem. Likaledes äro profetiorna i Bibeln angående framkomsten af Kristi ord i dessa de yttersta dagarne, hvilka äro "tidernas fulla utdelning". Profetiorna, som förutsäga framkomsten af Mormons bok, äro för hedningarne lika så tydliga som profetiorna om Kristi ankomst voro för judarne. Folket kan icke förstå hvarför Herren ville frambringa sitt ord från "en bok (plåtar) som var förseglad" och var begrafven i jorden af hans forntida profeter å detta land och hvarför Han skulle hafva bokens innehåll förevisad "en som var lärd" samt anmoda honom att läsa det, och så vidare (se Esias 29), men de lärde och vise männen i verlden kunde icke läsa det. Gud gaf till en olärd yngling, Joseph Smith, gåfvan att öfversätta det med tillhjälp af en sten. Läs följande skriftställen angående "Urim och Tumim", varande det samma medel, och ett genom hvilket de forntida profeterna erhöilo Herrens ord: 1 Sam. 28: 6; Neh. 7: 65; Esras, 2: 63; 4 Mose 27: 21; 5 Mose 33: 8; 2 Mose 28: 30; 3 Mose 8: 8. Men detta är en svår stötsten för folken i dag. De kunna icke fatta hvarför Gud

vill frambringa sitt verk på detta sätt och hvarföre Han skulle utvälja en person sådan som Joseph Smith till att öfversätta det; de tro att alla de heliga skrifterna redan framkommit, att englar icke administrera till människorna i dessa dagar. Men käre läsare! Om du önskar känna sanningen, var icke snar att döma och förkasta; jag beder dig att undersöka. Den Heliga skrift säger oss att Gud verkar på ett sätt som är minst väntadt af människorna. "Ty mina tankar äro icke edra tankar, säger Herren" (Esaias 55: 8). "Huru obegripliga äro Hans domar och outransakliga Hans vägar" (Rom, 11: 33). Läs Esaias 29, hela kapitlet, hvilket är en profetia angående det sätt, på hvilket Mormons bok skulle framkomma. "Utur jordeu", "utur stoftet", "såsom en besegrad boks (plåtar) ord". Verldens människor, som äro visa och kloka i verldens ögon, skola blifva förvirrade; de skola icke förstå Herrens verkningssätt. "Ty deras visas vishet skall förgås och deras klokas förstånd skall förblindadt varda." Men de ödmjuka och saktmodiga af hjertat skola förstå det. "Och de elända skola åter hafva glädje i Herren, och de fattige bland människorna skola glädja sig uti Israels Helige." Allä de som äro andligen blinda och döfva skola "höra bokens ord och se utur mörkret och skummet".

"De, som en villoanda hafva, skola taga vid förstånd och de pladdrare skola sig lära låta." (Alla de ofvanstående hänvisningarne äro tagna från det 29 kapitlet i Esaias.) I sin syn på ön Patmos, "angående ting, som skulle komma hädan efter", såg Johannes "En annan engel flyga midt genom himmelen; han hade ett evigt evangelium, det han förkunna skulle för dem som på jorden bo (Upp. 14: 6). I Esaias 11: 11-12 finnes följande profetia: "Och Herren skall på den tiden (utdelningen) uträcka sin hand, att Han skall få det öfverblifna af sitt folk — — — Och skall uppresa ett banér ibland hedningarne och sammanhämta de fördrifna af Israel och församla de förskingrade af Juda (judarne) af jordens fyra ändar. Framkomsten af Mormons bok är endast ett förberedande verk för det stora och "underbara verk" af Gud, hvilket framdeles kommer att utföras genom samlandet af det kringspidda Israel, så ofta omtaladt af profeterna. Mormons bok säger att flera uppteckningar ännu skola framkomma af den "bok som är förseglad", hvilken bok innehåller de heliga skrifterna eller uppteckningarne angående det folk som bebor Amerikas land.

Israels barn skola samlas, enligt Juda uppteckningar (Bibeln) och uppteckningarne af Josef, af hvilka uppteckningarne i Mormons bok endast utgöra en del.

Jag skall nu hänvisa till Hesekei 37: 16-21, hvilket talar tydligt angående denna sak. I gamla tider inristades skrifvelserna å stentaflor samt på plåtar af metall.

“Du människobarn, gör dig en tafla och skrif deruppå om Juda och deras medbröder Israels barn, och gör ännu en tafla och skrif deruppå om Josef och Efraims släkt och om hela Israels hus, deras medbröder, och fatta dem båda tillsammans uti din hand, så att det varder allt en tafla. Om nu ditt folk talar till dig och säger: Vill du icke kungöra oss, hvad du dermed menar? Så säg till dem: — — — Detta säger Herren, Herren: Si, jag vill hämta Israels barn från hedningarna, dit de dragna äro och skall församla dem från alla orter och skall låta dem komma uti sitt land igen.”

Det är tydligt att detta, liksom många andra profetior, hänför till den tid då Israel af Gud kommer att samlas tillsammans i rättfärdighet och belighet; då de skola blifva Guds beliga folk för alltid. Det säges i detta kapitel, 23 till 28 verserna, att när de äro samlade så skola de “ej heller mera orena sig med sina afgudar och styggelse och allahanda synder; jag skall hjälpa dem utur alla rum, der de syndat hafva — — — och de skola vandra i mina rätter — — — och min helgedom skall vara ibland dem evinnerligen. — — — Så att ock hedningarna

(alla som icke äro af Israel) skola förnimma att jag är Herren, den Israel helig gör och min helgedom skall vara när dem evinnerligen.” (Angående den bokstafliga samlingen af Israels hus i rättfärdighet och belighet, se kapitlet 2.) Hedningarne äro först nu och judarne sist; men judarne och hela Israels hus skola en dag komma först och hedningarne sist. Det är genom “hedningarnes fullhet”, som slöjan af blindhet, hvilken nu hvilar öfver Israel, skall blifva borttagen. Hedningarnes kopp af missgärningar är nära nog full; Gud kommer att vända sig till Israel, ty Israel äre förkastad för alltid, “att blindbeten är Israels endels vederfaren, till dess hedningarnas fullhet inkommen är. — — — Af Zion skall den komma, som fria skall och afvända ogudaktigheten af Jakob” (Rom. 11 kapitel).

Det finnes intaget i American Cyclopædia och i Encyclopædia Britannica, att jag, David Whitmer, har förnekat mitt vittnesbörd såsom ett af de tre vittnena till Mormons boks gudomlighet och att de andra tvenne vittnena, Oliver Cowdery och Martin Harris, förnekade sitt vittnesbörd med afseende på denna bok. Jag önskar därför ännu en gång säga till hela mänskligheten, att jag aldrig vid något tillfälle förnekat detta vittnesbörd eller någon del deraf. Jag önskar äfven

bevittna för världen att hvarken Oliver Cowdery eller Martin Harris vid något tillfälle nekat till sina vittnesbörd. Båda afledo åter bekräftande den gudomliga äktheten af Mormons bok. Jag var närvarande vid Oliver Cowderys dödsbädd och hans sista ord voro: "Broder David, stå fast vid ditt vittnesbörd angående Mormons bok." Han dog här i Richmond, Mo., den 3 Mars 1850. Många vittnen bo ännu i Richmond, som vilja bevittna sanningen af dessa fakta såväl som karaktärsgodheten hos Oliver Cowdery. Sjelfva mörkrets makter ha förenat sig mot Mormons bok för att bevisa att den icke innehåller Guds ord, och just detta borde bevisa för personer med andligt förstånd att boken är sann. För att visa eder hvad jag har haft att utstå, så skall jag här nedan gifva eder en kopia af ett cirkulär, som jag lät trycka och sprida i Mars 1881.

"PROKLAMATION

"Till alla nationer, slægter, tungomål och folk, till hvilka denna proklamation måtte komma:

"En John Murphy, af Polo, Caldwell County, Mo., har framhållit, att jag, under ett samtal med honom förliden sommar, förnekade mitt vittnesbörd såsom en af de tre vittnena till Mormons bok. I afsigt därför, att han må förstå mig nu, om han missförstod mig då, och på det att världen må veta sanningen, önskar jag nu, stående, så-

som torde vara, vid solnedgången af mitt lif och i Gudsfruktan, för att en gång för alla framlägga det publika påståendet, att jag aldrig vid något tillfälle förnekat det vittnesbörd, eller någon del deraf, hvilket för så lång tid sedan blifvit publiceradt i nämnda bok, såsom ett af de tre vittnena. De som känna mig bäst veta allt för väl att jag alltid stått fast vid det vittnesbördet. Och på det att ingen må blifva missledd eller tvifla på min närvarande åsigt angående detsamma, så vill jag åter bekräfta sanningen af alla mina vittnesmål, som jag då gjorde och publicerade. Den som hafver öron att höra han höre: det var ingen synvilla! Det som är skrifvet är skrifvet, och den som läser, må han förstå.

"Och på det att ingen må blifva bedragen eller missledd af detta påstående, så önskar jag här framhålla, att jag icke godkänner månggifte eller andligt äktenskap. Det är ett stort ondt, motbudande för den moraliska känslan, och mera så emedan det praktiseras i religionens namn. Det är af människor och icke af Gud samt är särskildt förbudet i sjelfva Mormons bok.

"Jag gillar icke ändringen af namnet på kyrkan, ty liksom hustrun tar mannens namn, så skulle Guds Lams kyrka taga namnet efter sitt hufvud, Kristus sjelf. Det är Kristi kyrka.

"Med afseende på öfversta prestadömet, så är Jesus Kristus sjelf den siste store öfverste presten; detta enligt Melkisedeks order, om jag rätt förstår den Heliga Skrift.

"Slutligen gillar jag icke någon af de så kallade mormonernas läror, hvilka äro stridande mot

vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi evangelium, såsom det läres i Bibeln och Mormons bok; ty samma evangelium innehåller tydligen i dessa böcker, såsom jag förstår Guds ord.

“Och om någon person tviflar, borde han ej då noga och ärligt läsa och förstå desamma innan han företager sig att sitta som domare och fördöma ljuset, hvilket skiner i mörkret och visar vägen till evigt lif sådant det utpekas af Guds ofelbara hand?”

“Och i samma ande som Jesus, då Han sade: ‘jag är vägen, sanningen och lifvet’, framlägger jag dessa fakta för världen. Gud, på hvilken jag förlitar mig, är min domare med afseende på uppriktigheten af mina motiv och den tro och det hopp om evigt lif, som besjälar mig.

“Min uppriktiga önskan är att världen måtte draga nytta af detta enkla och simpla uttalande af sanningen.

“Och all ära tillkomme Fadern, Sonen och den Helige Ande, hvilka äro en Gud. Amen.

“Richmond, Mo., den 19 Mars 1881. *David Whitmer.*”

“Vi, undertecknade medborgare af Richmond, Ray County, Mo., hvarest David Whitmer har varit bosatt sedan år 1838, intyga att vi under en längre tid varit bekanta med honom och känna honom som en man af stor redlighet, sannfärdighet och uppriktighet.

Gifvet i Richmond, Mo., den 19 Mars 1881.

Gen. Alexander W. Doniphan.

Hon. Geo. W. Dunn, Judge of the Fifth Judicial Circuit.

Thos. D. Woodson, President of Ray County Savings Bank.

J. T. Child, editor of *Conservator*.

H. C. Garner, Cashier of Ray Co. Savings Bank.

W. A. Holman, County Treasurer.

J. S. Hughes, Banker, Richmond.

James Hughes, Banker, Richmond.

D. P. Whitmer, Attorney-at-Law.

Hon. Jas. W. Black, Attorney-at-Law.

L. C. Cantwell, Postmaster, Richmond.

Geo. I. Wasson, Mayor.

Jas. A. Davis, County Collector.

C. J. Hughes, Probate Judge and Presiding Justice of Ray County Court.

Geo. W. Trigg, County Clerk.

W. W. Mosby, M. D.

Thos. McGinnis, ex-Sheriff Ray County.

J. P. Quesenberry, Merchant.

W. R. Holman, Furniture Merchant.

Lewis Slaughter, Recorder of Deeds.

Geo. W. Buchanan, M. D.

A. K. Rebyburn.”

Från Richmond (Mo.) *Conservator* den 21 Mars 1881:

“EN FÖRKLARING.

“Å annat ställe införa vi ett bref från David Whitmer, en gammal välkänd borgare i Ray, såväl som ett intyg, med afseende på hans karaktär, undertecknad af ett antal ledande borgare i denna kommun, utgörande ett svar på en del osanna beskyllningar mot honom.

“Det finns intet tvifvel om att mr David Whitmer, som var en af de tre vittnena till äktheten af

guldplåtarne, från hvilka han påstår att Joseph Smith öfversatte Mormons bok (han är nu i besittning af ett aftryck af bokstäfverna i de originella uppteckningarne) är på det bestämdaste öfvertygad om dess gudomliga ursprung, och medan han icke gör några försök att påtvinga någon sin åskådning eller tro, önskar han dock låta världen veta, att, hvad honom angår, så finnes det ingen afvikelse eller den minsta förändring. Under den tid han bott här, nära nog ett halft århundrade, är det med en hög grad af stolthet som han pekar på sitt förflutna lif, medveten om att han icke gjort någonting som varit nedsättande för hans karaktär såsom en borgare eller såsom en troende på Marias Son, eller något som kan rättfärdiga ett sådant anfall på honom, hvarhelst det än må komma från. Och nu med sina 75 vintrars snö på hjässan, liknande en helgongloria, och med sin pilgrimvandring här på jorden nära nog ändad, upprepar han sina förra påståenden, och önskar att låta framtiden lösa problemet om sanningsenligheten af hans vittnesbörd. Hans anfall på den ondska som uppspirat med Utah-kyrkan, måste hafva en hälsosam verkan på dessa bigamister, hvilka gjort horeri till hörnstenen i sin tros tempel."

Vid sidan om dessa falska påståenden, som finnas i de förut nämnda tvenne encyklopedierna, finna vi den gamla historien om Spauldings manuskript. Det är, att en Solomon Spaulding, som afled i Amity, Pennsylvania, år 1816, hade skrivit en roman, i

hvilken scenerna tagits bland den gamla tidens indianer, som bebodde detta land; att Spaulding afled innan han utgaf sin roman och att Sidney Rigdon fick tag i manuskriptet i ett tryckeri och afskref det; att 13 år efter Spauldings död, eller 1829, Rigdon blef bekant med Joseph Smith, som läste Spauldings manuskript dold bakom en filt, för Oliver Cowdery, hans sekreterare, som nedskref det. Detta skulle vara uppkomsten till Mormons bok. Detta är hvad som påstås af fienderna till boken. Satan hade till att hitta på någon plan för att förklara uppkomsten af Mormons bok. Jag önskar säga att alla, som vilja undersöka historien om Spauldings manuskript, icke skola behöfva att göra sig mycket besvär förrän de skola blifva förvissade om falskheten af detta påstående. Jag vittnar för världen att jag är ett ögonvittne till öfversättningen af större delen af Mormons bok. En del af den öfversattes i min faders hus i Fayette, Seneca County, New York. Längre ned gifver jag en beskrifning angående det sätt, på hvilket boken öfversattes.

När Spaulding-historien blef känd för dem som trodde på boken, så begärde dessa att få se Spauldings manuskript, men detta kunde icke erhållas; men helt nyligen, tackad vare Gud, så har det originella manuskriptet blifvit funnet och identifieradt. Det

har blifvit placeradt i biblioteket i Oberlin College, Oberlin, Ohio, till allmänhetens påseende. Alla som tvifla på att detta är det originella Spauldings manuskript, kunna öfvertyga sig sjelfva genom att besöka Oberlin och examinera bevisen. Manuskriptet är i händerna på sådana, som icke tro på Mormons bok. De hafva tillåtit troende på Mormons bok att publicera en kopia af manuskriptet tillika med bevisen att det är Solomon Spauldings manuskript. Det finnes icke den ringaste likhet mellan detta och Mormons bok. En hvar som undersöker denna sak skall finna att Spaulding-manuskript-historien endast är en uppfinning, hopspunnen af fienderna till Mormons bok, för att gifva en förklaring om uppkomsten af denna bok. Hvarken Joseph, Oliver Cowdery, Martin Harris eller jag sjelf mötte Sidney Rigdon förr än Mormons bok var i trycket. Jag känner personligen till detta, emedan jag var med Joseph Smith i Seneca County, New York, under vintern 1830, då Sidney Rigdon och Edward Partridge kommo till Kirtland, Ohio, för att möta Joseph Smith, och hvarest Rigdon och Partridge mötte Joseph Smith för första gången.

Spaulding manuskriptet-historien är en myth; det finnes icke något direkt bevis med afseende på Rigdons förbindelse med Solomon Spauldings manuskript,

Jag har i min ego det originella manuskriptet af Mormons bok, i Oliver Cowderys och andra personers handskrifter, äfvensom det originella papperet, som innehåller bokstäfverna kopierade från en af guldplåtarne, hvilket papper Martin Harris bragte till professor Anthon i New York, för honom att läsa "orden i en bok som var förseglad", men den lärde professorn, fastän en stor språkkännare, kunde icke läsa nefiternas språk. Det finnes några anföranden i "American Cyclopædia," som tala till fördel för Mormons bok, som jag önskar anföra:

"Martin Harris besökte professor Anthon i New York och visade honom den kopia å papper, hvilken Joseph Smith hade gifvit honom af skriftecknen från en af guldplåtarne. Detta papper, sade prof. Anthon i ett bref dateradt New York den 17 Februari 1834. innehöll i sanning ett egenomligt skriftsätt. Det bestod af alla sorters krokiga figurer, ordnade spaltvis och hade, af allt att döma, blifvit nedskrifna af någon person som vid tillfället haft framför sig en bok innehållande olika alfabet. Grekiska och hebreiska bokstäfver, korsningar och s'ängar, romerska bokstäfver, omvända eller placerade på sidan, voro arrangerade och ställda i lodräta spalter," o. s. v. De "lärda" kunde icke läsa det och boken var gifven till honom, som icke var lärd. Jag

skall anföras tvänne verser från det 29 kapitlet af Esaia, hvilket utgör profetian med afseende på denna sak:

“Så att alla syner skola vara eder som en besegrad boks ord, hvilka man gifver till en, som läsa kan, och säger: Käre, läs häruti; och han säger: Jag kan icke, ty hon är besegrad. Eller liksom man gånge till en, som icke läsa kunde och sade: Käre, läs häruti; och han sade: Jag kan icke läsa.”

(Versarne 11 och 12.) Ingen människa kunde läsa den, men Gud gaf till en olärd yngling gånge att öfversätta den.

Jag skall nu gifva eder en beskrifning angående det sätt på hvilket Mormons bok blef öfversatt. Joseph Smith lade siarstenen i en hatt och böjde sitt ansikte ned i hatten, hvilken han drog nära intill ansiktet för att utesluta ljuset; och det andliga ljuset lyste i mörkret. Ett stycke af någonting som liknade pergament visade sig och å detta stod det skrifna. Ett skriftecken åtgången var synligt och under detsamma syntes öfversättningen på engelska. Broder Smith läste det på engelska till Oliver Cowdery, hvilken var hans hufvudsaklige skrifvare, och när satsen var skrifven ned och repeterad till Joseph Smith för att se om det var rätt, så försvann den och ett annat skriftecken med öfversättningen uppenbarade sig. På så sätt blef Mormons bok öfversatt medelst Guds gånge och

kraft och icke medelst någon mänsklig kraft.

Skriftecknen som jag talar om äro inristningarne i guldplåtarne, från hvilka boken öfversattes. De voro inristade af en af Guds heliga profeter vid namn Mormon, som bodde å detta land fyra hundra år efter Kristus. Mormons son, Moroni, efter att ha bevittnat sina bröders tillintetgörelse, nefiterna, hvilka voro en hvit ras — de blefvo förstörda af lamaniterna (indianerna) — gömde guldplåtarne i jorden, i enlighet med Guds befallningar. En Herrens engel visade dem till broder Joseph. Nefiternas språk kallas för reformerad egyptiska.

Jag skall nu gifva eder företalet till Mormons bok, skrifvet af Moroni och öfversatt på samma sätt som boken.

FÖRETAL.

En berättelse, skrifven med Mormons hand på plåtar efter Nephi plåtar.

“Hvarföre det är ett utdrag af Nephi fo'ks uppteckning och äfven af Lamaniternas. Skrifven till Lamaniterna, som äro en lemning af Israels hus, och likaledes till Jude och Hedning. Skrifven på befallning, förmedelst profetians och uppenbarelsens ande samt förseglad och gömd i Herren, på det att den icke måtte blifva förstörd, men att framkomma förmedelst Guds gånge och kraft för att uttydas. Förseglad med Moroni hand och gömd i Herren för att komma fram på bestämd tid igenom hed-

ningarne. Uttydningen deraf förmedelst Guds gåfva.

”Äfven ett utdrag af Ethers bok, hvilken är en uppteckning af Jareds folk, som blefvo kring-spridde, då Herren förbistrade folkets tungomål, under det de byggde ett torn för att uppnå himmelen; hvilket skall visa lemnigarna af Israels hus hvad stora ting Herren har gjort för deras fäder, och på det att de må känna Herrens förbund, att de icke äro förskjutna för evigt; samt tillika för att öfverbevisa Jude och Hedning, att *Jesus är Kristus, den Evige Guden*, uppenbarande sig för alla nationer. Och om nu fel finnas, så äro de människofel; derföre fördömen ej hvad Gudi tillhör, på det att I måtten blifva funne obesmittade inför Kristi domstol.”

Vittnesbörd af tre vittnen.

”Det göres vetterligt för alla nationer, slägter, tungomål och folk, till hvilka detta verk måtte komma, att vi, förmedelst Guds vår Faders och vår Herres Jesu Kristi nåd, hafva sett de plåtar, som innehålla denna uppteckning, hvilken är en berättelse om Nephi folk och om Lamaniterna, deras bröder, samt om Jareds folk, hvilka kommo från tornet, om hvilket det är taladt; och vi veta äfven, att de hafva blifvit öfversatta genom Guds gåfva och kraft, ty Hans röst har kungjort oss det; derföre veta vi med visshet, att detta verk är sanning. Och vi betyga likaledes, att vi hafva sett inskriften, som är på plåtarna; och den har blifvit oss visad förmedelst Guds kraft och ej af människor. Och vi förkunna med allvarliga ord, att en Guds engel kom ned från himmelen, och han bragte plå-

tarua samt lade dem för våra ögon så att vi sågo och skådade dem och inskriften derpå; och vi veta, att det är genom Guds vår Faders och vår Herres Jesu Kristi nåd att vi sågo dem samt betyga att de äro sanna, och det är förunderligt för våra ögon; icke desto mindre befallde Herrens röst oss, att vi skulle bära vittnesbörd derom; hvarföre vi, för att vara lydige till Guds befallningar, bära vittnesbörd om dessa ting. Och vi veta, att om vi äro trofaste i Kristo, skola vi kunna hålla våra kläder rena från alla människors blod, och skola blifva funne obesmittade inför Kristi domstol samt bo hos honom evinnerligen i himmelen. Och ärad vare Fadern, Sonen och den Helige Ande, hvilka äro en Gud. Amen.

OLIVER COWDERY,
DAVID WHITMER,
MARTIN HARRIS ”

Och likaledes vittnesbörd af åtta vittnen.

”Det göres vetterligt för alla nationer, slägter, tungomål och folk, till hvilka detta verk måtte komma, att Joseph Smith, öfversättaren af detta verk, har visat oss de omtalade plåtarna hvilka hafva utseende af guld; och så många af bladen, som ofvan nämnde Smith har öfversatt, vidrörde vi med våra händer, och vi sågo äfven inskriften derpå, hvilket alltsammans har utseende af gammalt, besynnerligt utfördt arbete. Och detta betyga vi med allvarliga ord, att ofvan nämnde Smith har visat oss de omtalade plåtarna, ty vi hafva sett och lyftat dem och veta med visshet att han innehar dem. Och vi öfverlemnna våra namn till verlden, för att vittna

om hvad vi hafva sett, och vi förblindar ditt förstånd med afseende på sanningen. Om du är villig att undersöka och låta dig ljuga ej, Gud är vårt vittne.

CHRISTIAN WHITMER,
HIRAM PAGE,
JACOB WHITMER,
JOSEPH SMITH, d. ä.
PETER WHITMER, d. y.
HYRUM SMITH,
JOHN WHITMER,
SAMUEL H. SMITH."

Käre läsare! Jag önskar bedja dig, om du icke tror på Mormons bok, att du vill genomläsa den med ett sinne fullt af bön. Vittnesbördet af sju personer, Matteus, Markus, Lukas, Johannes, Paulus, Petrus och Judas, föreligger oss 1800 år gammalt; du antager deras vittnesbörd såsom sanning. I dag hafva vi ett vittnesbörd af 11 vittnen som hafva lefvat under denna tidsålder; en af dessa (jag sjelf) är fortfarande vid lif — dessa 11 personer hafva lefvat ett hederligt lif — men du förkastar deras vittnesbörd och antager vittnesbördet af de sju män, som varit döda i 1800 år.

Om du icke vill medgifva möjligheten af att Mormons bok är sann, utan sätta dig till domare och i hastigt mod fördömer den efter att hafva läst hvad jag skrivit, så kan du säkerligen se för dig sjelf, att ditt hjerta är fullt af förutfattade meningar. Kom ihåg att förutfattade meningar icke äro af Gud. Det är den samme ande som i hastigt mod stenade Guds profeter i de flydda tidsåldrarne. Derfor vaktadig och se till att Satan icke

förblindar ditt förstånd med afseende på sanningen. Om du är villig att undersöka och låta dig öfvertygas, så beder jag dig att läsa Mormons bok med ett hjerta fullt af bön. Huru personer, som äro andliga och hafva ett godt förstånd angående den Heliga skrift, kunna förkasta Mormons bok, är i sanning öfverraskande. Boken är öfvertygande i sig sjelf. Denna verdens vise kunde aldrig skriva en sådan bok. Hvar och en utan fördomar, och som ärligt söker efter sanningen, kan se Guds finger i denna bok. Den tydliggör de lärdomar, som äro dunkla i Nya testamentet och angående hvilka den kristna verlden har delade meningar. Till exempel, sättet på hvilket dopet bör ske; tecknen och de andliga gåfvorna hvilka Kristus i tydliga ord sade skulle följa dem som tro på Honom.

Alla hvars förstånd icke är förblindadt med afseende på det Nya testamentets skrifter, skola medgifva att de andliga gåfvorna borde innehafvas af dem som tro på Kristus i dag; att orsaken till att de andliga gåfvorna icke innehafvas af de troende i dessa dagar, är, att de icke hafva en så stark och lefvande tro som kyrkan i fordua tider hade — ned till tiden ungefär 200 år efter apostlarnes död. Mormons bok förklarar till fullo denna sak. Det finnes äfven många andra frågor af stor vikt i Kristi lärdo-

mar angående hvilka den kristna världen har stridit och disputerat under tidsåldrar. Denna bok kommer direkt från Herren för att förklara detta.

Såsom vi veta, så har Kristus och apostlarna lärt oss att människorna måste dyrka Gud på Hans eget bestämda sätt; det är, de måste öfverensstämma med de sanna punkterna i Kristi lära. Men, äfven om en människa lever i öfverensstämmelse med Kristi lära, och har på ett rätt sätt blifvit adopterad i Kristi kyrka, så gifver detta henne dock icke rättigheter att erhålla den högsta grad af härlighet i nästa värld. Vi hafva blifvit lärda att vi måste hålla ut till änden samt bära frukt.

Att komma in i Kristi gemenskap är helt enkelt att blifva född i kyrkan; vi äro då barn och från barn måste vi växa i barmhärtighet, nåd och kunskap till dess vi antaga den fulla storleken såsom en fullkomlig man i Kristus; och för att växa måste vi vandra i Anden och hafva Andens frukt, som är "kärlek, fröjd, frid, långmodighet, mildhet, godhet, tro, saktmodighet, kyskhet". Då äro vi i Kristi och "korsfästa köttet med lustar och begärelser" (Gal 5: 22-24). Detta är den sak, som ligger närmast mitt hjärta: Kristi Ande i människan. Jag kunde skriva volymer angående detta ämne, men hvarför skulle jag, då Guds Heliga ord är så tydligt angående

denna sak? De som icke kunna märka i Guds ord den obegränsade kärleken och Kristi Ande, hvilken måste bo i människan om hon skall tillhöra Kristus, de kunna icke fatta det genom min skrifvelse, huru vältalig jag än må vara. Det är en gåfva, som endast Gud kan gifva människan, då hon fogar sitt hjerta efter vissa föreskrifter, såsom de finnas intagna i Guds ord. Ändamålet med denna pamflett är att leda ärliga hjertan in i Kristi sanna lära, hoppandes att då de hafva funnit den raka och smala vägen, att de må fortsätta att vandra derpå samt frambringa mycken frukt till Guds ära.

Jag önskar att säga några ord angående den Helige Ande, hvilken är Kristi Ande — Guds största gåfva till människan. Många göra anspråk på att ega denna gåfva. Jag dömer ingen, men jag skall omtala för eder huru vi kunna veta när vi hafva Kristi Ande, och när vi icke besjålas af dessa känslor, så hafva vi icke Hans Ande. När vi hafva Kristi Ande så äro våra hjertan fulla med den Guds kärlek, som utsträcker sig till alla människor, äfven till våra fiender. Hvartenda grand af fördom, ondska, afundsjuke och hat ha då lämnat våra hjertan; vi hata då icke någon människa, icke ens våra fiender. Kom ibåg Frälsarens ord: "Förty om I älsken dem, som eder älska, hvad fån I för lön? Göra ock icke de publikaner det-

samma? Men jag säger eder: Älsken edra ovänner; välsigna dem som eder banna; gören väl emot dem som eder hata. — — — På det I skolen vara eder Faders barn, som är i himmelen.” (Mattei 5: 44-46.) Ingenting mindre än detta är Kristi Ande. Af detta kan du veta om du har den Helige Ande eller icke. Detta är profvet.

Den kristna religionen innehåller i ett ord, och det ordet är kärlek. Detta är det första och största budet, ty på det hänger lagen och profeterna. Våra religiösa föreståndare hafva stor brist på barmhärtighet. Såsom vi älska och döma andra, så skola vi blifva dömda på den yttersta dagen. Den hufvudsakligaste delen i religionen är Guds faderskap och människornas broderskap. Kristus lärde oss att bedja: “Fader vår, som är i himlen.” Vårt motiv för att tjena Gud måste vara kärlek och icke fruktan. De som aldrig varit i besittning af den Helige Andes gåfva, kunna icke förstå huru en människa kan älska en fiende och göra honom godt, men de som hafva denna gåfva kunna förstå det och erfara det. “Men den naturliga människan förnimmer intet af det Guds Ande tillhör, ty det är honom en galenskap” (1 Cor. 2: 14). Den som icke kan förlåta en fiende och i verkligheten älska honom och göra honom godt, har icke blifvit född på nytt, och har icke Kristi An-

de. “Ty hvilken icke hafver Kristi Ande, han hör icke Honom till” (Rom 8: 9). När en människa har denna Ande — som är den Helige Ande — älskar hon alla människor, så att hennes största önskan är att göra det mesta goda till sina medmänniskor som det är henne möjligt. Hvad är det största goda jag kan göra mina medmänniskor? Det är att vända deras steg mot himlen; att predika evangeliet och Kristi kärlek till dem; Kristi Ande är osjälfvisk. Den kan verka i alla människor i dag liksom den verkade i Paulus. Han sade: “Icke sökande min utan mången mans nytta, att de må varda saliga” (1 Cor. 10: 33). Min själ vidgas då jag betraktar detta ämne. Mitt hjerta påverkas af ifrigt nit och kärlek för människornas barn, i min stora önskan för deras frälsning; men Gud är rättvis och i Hans visdom äro vi här i verlden för att utstå pröfningar för en tid, hvilket kommer att utverka för oss en högre grad af evig härlighet, såvida vi äro trofasta medan vi äro här i verlden. Gud har placerat människan här på jorden som en fri varelse, och hon mottager det goda eller det onda, sanningen eller lögnen, i förhållande till hennes hjertas benägenhet.

I det andra kapitlet gifver jag några hänvisningar till Mormons bok. Jag vill särskildt fästa läsarens uppmärksamhet på fjärde kapitlet i andra delen af

denna pamflett, i hvilket jag förklarar huru kyrkan insnärjdes i villfarelse genom att lyssna till uppenbarelsen, som gåfvos af Joseph Smith efter att han öfversatt Mormons bok.

Jag har i korthet hänfört till bevisen i denna bok, hoppandes att denna pamflett faller i händerna på några ärliga själar, som älska Herren i anda och sanning; som äro villiga att blifva smädade för Kristi namns skull och att de genom att läsa detta arbete måtte ledas till att undersöka bevisen för sanningsenligheten af den boken — hvilka (bevisen) äro många — och blifva öfvertygade om att den är Guds ord. Andra delen af denna pamflett utgör ett upprop till yttersta dagars helige, att för dem utpeka den villfarelse de äro uti. Genom att läsa uppropet till dem, så kan du förstå den ställning som "Kristi kyrka" intager och huru de yttersta dagarnes helige afvikit från tron som lärdes i kyrkan sådan den först var upprättad. Jag skall afsluta detta kapitel med några hänvisningar från Mormons bok och med några anmärkningar.

"Och när I erhållen dessa ting, råder jag eder till att fråga Gud, den evige Fadern, i Kristi namn om dessa ting icke äro sanna; och om I bedjen med ett uppriktigt hjerta och med sant begär samt med tro på Kristus, vil han uppenbara sanningen deraf för eder förmedelst den Helige Andes kraft." (Moroni 10: 4.)

Ty den (Mormons bok) skall framkomma ur mörkret och till ljuset. "enligt Guds ord". Ja, den skall bringas "ut ur jorden och skall skina i mörkret, och komma till folkets kunskap; och det skall blifva gjordt förmedelst Guds makt" (Mormons bok 8: 16). Den skall "komma på en dag då Guds kraft skall förnekas (2 Tim. 3: 5) och kyrkan är förderfvad samt upphöjd i sitt hjertas stolthet; ja, på en dag, då kyrkoledare och lärare i sitt hjertas stolthet till och med afundas dem som tillhöra deras samfund". Ja, den skall "komma på en dag, då det skall talas om eld och oväder och rökskyar i främmande länder, och det skall äfven talas om krig och rykten om krig och jordbäfningar på åtskilliga ställen". (Mormons bok 8: 28-30)

Käre läsare! Kan du märka tidens tecken? Gud börjar att varna jordens invånare, och dessa tecken skola förökas. Fullheten af hedningarnes ondska är för handen — på Herrrens sätt att tala. Kristus säger i Mormons bok att tillintetgörelse skall öfvergå denna nation om den icke omvänder sig. Jag ropar till eder af hela min själ: hättren eder! och söken Gud, att I mån veta sanningen af dessa ting, antingen den boken är af Gud eller icke. Den är i sanning en trånga och den smala vägen. Hvilket betyder att den är svår att finna. Kristus säger: "Den

porten är trång, och den vägen är smal, som drager till lifvet, och få äro de som finna honom" (Matt. 7: 14). Om sanningen sådan som den är i Kristus finnes nedlagd i djupet i det så kallade mormonska problemet, är det i sanning en trång och svår väg att finna. Och jag säger till alla, som önska att hafva del i den första uppståndelsen — haf-

vande hela sanningen sådan som den är i Kristus — att i djupet af dessa, såsom de tyckas, mysterier och stötstenar, skall du finna den kosteliga perlan. Må Gud hjälpa dig, käre läsare, att sönderslita Satans bojor — uppgifva världen — och uppfylla den mission, för hvilken himlens Gud skapade dig till denna värld.

KAPITLET II.

I detta kapitel gifver jag eder några utdrag ur Mormons bok.

Jesu Kristi ord:

"Jag gifver eder dessa befallningar på grund af den träta, som har varit ibland eder. Valsignade ären I, om I icke hafven någon träta ibland eder."

(3 Nephi 18: 34.)

"Ty så tillkommer det Fadern, att det (Mormons bok) skulle komma fram från hedningarne, att han må visa sin makt för dem, på det att om de icke vilja förhärda sina hjertan, de må kunna omvända sig och komma till mig samt blifva döpte i mitt namn och känna mina sanna lärdomspunkter."

(3 Nephi 21: 6.)

"Ve honom, som ropar: allt är väl; ja ve honom som lyssnar till människopåbud och förnekar Guds kraft och den Helige Andes gåfva."

(2 Nephi 28: 25, 26.)

I 2 Tim. 3: 1—5 profeterar Paulus att i de yttersta dagarne skola människorna hafva sken af gudaktighet, men dess kraft förneka de. Kraften är den He-

lige Ande och dess verkning. Paulus säger i 1 Kor. 12: 7, att "uti hvar och en bevisa sig Andans gåfvor", det är i hvarje man, som har den Helige Ande. Den ene är gifven en gåfva och den andre en annan.

"Ve dem, som bäfva och äro vreda på grund af Guds sanning. Ty si, han, som är byggd på klippan, mottager den med glädje, och han, som är byggd på en grundval af sand, bäfvar för att han skall falla."

(2 Nephi 28: 28.)

"Men si, der skall vara många på den dagen, då jag skall skrida till att göra ett underbart verk ibland dem, på det att jag må ihågkomma mina förbund, som jag har gjort med människorna, att jag må uträtta min hand igen för andra gången för att återvinna mitt folk, som äro af Israels hus; och att jag likaledes må ihågkomma de löften, som jag har gjort dig, Nephi, och äfven din fader, att jag skulle ihågkomma eder säd. — — — Många af hedningarne skola säga: En bibel! en bibel! Vi hafva fått

en bibel och der kan icke vara någon annan bibel

“Men, säger Herren Gud: O dårar, de skola hafva en bibel, och den skall komma fram från judarne, mitt gamla förbunds folk Och huru tacka de judarne för bibeln, som de hafva mottagit från dem? Ja, hvad mena bedningarne? Minnas de judarnes vandringar, arbeten och mödor samt deras flit inför mig i frambringandet af frälsning för bedningarne.

“O I hedningar, hafven I ihågkommit judarne, mitt gamla förbunds folk? Nej, men I hafven förbannat dem och hafven hatat dem, men hafven icke sökt till att återvinna dem. Men si, jag skall vedergälla allt detta på edra egna hufvuden, ty jag, Herren, har icke förglömt mitt folk.

“Du dåre, som skall säga: En bibel, vi hafva en bibel, och vi behöfva ingen annan. Hafven I erhållit någon bibel utan igenom judarne?

“Veten I icke, att det finnes mera än en nation? Veten I icke, att jag, Herren eder Gud, har skapat alla människor och att jag ihågkommer dem, som äro på öarne i hafvet (jemsör Apg. 17: 26), samt att jag regerar i himlärne ofvantill och på jorden nedantill, och jag frambringar mitt ord till alla människor; ja, till alla jordens nationer?

“Hvarföre knorren I för det att I skolen erhålla mera af mitt ord? *Veten I icke, att två nationers vittnesbörd är ett vittne för eder, att jag är Gud, att jag ihågkommer en nation så väl som en annan?* Derföre talar jag samma ord till en nation som till en annan. Och när de två nationerna skola sammanflyta, skola vittnesbörden af båda na-

tionerna äfven komma tillsammans.

“Och jag gör detta för att bevisa för många, att jag är den samme i går, i dag och till evig tid, och att jag uttalar mitt ord i öfverensstämmelse med mitte eget behag. Och för det att jag har talat ett ord, behöfven I icke antaga, att jag icke kan tala ett annat; ty min gerning är ännu icke fullbordad; ej heller skall den blifva förr än människans slut; ej heller från den tiden till evig tid.

“Derföre, emedan I hafven en bibel, behöfven I icke antaga, att den innehåller alla mina ord; ej heller behöfven I antaga, att jag icke har låtit skrifva mera.

— — — —

“Ty si, jag skall tala till judarne, och de skola skrifva det; och jag skall äfven tala till Nephiterna, och de skola skrifva det; och jag skall äfven tala till andra stammar af Israels hus, som jag har bortfört (de tio förlorade stammarne, som förmodas vara på andra sidan Nordsjön*); och de skola skrifva det; och jag skall äfven tala till alla jordens nationer, och de skola skrifva det.

“Och det skall ske, att Judarne skola hafva Nephiternas ord, och Nephiterna skola hafva Judarnes ord; och Nephiterna och Judarne skola hafva Israels förlorade stammars ord, och Israels förlorade stammar skola hafva Nephiternas och Judarnes ord.

“Och det skall ske, att mitt folk, som äro af Israels hus, skola blifva hemsamlade till deras egendomsland, och mitt ord skall blifva samladt till ett. Och jag skall visa dem, som strida emot mitt ord och emot mitt

*) Författaren menar förmodligen Norra Ishafvet. Öfvers. anm.)

folk, som äro af Israels hus, att jag är Gud samt att jag gjorde förbund med Abraham, att jag skulle ihågkomma hans sådevinnerligen." (2 Nephi 29.)

"Ty si, utan I hållen Guds befallningar, skolen I likaledes omkomma. — — — Så många af hedningarne, som vilja omvända sig, äro Herrens förbunds folk, och så många af judarne, som icke vilja omvända sig, skola blifva förkastade.

(2 Nephi 30: 1, 2.)

"Ve dem som förkasta de rättfärdige utan orsak och smäda det goda samt säga att det är af intet värde, ty dagen skall komma, då Herren Gud vill hasteligen hemsöka jordens bebyggare, och då de äro fullkomligt mogna i ogudaktighet, skola de omkomma.

"Men si, om jordens bebyggare omvända sig från sina synder och vederstyggligheter, skola de icke blifva utrotade, säger Härskarornas Herre."

(2 Nephi 28: 16, 17.)

"Men den som tror dessa ord, som jag har talat, honom vill jag besöka med min Andes uppenbarelser, och han skall hafva kunskap och bära vittnesbörd derom." (Ethers bok 4: 11.)

"Hvilken som vill lyda hans vilja, han varder förnimmande om denna lärdom är af Gud, eller om jag talar af mig sjelf." (Joh. 7: 17.)

Jag skall här säga ett ord med afseende på ett skriftställe i Upp. 22: 18:

"Jag betygar för hvar och en som hör orden i denna boks profetia: Om någon lägger något till dem, på honom skall Gud lägga de plågor, som äro skrifna i denna bok."

Detta betyder att ingen person skall lägga någonting till profetiorna i Johannes Uppenbarelse. Det kan tydligen ses att det icke syftar på bibeln, emedan de böcker, som utgöra vår bibel, icke voro samlade när Uppenbarelseboken blef skriven. Alla de andra böckerna, som utgöra bibeln, blefvo sedermera lagda till Johannes Uppenbarelse.

Vår bibel innehåller endast de böcker som genom kyrkoförsamlings beslut antogos. Det finnes många inspirerade böcker, som aldrig gifvits åt oss. Det finnes öfver 15 böcker omtalade i bibeln, som icke finnas i den. I de följande skriftställena omtalas en del af böckerna som icke finnas i bibeln: 2 Krön. 9: 29; 1 Krön. 29: 29; 4 Mose 21: 14; 1 Konungab. 11: 41; 2 Krön. 13: 22; 2 Krön. 12: 15; 2 Krön. 20: 34; 2 Krön. 24: 27; 1 Mosebok 5: 1; 2 Mosebok 24: 7; 1 Sam. 10: 25; 1 Konungab. 4: 32; 2 Krön. 12: 15. I 1 Kor. 5: 9 nämnes en tredje Epistel till Korinterna, men vi hafva endast två. I Kolosserna 4: 16 nämnes Episteln från Laodicea. I Judas bref versen 3 omnämnes en annan epistel af Judas, men vi hafva icke mera än en. Jag har ett exemplar af Jashers bok (Den trommes bok). Den omtalas i 2 Sam. 1: 18 och Josua 10: 13.

Jag skall göra några få utdrag ur Mormons bok med afseende på vissa läropunkter, öfver hvilka den religiösa världen har delade meningar:

“Derföre förmanar jag eder att icke förneka Guds kraft, ty han verkar med kraft, öfverensstämmande med människornas tro, lika i dag, i morgon och till evig tid.

“Och åter förmanar jag eder, mina bröder, att icke förneka Guds gåfvor; ty de äro många, och de komma från den samme Guden. Det finnes åtskilliga sätt hvarpå dessa gåfvor tilldelas; men det är den samme Guden, som verkar allt i allt, och de tilldelas människorna förmedelst Guds Ande, för deras nytta.

“Ty si, förmedelst Guds Ande är det en gåfvet att tala visdomsord;

“En annan att tala kunskapsord, förmedelst den samme Ande;

“En annan utomordentlig stor tro, och en annan gåfvorna till att helbregda, förmedelst den samme Anden (och så vidare de olika gåfvorna som omnämnas af Paulus i 1 Kor. 12); och att alla dessa gåfvor, om hvilka jag har talat, hvilka äro andeliga, aldrig skola afskaffas så länge som verlden står, endast i öfverensstämmelse med människornas otro.

“Derföre är det nödvändigt att hafva tro, och om det är nödvändigt att tro, så är det äfven nödvändigt att hafva hopp; och om det är nödvändigt att hafva hopp, så är det äfven nödvändigt att hafva kärlek.

“Och utan I hafven Kristi kärlek, kunnen I på intet sätt blifva frälste i Guds rike.”

(Moroni 10: 7-21.)

“Och han (Kristus) sade till dem: På detta sätt skolen I döpa, och det skall icke vara någon träta ibland eder:

“Sannerligen säger jag eder,

att hvar och en, som omvänder sig från sina synder förmedelst edra ord och önskar att blifva döpt i mitt namn, skolen I döpa på detta sätt: si, I skolen gå ned i vattnet och i mitt namn skolen I döpa dem.

“Och si, dessa äro de ord, som I skolen säga, efter att hafva kallat dem vid namn:

“Med myndighet från Jesus Kristus döper jag dig i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn, Amen.

“Och då skolen I nedsänka dem under vattnet och bringa dem upp igen från vattnet.”

(3 Nephi 11: 22-26)

“Sättet, hvarpå lärjungarne, som kallades kyrkans äldste, ordinerade Prester och Lärare.

“Efter att de hade bedt till Fadern i Kristi namn, lade de sina händer på dem och sade:

“I Jesu Kristi namn ordinerar jag dig till att vara Prest, eller om det var en Lärare: Jag ordinerar dig till att vara Lärare, att predika omvändelse och syndernas förlåtelse genom Jesus Kristus, förmedelst ståndaktighet i tro på hans namn intill ändan. Amen. Och på detta sätt ordinerade de Prester och Lärare, öfverensstämmande med Guds kallelse och gåfva till män; och de ordinerade dem förmedelst den Helige Andes kraft, som var i dem.” (Moroni 3.)

“Sättet, hvarpå Äldstena och Presterna utdelade Kristi kött och blod till församlingen. De gjorde det i öfverensstämmelse med Kristi befallning; hvarföre vi veta, att det var riktigt; och Äldstena och Presterna utdelade det.

“De böjde sig ned med församlingen och bådö till Fadern i Kristi namn, sägande:

“O Gud, du evige Fader, vi bedja dig i din Sons, Jesu Kristi namn, att välsigna och helga detta bröd för alla, som deltaga deraf, att de måtte äta till åminnelse af din Sons lekamen, och vittna inför dig, o Gud, du evige Fader, att de äro villiga till att påtaga sig din Sons namn, och alltid erinra honom samt hålla hans befallningar, som han har gifvit dem, så att de alltid kunna hafva hans Ande hos sig. Amen.” (Moroni 4.)

“Sättet, hvar på vinet utdelades. Si, de togo kalken och sade:

“O Gud, du vige Fader, vi bedja dig i din Sons, Jesu Kristi namn, att välsigna och helga detta vin för alla, som dricka deraf, att de må göra det till åminnelse af din Sons blod, hvilket blef utgjutet för dem, och vittna inför dig, o Gud, du evige Fader, att de alltid erinra honom, så att de kunna hafva hans Ande hos sig. Amen.”

(Moroni 5.)

“Jag talar nu angående döpsen. Si, Äldstena, Presterna och Lärarne blefvo döpte; men de blefvo icke döpte utan att de frambragte frukter, som visade att de voro värdiga dertill.

“Ej heller mottogo de någon till dop utan att de kommo fram med ett sönderbrutet hjerta och en ångerfull själ samt vittnade för församlingen, att de uppriktigt ångrade alla sina synder.

“Och ingen blef mottagen till döpelse, utan att påtaga sig Kristi namn, och fast beslutna att tjena honom intill ändan.

“Och efter de blifvit döpte, och påverkades samt renades förmedelst den Helige Andes kraft, blefvo de räknade ibland Kristi kyrkas folk, och deras namn blefvo uppskrifne, så att de kunde

blifva erinrade och närda af det goda Guds ord, för att hålla dem på den rätta vägen och alltid hålla dem vaksamma i bön, förlitande sig endast på Kristi förtjenster, på honom, som var deras tros stiftare och fullbordare.

“Och kyrkans medlemmar mötte ofta tillsammans, för att fasta och bedja, samt för att tala med hvarandra om sina själars välfärd.

“Och de mötte ofta tillsammans, för att deltaga af brödet och vinet i åminnelse af Herren Jesus.

“Och de voro noggranne med att iakttaga att ingen ogudaktighet skulle finnas ibland dem; och de, som blefvo funne i att utöfva synd, och tre vittnen, som tillhörde kyrkan, förklarade dem skyldige inför Äldstena, deras namn blefvo utplånade, och de blefvo ej räknade ibland Kristi folk, om de icke omvände sig och bekände;

“Men så ofta som de omvände sig och sökte förlåtelse med uppriktiga hänsigter, blefvo de förlätne.

“Och deras möten ordnades af församlingen efter Andens påverkningar och förmedelst den Helige Andes kraft; ty såsom den Helige Andes kraft ledde dem, antingen till att predika eller förmana, eller till att bedja eller påkalla Gud, eller till att sjunga, således blef det gjordt.”

(Moroni 6.)

Rörande den bokstafliga insamlingen af Israel, som Gud skall göra här på jorden i rättfärdighet och helighet, se nedanstående skriftställen.

Mormons bok innehåller profetior rörande Israels insamling,

hvilka äro mycket mera fullständiga och tydliga. Jag skall icke ingå på detaljer med afseende på hvad Mormons bok lär i denna sak. Jer. 31: 8-14: „Israel skall samlas och de skola icke mer bekymrade vara.” Jer. 32: 37-41: „Israel skall samlas och jag skall gifva dem ett ense hjärta och väsende att de skola frukta mig i alla sina lifsdagar.” Es. 54: 7, hela kapitlet: Es. 11: 11-16; Hes. 37: 15-28; Hes. 34: 13-31.

Rörande de två föregående skriftställena, så kom ihåg, att denna profetia blef gifven 400 år efter kung Davids död. Hes. 11: 17-21. Upp 5: 9-10. „Ochsjöngö en ny sång och sade: Du är värdig” o. s. v. — — — „och hafva gjort oss för vår Gud till konungar och prester och vi skola regera på jorden.”

Efter slutet af den tusenåriga regeringen här på jorden, kommer verdens ände och den andra och sista uppståndelsen. Alla de döda skola då uppstå. Endast de rättfärdiga skola uppstå i den första uppståndelsen. (Upp. 20: 4-8 och hela kapitlet.) Vid verdens slut eger den slutliga domen rum. Efter hvilken det skall blifva en ny himmel och en ny jord. Och en stark röst från himlen sade: „Se, Guds tabernakel ibland människorna, och han skall bo ibland dem och de skola vara Hans folk, och Gud sjelf skall vara med dem, deras Gud.” Upp. 21: 1-7.

Med afseende på insamlingen

af en del af Israels hus i detta land Amerika, hvilket är det land Gud gaf till Josefs säd (son af Jakob) och samlingen af en del af Israels hus i Palestina, hvilket är det land Gud gaf till judarne, skall jag anföra några af Jesu Kristi egna ord, som han talade till folket medan han vistades å detta land, efter att ha slutat sin mission i Jerusalem:

„Och det skall ske, att jag vill upprätta mitt folk, Israels hus. Och si, detta folk skall jag upprätta i detta land till uppfyllelse af det förbund jag har gjort med eder fader Jacob, och det skall blifva ett nytt Jerusalem. Och himmelens kraft skall vara midt ibland detta folk; ja, jag skall vara midt ibland eder. Si, jag är den, om hvem Moses talade, sägande: En profet skall Herren eder Gud uppresa åt eder ibland edra bröder, liknande mig, honom skolen I höra i allt, som han skall säga till eder. — — — Och si, I ären profeternas barn, och I ären af Israels hus. — — — Och emedan I ären välsignade, uppfyller Fadern förbundet, som han gjorde med Abraham, sägande: I din säd skola alla jordens slägter blifva välsignade, i det att den Helige Ande utgjutes öfver bedningarne förmedelst mig, hvilken välsignelse öfver bedningarne skall göra dem mäktiga öfver alla till mitt folks, Israels hus' förskringrade. Och de skola blifva ett ris för folket i detta land. Likväl när de hafva mottagit fullheten af mitt evangelium, om de då förhärda sina hjertan emot mig, skall jag vedergålla deras synder öfver deras egna hufvuden, säger Fadern.

"Och jag vill ihågkomma det förbund, som jag har gjort med mitt folk, och jag har gjort förbund med dem, att jag skulle samla dem tillsammans på min egen bestämda tid, att jag åter skulle gifva dem deras faders land till arfland, hvilket är Jerusalems land, deras förlofvade land för evigt, säger Fadern.

"Och det skall ske, att tiden kommer, då fullheten af mitt evangelium skall blifva predikadt för dem. Och de skola tro på mig, att jag är Jesus Kristus, Guds Son, och skola bedja till Fadern i mitt namn. — — — Sannerligen sannerligen säger jag eder: Allt detta skall visserligen komma likasom Fadern har befallt mig. Då skall detta förbund, som Fadern har gjort med sitt folk, blifva uppfyllt, och då skall Jerusalem igen blifva bebodt med mitt folk, och det skall blifva deras arfland."

(3 Nephi 20: 21 och följande.)

"Och sannerligen säger jag eder: Jag gifver eder ett tecken, så att I kunnen känna tiden, då detta skall ega rum, att jag skall insamla mitt folk, Israels hus, från deras långa krigspridning, och skall åter upprätta mitt Zion ibland dem. Och si, detta är det, som jag gifver eder till ett tecken, ty sannerligen säger jag eder, att när detta, som jag förkunnar eder, och som jag här-efter skall förkunna eder af mig sjelf och förmedelst den Heliga Andes kraft, som Fadern skall gifva eder, blifver kungjordt för hedningarne, så att de må kunna få kunskap om detta folk, som är en lemning af Jacobs hus, och om detta mitt folk, som skall blifva förskingradt af dem (indianerna); — — — och när detta sker, att din säd skall begynna

att känna detta, skall det vara ett tecken för dem, så att de må kunna veta, att Faderns verk allaredan har begynt till uppfyllelsen af det förbund, som han har gjort med de folk, som äro af Israels hus. — — — Ty på den dagen skall Fadern för min skull utföra ett verk, som skall blifva ett stort och förunderligt verk ibland dem, och de skola finnas ibland dem, som icke vilja tro det, änskönt en man förkunnar det för dem. Men si, min tjena-res lif skall varda i min hand; derföre skola de icke skada honom, änskönt han skall blifva skadad för deras skull. Likväl skall jag hela honom, ty jag skall visa dem, att min visdom är större än djefvulens list. — — —

"Derföre skall det ske, att hvar och en, som icke vill tro på mig som är Jesus Kristus, eller på de ord som Fadern skall låta honom frambringa till hedningarne, och skall gifva honom magt att frambringa dem till hedningarne — det skall ske likasom Moses sade — de skola blifva af-söndrade från mitt folk, som tillhöra förbundet. — — — Men om de omvända sig och lyssna till mina ord samt icke förhäradasina hjertan, skall jag upprätta min kyrka ibland dem, och de skola komma in i förbundet och blifva räknade ibland denna lemning af Jacob, till hvem jag har gifvit detta land i arf. Och de skola hjälpa mitt folk, återstoden af Jacob, och äfven så många af Israels hus som skola komma, att de må bygga en stad, som skall kallas det Nya Jerusalem. Och då skola de hjälpa mitt folk, så att de, som äro krigspridde i hela landet, må blifva insamlade till det Nya Jerusalem. — — — Sannerligen säger jag eder: På

den dagen skall Faderns verk begynna ibland alla de förskingrade af mitt folk; ja, äfven de stammar, som varit förlorade, och som Fadern har ledt bort från Jerusalem. — — — Ja, då skall verket med Fadern begynna ibland alla nationer i att bereda vägen, hvarigenom hans folk må blifva hemsamladt till sitt arf-land. Och de skola gå ut från alla nationer; och de skola ej gå med hast eller fly; ty jag skall gå framför dem, säger Herren, och jag skall följa dem.”

(3 Nephi 21.)

“Förmedelst tre vittnens mun skola dessa ting stadfästas; och vittnesbördet af tre och detta verk, hvari Guds kraft skall utvisas, och likaledes hans ord, om hvilket Fadern, och Sonen och den Helige Ande bära vittnesbörd, allt detta skall stå som ett vittnesbörd emot världen på den yttersta dagen. Och om så är, att de omvända sig, och komma till Fadern i Jesu namn, skola de blifva mottagne i Guds rike. Och om nu så är, att jag ingen myn-

dighet har till detta, dömmen I, ty I skolen veta att jag har myndighet, när I sen mig och vi skola stå inför Gud på den yttersta dagen. Amen.” (Ether 5: 4-6)

“Lyssnen, I hedningar, och hören Jesu Kristi, den lefvande Guds Sons ord, som han har befalt mig att tala angående eder; ty si, han befaller mig att jag skulle skriva och säga: Omvänden eder, I hedningar, från edra ogudaktiga vägar, och omvänden eder från edra onda gerningar, från eder lögn och bedrägeri, och från eder sköckfnad, och från edra hemliga vederstyggligheter, och edert afgudereri, och edert mördande, och eder prestlist, och eder afund, och edra strider, och från alla edra ogudaktigheter och vederstyggligheter, samt kommen till mig och blifven döpte i mitt namn, så att I kunnen få förlåtelse för edra synder och blifva fylde med den Helige Ande samt blifva räknade bland mitt folk, som är af Israels hus.”

(3 Nephi 30.)

Andra delen.

KAPITLET III.

Till troende på Mormons bok.

Käre bröder! Herrens Ande påverkar mig att utsända denna Epistel till eder. Det är Guds visdom att dessa fakta, hvilka jag gifver eder, icke för länge sedan blifvit allmänt kända. Men nu har Guds Ande uppenbarat till mig att jag skall göra dem kända. Det är på tiden att bereda sig för den dag, då evangeliet kommer att gifvas till Israels hus. Det har blifvit kungjordt för mig, att då evangeliet gifves till Jakobs kvarlefva (lamaniterna) så måste det gå till dem liksom Kristus har gifvit det till oss och dess fullhet finnes i Mormons bok och Nya testamentet. Jag vet att de yttersta dagarnes helige lära åtskilliga villfarelser och jag hoppas att kunna öfvertyga de af hjärtat uppriktiga, angående dessa fakta. Herrens befallningar äro stränga och hans ord äro: Ja, ja, och nej, nej. Det är en färlig sak för en person att lägga läror till de läror hvilka Kristus uttalade som sitt ord. Kristus har sagt att det är nödvändigt att förblifva i Hans lärdom. Och den som predikar mer eller mindre än den lära Han lärde i sitt ord, är icke i Honom. Han har endast predikat *en* lära. Jag önskar icke

hvarken att döma eller fördöma de Yttersta dagarnes helige. Gud är min domare. Men jag skall uttala sanningen såsom Guds Ande påverkar mig att uttala den, och jag hoppas och beder att många ville gifva akt på sanningen — att de ville åsidosätta all villfarelse och inkomma till Kristi lära sådan som den läres i det skrifna ordet. Jag tror att de Yttersta dagarnes helige, som motsätta sig månggifte, hafva utfört ett stort verk samt gjort mycket godt. Jag tror att de utfört ett stort verk genom att bringa fram Mormons bok. Vi kunna icke alltid förstå Guds handlingssätt med sitt folk. Gud tillåter att människor ledas i villfarelse till följd af deras hjärtas blindhet. Han verkar med människor endast i förhållande till deras tro och lydnad; men nu påverkar Guds Ande de Äldste i Kristi kyrka att hänvända sig till alla som tro på Mormons bok och till alla andra folk samt ropa omvändelse och kalla på dem att gifva akt på Kristi lärdom. Jag menar icke att förfölja Joseph Smith, Mormons boks öfversättare. Jag älskar honom och jag älskar Joseph, hans son; jag tror han är en god man. Jo-

seph, liksom många af dem i fordna tiden som Gud utvalde, föllo i villfarelse; och hvarför skulle vi vilja följa en man, som är villfarande? Skulle vi förlita oss på en arm af kött? Nej, sannerligen!

Det lefde aldrig mera än en fullkomlig man, och det var Kristus; och Han är vår ende laggifvare. Derför borde vi vara mycket försiktiga och jemföra med det "skrifna ordet" alla läror, lagar och uppenbarelser, som komma genom någon man, ty hvilken man som helst kan falla i villfarelse, samt draga alla in i villfarelsen, som förlita sig på honom. Gud utväljer svaga redskap i denna världen, så att människorna icke skola förlita sig på en människa och göra köttet till sin arm utan sätta hela sin lit till Gud allenast. Det är rättvist i Guds visdom, att hvar och en, som icke lefver tillräckligt andligt för att skilja mellan sanning och villfarelse, skall blifva ledd till villfarelse. Gud kallade Saul och många andra hvilka efteråt föllo i villfarelse och förlorade Anden, vetande att de skulle falla, och lät alla dem ledas i villfarelse som hade så liten tro på Gud, att de gjorde en människa till deras Gud och förlitade sig på en "arm af kött" i stället för att hafva hela sin tro och tillit till Gud alena och gifva akt på Honom endast. Gud tillät dem att blifva ledda i villfarelse till följd af deras öfverträdelse och brist på

tro på Honom. Kristus har talat och Guds röst har ljudit från himlarne: "Hören honom!" Hans lärdomar i Mormons bok och Nya testamentet äro desamma.

Men de yttersta dagarnes helige hafva en annan lärobok — "Lärdomens och Förbundets bok" — hvilken innehåller en lära som Kristus aldrig lärde de "tolv" i Jerusalem eller de "tolv" å denna kontinent. De yttersta dagarnes helige tro dessa nya läror, fastän de ej öfverensstämma med Kristi lärdomar. Hvarför tro de dem? Emedan de förlita sig för mycket på en människa. Detta har varit felet med Guds folk i alla förflutna tidsåldrar. Läs den Heliga skrift och se huru lätt den stora majoriteten af Herrens folk alltid föll i vidskepelse genom att sätta sin tillit till människor; män som voro ödmjuka när Gud utvalde dem, men som efteråt föllo i villfarelse. Om personer icke lefva nära nog till Gud så att de kunna upptäcka villfarelsen då den kommer — och den kan visa sig som en ljusets engel (till exempel polygami) — tillåter Gud dem att blifva ledda i villfarelse till följd af deras öfverträdelse. Se huru många af profeterna som Gud kallade, hvilka efteråt föllo i villfarelse: Saul, David, Salomon och många profeter i Israel. Jag dömer icke nu, icke heller säger jag antingen Saul, David, Salomon eller Joseph skola blifva

frälsta eller gå förlorade. Detta är allt i en rättvis Guds hand. Måhända att Davids villfarelser voro mera afskyvärda än Josephs. Nu hoppas jag att I förstå mig. Jag förföljer icke Joseph Smith och har aldrig följt honom. Hans villfarelser utgöra ingen orsak hvarför jag icke skulle älska honom. Gud kallade honom att öfversätta Hans heliga ord genom Guds gåfva och kraft; men han var icke kallad att upprätta något kyrkosamfund, något mera än någon af de andra af oss Äldste. Detta skall jag senare afgörande bevisa med vittnesbörd, som I skolen nödgas antaga.

Den "utvalde siaren", omtalad i Mormons bok, är icke broder Joseph. Jag skall gifva eder en kort beskrifning angående denne "utvalde siare", som framdeles skall framkomma. Mannen "som är olärd" (2 Nephi 27:19) hänför till broder Joseph, men den "utvalde siaren" (2 Nephi 3) är en annan person. Han skall komma ur lamaniternas (indianernas) leder. Han skall komma från frukten af Josefs (från Egypten) länder. Den säden är den "gren som skulle blifva afbruten" (2 Nephi 3:5) i Jerusalem, till hvilken detta land var helgadt för dess besittning för alltid — varande Lehi och hans säd; Lehis säd är lille Joseph, som mottog välsignelsen från sin fader Lehi, att hans säd icke skulle blifva helt och hållet förstörd; ty

utaf hans säd, hvilken icke skulle blifva helt och hållet förstörd (indianerna) skulle den "utvalde siaren" komma. Detta är uttydningen af detta kapitel. Denne "utvalde siare" är af den säden. Hans namn skall vara Joseph och hans faders namn Joseph. Han skall öfversätta förseglade uppteckningar, som framdeles skola komma (omtalade i 2 Nephi 27:22). "Och icke allenast till att frambringa mitt ord, säger Herren, men för att öfverbvisa dem om mitt ord" (2 Nephi 3:11). Huru många indianer öfvertygade broder Joseph? Han höll aldrig en predikan för dem under hela sitt lif, så långt som jag vet. Må Gud hjälpa eder, bröder, att förstå detta kapitel, ty det kan endast förstås genom den upplysande kraften af den Helige Ande. Detta är mycket tydligt för mig. Jag talar fullständigt angående detta ämne i tionde kapitlet.

Jag önskar att säga till de yttersta dagarnes helige, att äldstena i Kristi kyrka, då de komma till dem, komma såsom deras bröder i kärlek och ödmjukhet. Gud förbjude att vi, som likaledes påtagit oss "Kristi smälek" i denna tidsålder, skulle förfölja eder — hvilken smälek i verdens ögon är att tro på Mormons bok. Nej, vi älska eder och med Guds hjälp vilja vi sträfva, hoppandes att den dag icke är långt aflägsen, då de ärliga af hjertat ibland eder, och ibland alla tro-

ende på Mormons bok, och verlden, alla måtte blifva ett med oss med afseende på Kristi lära; alla verkande medelst Guds Ande och kraft för att bereda vägen för evangeliet att gå till Israels hus.

Endast Gud vet huru jag har sört, lidit och bedt till honom för eder under de senaste 48 åren att ni måtte bättra eder och blifva upplysta af den Helige Ande att se den villfarelse, in i hvilken I blifvit ledda. Till Gud hör hemligheten af Hans handlings-sätt med hans folk; Han är allvetande och Hans vägar är icke människornas vägar. Mormon stod allena under många år när hela Nephit- och Lamanit-kyrkan hade affallit i villfarelse och öfverträdelser. Han stod ensam, hållande auktoriteten, och han bad till Gud oafbrutet att blifva tillåten att gå till dem och predika för dem; men Gud förbjöd honom att predika för dem. Må därför ingen person döma i hastigt mod angående min auktoritet, af fara för att döma orätt och fortsätta i villfarelse; utan vänd dig till Gud i bön och fasta och finn sanningen, ty den Helige Ande vill leda dig i all sanning. Om du tror mitt vittnesbörd till Mormons bok; om du tror att Gud talade till oss, tre vittnen, med sin röst, så säger jag dig att Gud i Juni 1838 åter talade till mig med sin röst från himlen och sade till mig att skilja mig från de Yttersta dagarnes helige,

ty hvad de sökte att göra emot mig, så skulle det blifva gjordt emot dem. Våren 1838 hade föreståndarena för kyrkan och många af medlemmarne sjunkit djupt i villfarelser och blindhet. Jag hade sträfvat med dem under en lång tid för att visa dem de villfarelser de kommit i, och för mina ansträngningar blef jag endast förföljd. I Juni 1838, i Far West, Mo., blef en hemlig förening organiserad. Doctor Avard blef tillsatt såsom ledare för bandet; en viss ed blef administrerad till alla bröderna att de skulle understödja kyrkans ledare i allt som de månde lära. Alla som vägrade att fåga denna ed blevo betraktade såsom motståndare till kyrkans läror och en viss hämd skulle utföras på dessa motståndare af Dr. Avars hemliga band. Jag skall icke säga mera härom nu; det är tillräckligt att säga att förföljelsen mot mig för att jag sökt visa dem deras villfarelser, blef af en sådan natur att jag nödgades öfvergifva de Yttersta dagarnes helige; och under det jag red ut från Far West i Juni 1838, så talade Guds röst till mig såsom jag förut omnämnt. Jag blef kallad att innehafva den auktoritet, som Gud gaf mig.

Jag finner af ett bref, som var skrifvet af kyrkans ledare, medan de voro i Liberty fängelse, att de förnekade att de hade någonting att göra med den hemliga organisationen, och förklara-

de sig mot Dr. Avard samt påstodo det vara endast ondska; de beslutade hädanefter att förkasta allting som icke öfverensstämde med evangeliet och hvilket icke var af en öppen, rättfram och uppriktig natur. Jag citerar från detta bref, som var tryckt i "Times and Seasons" i Juli 1840:

"Vi varna vidare våra bröder för obehörigheten af att organisera band eller kompanier sammanbundna genom löften, eder, straff eller hemliga ceremonier; låt vår erfarenhet i den flydda tiden, af lidanden genom doktor Avars ondska, vara tillräcklig. Låt vårt förbund vara det eviga förbundet såsom det innehålles i den Heliga Skrift och de ting, som Gud har uppenbarat till oss. Ren vänskap blifver alltid svagare i det ögonblick I söken att göra den starkare genom eder om straff och bemlighet. Edra ödmjuka tjenare ämna *hädanefter* ogilla allting, som icke är i enlighet med Jesu Kristi evangelii fullhet och det som icke är af en öppen, rättfram och uppriktig natur."

De blefvo i November insatta i fängelset, efter att jag hade lämnat dem. Nu kunnen I se hvarför jag lämnade de Yttersta dagarnes helige. Och efter att jag lämnade dem, så säga de, att de gåfvo mig en rättegång och utslöt mig. Ungefär samtidigt med att de utslöto mig, så påverkade Guds Ande ett ganska stort antal bröder att lämna kyrkan med deras familjer. Alla af de åtta vittnena, som ännu lefde (med undantag af de tre

Smiths), gingo ut. Peter och Christian Whitmer voro döda. Oliver Cowdery gick äfven ut. Martin Harris var då i Ohio. Kyrkan sjönk djupare och djupare i ondska. De blefvo drifna ut ur Nauvoo och foro till Salt Lake, hvarest de befinna sig i dag och praktisera läran om månggifte. Nära nog alla medlemmarne i Nauvoo foro till Salt Lake. Endast mycket få af dem förkastade uppenbarelsen om polygami. Reorganisationen är uppbyggd hufvudsakligen af medlemmar som icke äro af den gamla kyrkan, utan nya proselyter. Majoriteten af dem som icke foro till Salt Lake befinna sig i den Reorganiserade kyrkan i dag.

Många i den Reorganiserade kyrkan hafva undrat öfver att jag stått skild från dem. Bröder, jag skall säga eder orsaken. Gud befallde mig med sin egen röst att stå skild från eder. Många af eder tänka att jag har en önskan att leda — att leda en kyrka, som tror liksom jag. Jag har ingen sådan önskan. En enmansledare för kyrkan är ej i enlighet med Kristi lära. Efter att Joseph Smith var död, kommo många till mig och sökte nödgå mig att komma fram och blifva deras ledare; men jag nekade. Med dessa påståenden, så att ni kan förstå mig, skall jag fortsätta att visa eder huru ledarne för kyrkan kastade sig in i den ena villfarelsen efter den andra. Jag

följde dem i många villfarelser med afseende på läran, hvilket Herren sedan visat mig och hvilka villfarelser jag erkänt och omvänt mig från och som jag skall vidare omtala i denna pamflett. Jag predikar icke sjelfrättfärdig-görelse från att ha varit i villfarelse med afseende på läran i det flydda. Det är sedan 1847 att jag har blifvit visad all den villfarelse i hvilken jag hade följt kyrkans ledare och att när Guds egen behagliga tid kom för att bygga upp Zions öde trakter, så skulle Kristi kyrka upprättas i enlighet med Kristi lärdomar, hvilka lärdomar i sin renhet finnas i det nya förbundet i Mormons bok, och den skulle framkomma samt afgöra alla skiljaktigheter angående läran, emedan många tydliga och dyrbara ting hafva blifvit tagna från judarnes uppteckningar, och rörande alla läropunkter, ordningen i kyrkoembetena o. s. v., måste vi lita på den. Kristus befallde Nephiterna att nedteckna hans lärdomar, ty de skulle komma till oss såsom fullbeten af Hans evangelium till oss.

Och hvarför detta? Oh, hur kan det vara att I icke viljen antaga Kristi egna ord, åsidosätta strid och tvist samt mottaga hans tydliga, enkla lärdom, hvilken han gifvit oss i den boken? Såsom I veten, äro lärorna i Nya testamentet och i Mormons bok desamma; men till följd af att de tydliga och dyrbara tingen haf-

va blifvit uttagna ur Bibeln, så finnes det rum för oenigheter angående vissa läropunkter; men Kristi lärdomar i Mormons bok äro äkta, tydliga, enkla och fullständiga. Kristus utvalde "tolv" och kallade dem lärjungar eller äldste, icke apostlar, och de "tolv" ordinerade äldste, prester och lärare. Dessa äro alla de andliga embetena i Kristi kyrka och deras skyldigheter äro tydligen angifna. Sättet för dopet och sättet för att utdela Kristi lekamen och blod och allting hänhörande till Kristi kyrka är tydligen fram-satt i evangeliets fullhet, hvilket jag skall visa eder i denna epistel.

Jag menar naturligtvis icke att placera en bok framför den andra. Jag är äfven kallad att frambära mitt vittnesbörd att Bibeln är sann. Ängeln, som förklarade för oss att Mormons bok var sann förklarade äfven för oss att Bibeln var sann. De utgöra båda Herrens ord och såsom det är profeteradt så skola de båda blifva ett.

Angående frågan om min auktoritet att administrera Jesu Kristi ordinanser, så har jag detta att säga: Såsom jag framhållit så var jag kallad att hålla den auktoritet som Gud gaf till mig. Jag dömer icke hvilkens auktoritet som var god eller icke var god. Jag bedömer nu icke någon mans auktoritet angående hans rätt att handla i den kyrka han tillhör; han har auk-

toritet att handla i den kyrka han tillhör; men Herren har be-
kantgjort för mig, att ingen
person har auktoritet att hand-
la i Kristi kyrka utan att ha blif-
vit upptagen deruti i enlighet
med Kristi evangelium.

Jag tror att det finnes många
ärliga hjertan bland de Yttersta
dagarnes helige och många i alla
kyrkor och i världen, som skola
komma till kunskap om sannin-
gen. Många af eder tro, att
emedan somliga af de andliga
gåfvorna äro med eder, att I
ären i Kristi sanna lära; men
detta är icke alltid säkert.
"Tecknen" frambringas af en
troende genom hans tro. Som-

liga af tecknen hafva varit med
alla de olika samfunden som tro
på Mormons bok. Om du icke
har kärleken så äro tecknen af
ingen nytta. Kristus sade: "På
den dagen varda många sägan-
de till mig: Herre, Herre, hafva
vi icke profeterat uti ditt
namn, och i ditt namn ut-
drifvit djeflar och i ditt namn
många kraftiga gerningar
gjort? Då skall jag bekänna för
dem: Jag kände eder aldrig"
(Matt. 7: 22-23). Nu, bröder!
tron icke att emedan somliga af
de andliga gåfvorna äro med
kyrkan, att denna kyrka icke
kan vara i villfarelse genom att
lära mer eller mindre än Kristi
lära.

KAPITLET IV.

*Huru kyrkan blef upprättad i begynnelsen och huru den föll
i villfarelse.*

I Juni 1829, när öfversättning-
en af Mormons bok var afslutad,
gaf Gud den till oss såsom sitt
Heliga ord och lämnade oss som
människor att utarbete våregen
frälsning samt sätta i ordning
"Kristi kyrka" i enlighet med
det skrifna ordet. Han lämnade
oss som människor att mottaga
Hans Ande i den grad vi gjorde
oss värdiga att mottaga den;
och Hans Ande leder människor-
na i all sanning; men männi-
skans ande leder människan i
villfarelse. När Gud hade gifvit
oss Mormons bok och några
uppenbarelser i 1829 genom

samma medel som Mormons bok
öfversattes med, och befallde oss
att förlita oss på det skrifna or-
det vid organiserandet af kyr-
kan, så gjorde Han sin del samt
lämnade oss att göra vår del och
att blifva ledda af den Helige
Ande i den grad vi voro värdiga
att mottaga den. Gud verkar i
människan i enlighet med Hans
gudomliga visdom och rättvisa.
Han verkar i människorna en-
dast i enlighet med deras tro och
lydnad. Han har oöränderliga
andliga lagar hvilka han icke
kan bryta och Han kunde icke va-
ra så barmhertig, att han kunde

gifva mera af Sin Ande till någon människa, än denna människa var värdig att mottaga genom sin tro och lydnad.

I begynnelsen vandrade vi ödmjuka och värdiga att mottaga ett stort mått af Guds Ande och vi voro rätt ledda vid organiserandet af kyrkan, men vi började snart att ledas i villfarelser, emedan vi för mycket följde våra egna önskningsar i stället för att lita helt och hållet på Gud och uteslutande blifva ledda af Hans Helige Ande. Huru lätt är det icke för en människa, som tror att hon samtidigt utför Guds vilja, att falla i villfarelse. Bröder, få af oss ha kunskap om huru gement svekfullt satan verkar och huru lätt en människa kan blifva narrad och ledd i villfarelse. Satan verkar på många sätt för att leda den andliga mannen i villfarelse steg för steg. Jag skall framhålla några få fakta angående broder Joseph i begynnelsen, äfvenså allas våra villfarelser för att visa eder dessa högt viktiga sanningar, nämligen: Huru till hjärtat ödmjuk och förkrossad en människa må vara för att mottaga uppenbarelser från Gud, och huru svag en människa är och lätt att leda i villfarelse, tänkande samtidigt att hon gör Guds vilja.

Ibland då broder Joseph sökte öfversätta och tittade ned i hatten, hvarest stenen var placerad, så fann han att han var andligt blind och icke kunde öfver-

sätta. Han omtalade för oss att hans sinne var för mycket upptaget af världsliga ting. Detta i samband med andra orsaker gjorde honom oförmögen att fortgå med öfversättningen. När han var i denna stämning, så gick han ut och bad, och när han blef tillräckligt ödmjuk inför Gud, så kunde han fortsätta med öfversättningen. Nu se vi huru ytterligt sträng Herren är; och huru Han fordrar att människans hjerta skall vara alldeles riktigt i Hans ögon, innan det kan emottaga uppenbarelser från Honom.

När Mormons bok höll på att tryckas, så behöfdes flera pennningar för att fullborda dess tryckning. Vi väntade på Martin Harris, hvilken gjorde sitt bästa i att sälja sin farm för att dymedelst anskaffa de nödiga pennningarne. Efter någon tids förlopp började Hyrum Smith och andra att blifva otåliga, troende att Martin Harris var för saktfärdig och under öfverträdelser därför att han icke kunde sälja sitt land med det samma, till och med med stor förlust. Hyrum Smith framhöll att de icke borde vänta på Martin Harris, utan anskaffa pengar på annat sätt. Broder Hyrum var uppretad på broder Martin och ansåg att de borde skaffa sig pengar från någon annan samt icke låta honom ha någonting att göra med utgifvandet af boken, eller erhålla någon del af vinsten, om någon så-

dan skulle uppstå. Han gjorde fel i att sålunda döma broder Martin, emedan denne gjorde allt det han kunde för att sälja sitt land. Broder Hyrum sade, att någon hade framhållit för honom att några af bröderna borde resa till Canada och sälja utgifningsrätten till Mormons bok för en större penningssumma, och han påverkade Joseph att rådfråga Herren dess angående. Joseph beslöt att göra det. Han hade ännu icke lämnat ifrån sig stenen. Joseph såg ned i hatten, i hvilken stenen var placerad, och erhöll en uppenbarelse att några af bröderna skulle fara till Toronto, Canada, och att de skulle sälja utgifningsrätten till Mormons bok. Hiram Page och Oliver Cowdery reste till Toronto å denna mission, men misslyckades totalt i att sälja utgifningsrätten; de återvände utan att ha några pengar. Joseph var i min faders hus då de återvände. Jag var också der och är ett ögonvittne till dessa fakta. Jacob Whitmer och John Whitmer voro äfven närvarande då Hiram Page och Oliver Cowdery återvände från Canada. Vi voro alla på det högsta bekymrade och vi frågade Joseph huru det var att han hade erhållit en uppenbarelse från Herren, att några af bröderna skulle gå till Toronto och sälja utgifningsrätten och att de hade totalt misslyckats. Joseph visste icke hur det förhöll sig; han frågade der-

för Herren, och följande uppenbarelse kom genom stenen: 'Somliga uppenbarelser äro af Gud, somliga uppenbarelser äro af människor, och somliga uppenbarelser äro af djäfvulen.' Så vi se att uppenbarelsen, att resa till Toronto och sälja utgifningsrätten, icke var af Gud, utan antingen af djäfvulen eller af en människa. När en människa frågar Herren angående en sak, om hon låter missleda sig af sina egna sinliga begär, och är i villfarelse, så kommer hon att erhålla svar i enlighet med sitt villfarande hjärta, men det är icke någon uppenbarelse från Gud. Detta var en läxa till vår nytta, af hvilken vi borde ha dragit mera fördel för framtiden än vi gjorde. Utan förklaring, så kan du se Hyrum Smiths misstag, i att tänka ondt om Martin Harris, utan någon orsak, och att vilja utesluta honom från deltagandet i utgifvanlet af boken; äfvenså broder Josephs misstag i att lyssna till människors öfvertygelseförsök och rådfråga Herren för att få tillåtelse att resa till Toronto att sälja utgifningsrätten till Mormons bok, då det hade blifvit bekantgjordt för broder Joseph att det var Herrens vilja att Martin Harris skulle anskaffa penningarne.

Kommen ihåg denna sak, bröder; det är mycket viktigt. Längre ned skall jag gifva eder hänvisningar till skriften angående dessa punkter, visande att detta

är Guds sätt att handla med sitt folk. Är det nu visdom att förlita sig på Joseph Smith och tro att alla hans uppenbarelser i Förbundets och Lärdomens bok äro af Gud? Enhvar som icke önskar att vara af Paulus, eller af Apollos, eller af Joseph, utan önskar att vara af Kristus, skall säga att det icke är vist att sätta sin tillit till honom och tro att hans uppenbarelser komma ur Guds egen mun! Jag skall säga här att jag kunde uppräknat för eder andra falska uppenbarelser, som kommo genom Josephs mun (icke genom stenen) men det sagda kan vara tillräckligt. Många af broder Josephs uppenbarelser blefvo aldrig tryckta. När broder Joseph var ödmjuk så hade han Guds Ande med sig, men när han icke var ödmjuk, så hade han icke denna Ande. Broder Joseph uttalade många sanna profetior när han var ödmjuk inför Herren; men detta är icke mera, än många af de andra bröderna gjorde. Broder Josephs sanna profetior blefvo nästan alla tryckta, men de andra brödernas blefvo det icke.

Jag kunde gifva eder namnen på många, som uttalade stora profetior, hvilka gingo i fullbordan. Jag skall nämna några. Bröderna Ziba Peterson, Hiram Page, Oliver C. wdery, Parley P. Pratt, Orson Pratt, Peter Whitmer, Christian Whitmer, John Whitmer, jag sjelf och många andra hade profetians gåfva.

Hiram Page profeterade några dagar före det stora stjärnfallet i November 1833, att stjärnorna skulle falla från himlen och skrämja folken. Denna profetia uttalades i min närvaro. Jag kunde anföra många sanna profetior, som uttalades af de ofvannämnda bröderna, men jag önskar att fatta mig kort. Jag kunde också omtala en del falska profetior, som uttalades af somliga af dem, när de icke voro ödmjuka.

Efter att öfversättningen af Mormons bok var afslutad, våren 1830, före den sjetten April, gaf Joseph Smith stenen till Oliver Cowdery och sade till mig såväl som till resten af bröderna att han var färdig med den, och han brukade icke stenen mera. Han sade att han hade fullbordat det verk, som Gud hade gifvit honom gåfvan att utföra, med undantag af att predika evangeliet. Han sade till oss att vi alla hädanefter måste förlita oss på den Helige Ande för ledning i sanningen och för att underrättas om Guds vilja. Uppenbarelserna efter denna tid kommo genom Joseph såsom meddelare, det är, han sökte Herren, bad och frågade angående saker och ting och uttalade de uppenbarelser, han trodde vara från Herren, men ibland var han misstagen med afseende på om uppenbarelsen kom från Gud eller icke. Såsom vi hafva sett, så äro somliga uppenbarelser

från Gud och somliga äro icke. På detta sätt kommo, genom Joseph Smith som meddelare, alla sorters uppenbarelser, hvilka ledde till nya lärosatser och embeten, som icke öfverensstämma med det Nya förbundet i Mormons bok och Nya testamentet! Jag skulle önska att ni ville komma ihåg dessa fakta.

I Juni 1829 kallade Herren Oliver Cowdery, Martin Harris och mig sjelf till att vara de tre vittnena, att se änglasynen såsom den är upptecknad i början af Mormons bok samt att bära världen vittnesbörd om att Mormons bok är sann. Jag kallades icke att bära något vittnesbörd angående broder Josephs mission i någon större utsträckning än hans öfversättning af Mormons bok, såsom I kunnen se genom att läsa vittnesbördet af oss tre vittnen.

Under denna månad blef jag af Joseph Smith döpt, konfirmerad och ordinerad till äldste i Kristi kyrka. Före detta hade Joseph Smith och Oliver Cowdery döpt, konfirmerat och ordinerat hvarandra till embetet af Äldste i Kristi kyrka. Jag var den tredje person, som blef döpt till kyrkan. I Augusti 1829 började vi att predika Kristi evangelium.

Följande sex äldste hade då blifvit ordinerade: Joseph Smith, Oliver Cowdery, Peter Whitmer, Samuel H. Smith, Hyrum Smith och jag sjelf. Mormons bok var ännu hos boktryckaren och min

broder, Christian Whitmer, hade gjort afskrifter från manuskriptet angående Kristi läror, utgörande de läror som vi voro befallda att predika. Vi predikade, döpte och konfirmerade medlemmar i Kristi kyrka från Augusti 1829 till den 6 April 1830, utgörande 8 månader, under hvilken tid vi hade fortgått på det riktiga sättet; embetsmännen i kyrkan utgjordes af äldste, prester och lärare.

Den 6 April 1830 hade vi upprättat tre grenar af "Kristi kyrka". Dessa tre grenar hade sjuttio medlemmar. En gren var i Fayette, New York, en i Manchester, New York, och en i Colesville, Penusylvanien. Det är felaktigt att påstå att kyrkan blef organiserad den 6 April 1830, såsom jag skall visa. Vi voro så fullkomligt organiserade — i andligt afseende — före den 6 April, som vi voro å den dagen. Orsaken till att vi mötte å den dagen var att världen hade låtit oss förstå att vi icke voro en lagenligt organiserad kyrka, att vi icke hade rätt officiera vid giftermål, innehafva kyrkoegendom o. s. v., och att vi borde organisera i enlighet med landets lagar. För den skull mötte vi i min faders hus i Fayette, New York, den 6 April 1830, för att organisera i enlighet med landets lagar. I kunnen finna det i kap. 17 (20) Lärdomens och Förbundets bok. Kyrkan blef organiserad den 6 April "i öfverensstämmelse med landets lagar".

Det säges efter detta "genom Guds vilja och bud"; men denna uppenbarelse kom genom broder Joseph såsom "meddelare". Nu, bröder, huru kan det vara att kyrkan var mera organiserad — andligen — å den 6 April, än den var före denna tid? Der voro 6 äldste och cirka 70 medlemmar före den 6 April och samma antal äldste efter den dagen. Vi organiserade å den dagen i enlighet med landets lagar; kyrkan erkände oss 6 äldste såsom dess embetsmän. Vid sidan om detta så voro der några få som blefvo döpta, men icke konfirmerade, å den dagen. En del välsignelser uttalades och vi deltog i Herrens nattvard.

Jag anser icke att kyrkan var mera organiserad eller upprättad i Guds ögon å denna dag, än förut. Jag anser att å den dagen den första villfarelsen insmög sig i "Kristi kyrka", och denna villfarelse var att broder Joseph blef ordinerad till "profet, siare och uppenbarare" i kyrkan.

Den Helige Ande var med oss mera kraftigt under de 8 månaderna före den 6 April 1830 än någon tid derefter. Nästan alla som blefvo döpta erhöilo den Helige Andes kraft, somliga profeterade, somliga talade med nya tungor, för somliga öppnade sig himlarna, och alla de tecken som Kristus lofvade skulle följa de troende voro med oss i högt mått. Vi voro ett ödmjukt folk.

Något före den 6 April 1830 började några af bröderna att tycka, att kyrkan borde ha en ledare, liksom Israels barn ville ha en kung. Broder Joseph frågade slutligen Herren derom. Han måste ha närt detta önskemål att själf blifva ledare, hvilken önskan icke inågon form är af Gud, ty Kristus sade: Den som önskar att blifva först, han skall vara den siste samt blifva allas tjenare. Och han som är minst ibland eder han skall blifva störst. En sann och ödmjuk Kristi efterföljare får aldrig någon önskan att leda och blifva den förste, eller söker pris af människor eller bröder. Åtrå efter att blifva framstående är icke ödmjukhet, utan det är stolthet; det är att söka de dödligas pris i stället för Guds pris. Joseph mottog uppenbarelse att han skulle blifva ledare; att han skulle blifva ordinerad af Oliver Cowdery såsom "profet, siare och uppenbarare" för kyrkan och att kyrkan skulle mottaga hans ord såsom om de kommo från Guds egen mun. Satan gladdde sig säkerligen å den dagen, ty han såg att han i framtiden skulle öfverändakasta dem. Kommen ihåg att "en del uppenbarelser äro af Gud, en del uppenbarelser äro af människor och en del uppenbarelser äro af djefvulen". Gud tillåter dem att blifva besvarade i enlighet med deras villfarande önskningsar. De voro lika Israels barn, som ön-

skade sig en kung. Gud gaf dem en kung, men detta ledde till deras slutliga tillintetgörelse. Han gaf kyrkan en ledare, men detta ledde till dennas upplösning och att ett flertal af dess medlemmar hamnade i Saltsjödalen utöfvande månggifte, troende att deras ledare från Gud erhållit uppenbarelse att praktisera denna afskyvärdhet. Detta var den första villfarelse, som banade sig väg in i kyrkan. Ingen af oss såg det då. Vi hade all tillit till broder Joseph, troende att då Gud gifvit honom den stora gåfvan att öfversätta Mormons bok, att allting han gjorde var rätt. Detta är hvad jag trodde. I sen här, huru vi förlitade oss för mycket på en människa, i stället för att vända oss till Gud i ödmjukhet, samt undersöka hans skrifna ord för att se om vi handlade i enlighet med detta. Det smärtar mig mycket vid tanken på att vi icke voro nog försigtiga och icke förlitade oss på Kristi läror i Hans skrifna ord. Men vi voro då unga till åren och vi voro endast barn i Kristus. Broder Joseph och jag voro endast 25 år hvardera.

Fastän Joseph innehade detta höga embete så var han ödmjuk det mestå af tiden. Han och alla af oss hade Anden med oss när vi voro ödmjuka, men som jag sagt förut, så hade vi icke Anden med oss i en sådan kraft, då det gällde organisationen, som före den 6:te April 1830. Efter att

Sidney Rigdon kom in i kyrkan — eller under våren 1831 — började vi att göra proselyter snabbare; men att ett stort antal för-enar sig med kyrkan det bevisar icke alltid stor andlig framgång. Folket frågade föga efter kyrkan i Noahs dagar. Det fanns endast 8 medlemmar i den, men den bevisade sig vara den sanna kyrkan.

Jag önskar bröderna att förstå mig med afseende på detta misstag, att ordinera broder Joseph till detta embete den 6 April 1830. Jag vill dock alls icke hafva sagdt att kyrkan var förkastad af Gud. Hvad som hände på den dagen var detta: En af kyrkans äldste (Joseph) leddes in i en smärtsam villfarelse och medlemmarne af kyrkan samtyckte; med tiden visade sig detta var den mest farliga villfarelse hvilken ledde till de förföljelser, som efteråt drabbade Herrens folk. De satte sin tillit till broder Joseph och mottogo hans uppenbarelser såsom om de kommo ur Guds egen mun. (Jer. 17: 5:) Detta säger Herren: "Förbannad är den man, som förlitar sig uppå människor och sätter kött sig till en arm och viker med sitt hjärta ifrån Herren." Detta har utgjort den stora förbannelsen som hvilat öfver Guds verk under den senaste tiden. Nära nog alla kyrkor ha mottagit människors ord såsom om de kommo från Guds egen mun — förande människor i villfarelse år från år

— till och med så långt som ned till läran om månggifte.

När Kristus kom till världen, så var läran om en man såsom ledare för kyrkan icke framsatt af honom, och vi äro absolut under Kristus och Hans lära i det skrifna ordet. Mormons bok förklarar tydligt för oss att Kristi ord skola blifva bekantgjorda i de förseglade upptecknelserna af Nephiterna och i judarnes upptecknelser (Bibeln) och detta utsluter Lärdomens & Förbundets bok (1 Nephi 13: 40-42). Med afseende på den utvaldesiaren, som skall frambringa af Kristi ord från de beseglade upptecknelserna af Nephiterna samt öfvertyga och återställa lamaniterna samt Israels hus, se längre fram kapitlet 10 af denna afhandling.

Det nästa stora misstag som smög sig in i kyrkan var ordinationen af öfverste prester i Juni 1831. Detta misstag blef introduceradt af Sidney Rigdon. Öfversteprest-embetet var aldrig omtaladt och aldrig påtänkt att införas i kyrkan förrän Rigdon kom in. Kommen ihåg att vi hade predikat sedan i Augusti 1829 till i Juni 1831 — nära 2 år — samt döpt ungefär 2,000 medlemmar i Kristi kyrka utan att ha haft någon öfverste prest. Under 1829 blefvo åtskilliga af oss af broder Joseph underrättade om att äldste var det högsta embetet i kyrkan. I December 1830 kommo Sidney Rigdon och Edward Partridge från Kirt-

land, Ohio, till Fayette, N. Y., för att träffa broder Joseph, och under senare delen af vintern återvände de till Kirtland. I Februari 1831 kom broder Joseph till Kirtland hvarest Rigdon då var. Rigdon var väl hemmastadd i Bibeln, en man af god bildning och en kraftig talare. Han blef snart en af broder Josephs bästa vänner samt hade mera inflytande öfver honom än någon annan man. Han blef broder Josephs private rådgifvare. Broder Joseph gladde sig högeligen, troende att Herren hade sändt honom denne store och mäktige man, Sidney Rigdon, att hjälpa honom i hans verk. Stackars Joseph! Han var misstagen i detta, liksom också alla bröderna voro misstagna; ty vi tänkte vid den tiden på samma sätt som broder Joseph. Men inom loppet af några få år funno vi motsatsen. Sidney Rigdon var nästan orsaken till alla de villfarande läror, som blefvo omfattade af kyrkan, medan han var i den. Jag tror äfven att Sidney Rigdon var upphofsmannen till den hemliga föreningen, känd under namnet 'Daniterna', hvilken organiserades i Far West, Mo., i Juni 1838. I 1831, i Kirtland, Ohio, förklarade Sidney Rigdon det Gamla testamentet i Bibeln och Mormons bok på sitt eget sätt till Joseph, angående prestadömet, öfverste prester och så vidare och förmådde broder Joseph att rådfråga Herren angående en

eller annan lära, och en uppenbarelse kom alltid såsom de önskade den. Rigdon fick slutligen broder Joseph att tro, att högpresterna, hvilka hade en så stor makt i den fordna tiden, äfven skulle vara i Kristi kyrka nu. Han förmådde broder Joseph att rådfråga Herren dess angående, och han mottog ett svar i enlighet med deras egna villfarande önskningsar. Kom ihåg att denna uppenbarelse kom liksom den som erhöles att ordinera broder Joseph till profet, siare och uppenbarare för kyrkan. Kom äfven ihåg att "somliga uppenbarelser äro af Gud, somliga uppenbarelser äro af människor och somliga uppenbarelser äro af djäfvulen".

Falska andar, hvilka komma såsom Ljusets Änglar, befinna sig på jorden för att om möjligt förföra till och med de utvalda. De som Satan kunna bedraga och leda in i villfarelse, bedrager han. Nu, låt mig härmed icke hafva sagt att jag tror att en person, som är bedragen med afseende på att öfverste prester insättas i kyrkan, kommer att förlora sin själ. Jag dömer icke — Gud är min domare. Men Gud menade icke att några öfverste prester skulle ordineras i Kristi kyrka, det är ett stort fel att ha ordinerat dessa embetsmän i kyrkan. Gud menade icke att broder Joseph skulle uppsätta sig sjelf till siare för kyrkan och att kyrkan skulle mottaga hans

uppenbarelser såsom om de kommo från Guds egen mun. Jag skall säga eder, bröder, att detta är en allvarsam villfarelse. Om I ären i villfarelse med afseende på insamlingen af Israel och byggandet af det nya Jerusalem (och I ären) så är det en farlig villfarelse; så äro äfven de andra villfarelserna som finnes intagna i Lärdomens och Förbundets bok.

På detta sätt kommo uppenbarelserna från broder Joseph som meddelare från tid till tid. Broder Joseph ville tillåta sig att öfvertygas af människor, att rådfråga Herren angående vissa ting och uppenbarelserna kommo just såsom de önskade sig dem och trodde i sina hjärtan.

I en annan del af denna bok använder jag ett kapitel angående öfverste presterna. Jag vill anmärka här att jag i det kapitlet gifver eder allvarliga nyheter — åtminstone nyheter för många af eder — att när de förste öfverste presterna blefvo ordinerade i Kirtland, Ohio, i juni 1831, så fångade och band djäfvulen två af öfverste presterna, så snart som de voro ordinerade. Harvey Whitlock, som djäfvulen fångade och band samt förvred hans ansigte till ett spökligt utseende, och John Murdock, hvilken djäfvulen band så att han icke kunde tala. Detta visade att Guds misshag hvilade öfver brödernas verk, då de förste öfverste presterna ordinerades i kyrkan. In

gen af bröderna förstod detta då. Vi trodde fortfarande att allt hvad broder Joseph och Sidney Rigdon gjorde var i enlighet med Guds vilja. Hela kyrkan sanktionerade villfarelsen att ordinera öfverste presterna. Undra då icke att vi snart blefvo ledda i villfarelse; Israels barn blefvo ledda i stor villfarelse under de 40 dagarne, då de följde Aaron, medan Moses var på berget.

Jag önskar här säga några ord som ha afseende på profeter, hvilka fallit i villfarelser. Salomon, David, Saul, Asarja och många andra stora och begåfvade profeter i Israel föllo i stora villfarelser och somliga af dem blefvo brottslingar. Paulus sade att han höll sitt kött under kontroll för att han icke skulle blifva ett utkast efter att hafva predikat evangeliet för andra. Många af de Yttersta dagarnes heliga tro att det var omöjligt för Joseph att kunna ha fallit. Jag skall framdraga några bevis angående denna sak och visa att broder Joseph tillhörde den klass af män som kan falla i villfarelse och blindhet. Af det följande kunnen I finna att broder Joseph tillhörde den svagaste klassen — den klass som har förutsättningar att falla. Jag skall hänföra till en uppenbarelse som kom genom stenen i Juli 1828. Det utgör en uppenbarelse till Joseph Smith bestraffande Joseph för hans villfarelse efter att han hade börjat att öfversätta Mor-

mons bok; omtalande för honom huru ofta han farit vilse samt öfverträdt Guds lagar och befallningar; omtalande för honom att om han icke toge sig i akt så skulle han falla, och gåfvorna att öfversätta boken skulle tagas ifrån honom. Det blef äfven sagdt honom att fastän en man kan hafva uppenbarelser och hafva kraft att göra stora ting, dock, om han skryter med sin egen styrka o s.v., så måste han falla: "Kom ihåg, kom ihåg att icke Guds verk utan människoverk äro förgäfves. Ty om ock en människa har haft många uppenbarelser och makt till att göra många kraftiga gärningar, så måste hon dock falla och pådraga sig en rättvis Guds hämd, om hon berömmar sig af sin egen styrka och föraktar Guds råd samt följer sin egen viljas och sina syndiga lustars drift. Se, detta blef dig anförtrodt och huru noggianna voro icke dina instruktioner! Kom ihåg de löften du fick, förutsatt att du icke öfverträdde dem. Och se, huru ofta har du icke öfverträdt Guds befallningar och låtit dig öfvertalas dertill af människor! — — — Se du är Joseph och du är utvald till att fullborda Herrens verk (hade fått gåfvan att öfversätta boken); men om du icke är varsam, så faller du genom din öfverträdelse, men kom ihåg, att Gud är barmhärtig. — — — Du har tillstadt att din vägledares råd har blifvit trampadt under

fötterna ifrån begynnelsen." (Förbundets bok, kapitlet 3.) Så vi se att broder Joseph var mycket svag och hade förutsättningar för att falla till och med under det att han öfversatte boken. Detta var den tid då han borde ha varit stark, ty han var i oafbruten gemenskap med Gud. Nu, om han var så svag och hade utsigter att falla under denna tid, är det att undra på att han föll 1830 och efter denna tid? Visserligen icke! O, bröder, stora äro Herrens hemligheter. Hans vägar äro icke människornas vägar. Han utväljer svaga ting på jorden — svaga människor — så att människorna icke skola sätta sin tillit till människor och göra kött sig till en arm, men sätta sin tillit endast till Gud, samt lita på hvad han har skrivit. Gud satte människan på jorden såsom en fri varelse, att utvälja och skilja för sig sjelf, på godt och ondt, på sanning och villfarelse i lära. Det är nödvändigt för människan att blifva frestad och pröfvad på hvarje tänkbart sätt, så att hon kan pröfva för sig sjelf samt öfverkomma hvarje snara, hvarje konstgrepp och stöttesten som Satan finner på, för att göra henne passande för en högre grad af lycka hädanester. I vetu att skriften lär att Satans konstgrepp kan vara en Ängel af ljus; till exempel, en falsk lära uppenbaras till en profet hvilken gifver den till kyrkan såsom om den vore från

Gud. När Satans konstgrepp uppenbarar sig på sådant sätt, så kan hvarje person som icke är så ödmjuk att han har en nog hög grad af Guds Ande att upptäcka villfarelsen med, lätt blifva ledd att tro den. Och det är Guds visdom och rättvisa att han skulle ledas till detta, emedan han ej lefver så att han kan ha mera af Guds Ande.

Nu, I hafven trott att emedan broder Joseph hade blifvit gifven gåfvan att öfversätta boken, så kunde han icke falla i villfarelse; och I tillbedjen och gifven människor äran, då all ära tillhör Gud. I borden betänka denna sak. Broder Joseph skref icke ett enda ord af Mormons bok; den var redan skrifven af Guds heliga män som bodde på detta land. Gud gaf till broder Joseph gåfvan att se satserna på engelska, när han såg in i hatten i hvilken stenen var placerad. Oliver Cowdery hade vid ett tillfälle samma gåfva. Nu när vi betrakta detta, var detta att Joseph Smith hade gåfvan att öfversätta boken, någon orsak för att vi skulle sätta mera lit till honom än någon annan person? Alls icke. Såsom I kunnen se af hvad Herren sade till honom, så var han en mycket svag man, som kunde falla äfven medan han öfversatte Mormons bok:

"Och se, huru ofta har du icke öfverträdt Guds bud och befallningar och låtit dig öfvertalas dertill af människor — — — men om du icke är varsam, så faller

du — — — Du har tillstadt att din vägledares råd har blifvit trampadt under fötterna ifrån begynnelsen — — — Sålunda är du ännu utkorad och kallas åter till verket, men om du icke ångrar dig skall du blifva öfvergifven och vardas såsom andra människor utan någon nådegåfva" (att öfversätta).

Jag gifver eder mitt vittnesbörd att Herren nödgades att bestraffa Joseph gång efter annan, liksom en fader straffar sitt olydiga barn, för att hjälpa honom att fullborda öfversättningen af boken. Gud vet att jag icke önskar att förfölja Joseph. Såsom jag har sagt, jag älskade honom. Jag baktalar honom icke eller predikar sjelfrättfärdighet, men jag önskar att få eder att förstå synden att förlita sig på en arm af kött genom att mottaga broder Josephs uppenbarelser såsom om de kommo från Guds egen mun; då några af hans uppenbarelser strida emot Kristi läror i de två heliga böckerna. Jag säger eder, bröder, I förliten eder på en arm af kött och emedan I ären blinda, så kunnen I icke se det.

Jag skall nu hoppa öfver en del villfarelser, som kommo in i kyrkan genom uppenbarelser från tid till tid samt tala om dem hädanefter. Jag önskar att här tala om månggiftet. För några år sedan var jag i tvifvel angående Josephs förbindelse med den andliga-hustru-läran, men jag har nyligen sett 1 årg. No 1 af den

gamla Latter Day Saints Herald, hvilken för mig afgjort denna sak. Majoriteteten af medlemmarne i den Reorganiserade kyrkan tror icke att broder Joseph erhöll uppenbarelsen om polygami. Jag skall säga till dem att för deras skull så är det med ovilja, som jag talar om detta ämne, men för de ärliga af hjärtat som ännu icke läst Mormons bok är det icke af ovilja jag talar om det. Jag tror att månggifte utgör i dag en stor stötesten för många, som ville antaga Mormons bok, men de kunna icke förstå huru boken kan vara sann om Joseph Smith erhöll uppenbarelsen om månggifte.

Det faktum kan icke förnekas att verlden (med mycket få undantag utom den Reorganiserade kyrkan) tror på det bestämdaste att Joseph Smith mottagit den uppenbarelsen samt att han lärde och utöfvade månggifte i Nauvoo kort föresin död. Nu, till följd af ärliga förfrågningar med afseende på sanningenligheten af Mormons bok, så är det nödvändigt att jag talar angående denna sak. Jag erhåller oafbrutet bref med förfrågningar angående min tro och kunskap rörande månggiftet. Jag har också en annau viktig orsak för att tala angående denna sak. Det finnes falska läror, som äro af vigt, i Förbundets och Lärdomens bok, och jag önskar att bevisa att de äro falska, och förmå eder att åsidosätta dem och endast tro

hvad Kristus lärde och menade att vi skulle tro. Detta var Kristi mission i verlden och detta är alla Guds tjenares mission, nämligen att utrota alla falska läror och villfarelser. Tron därför icke att jag vill förfölja eder, eller att jag söker att blifva eder mästartare.

Om broder Joseph mottog uppenbarelsen om månggiftet och gaf den till kyrkan, så måste uppenbarelsen antagas, eller ock Lärdomens och Förbundets bok bortläggas, emedan befallningen är: "Hans ord skolen I mottaga såsom om de kommo från min (Guds) egen mun." Då måsten I mottaga uppenbarelsen om månggiftet eller också måsten I förkasta Lärdomens och Förbundets bok. Ty hans ord (alla hans ord) skolen I mottaga såsom om de kommit från Guds egen mun.

Jag har nu lika stor orsak att tro att broder Joseph mottog uppenbarelsen om månggifte samt gaf den till kyrkan, som jag har orsak att tro att en sådan person som Geo. Washington har lefvat. Jag såg aldrig general Washington, men till följd af pålitliga vittnesbörd, så tror jag att han lefvat.

Jag har vittnesbördet angående denna uppenbarelse i 1 ärg. No. 1 af "Latter Day Saints Herald", utgörande ett vittnesbörd från eder själfva, hvilket I nödvändigtvis måsten antaga. Det är vittnesbördet af somliga af

ledarne i början af reorganisationen; somliga af dessa voro tillsammans med broder Joseph i Nauvoo intill hans död. Dessa artiklar blefvo tryckta i det första numret af "Saints Herald". Detta nummer af Herald är svårt att erhålla nu; de tyckes hafva förstört alla åtkomliga exemplar af detta nummer. Jag finner att då den Reorganiserade kyrkan var etablerad, så var det känt och erkänt i denna tidning att Joseph Smith mottagit uppenbarelsen angående månggifte. Orsaken till att dessa artiklar trycktes i "Herald", var att förklara hvarför den Reorganiserade kyrkan förkastade uppenbarelsen om månggifte, såsom den mottogs af Joseph Smith och att förklara att han omvände sig från sin utöfning af månggifte just före sin död.

Medan tiden gick var det många inom Reorganisationen som insågo att fortfarandet af att erkänna att Joseph Smith emottagit uppenbarelsen skulle bringa en bitter förföljelse på dem själfva, emedan den allmänna opinionen vid den tiden var mycket bitter. Skall Gud erkänna en kyrka som är uppbyggd på framställningarne att Joseph Smith var oskyldig med afseende på månggifte, om han icke är oskyldig? Visserligen icke! Och jag kan säga eder att den Reorganiserade kyrkans ansträngningar i detta afseende icke varit antagliga för Herren! Han

vill icke att några sanningar skola täckas med lögn. De inspirerade skrifvarne sökte ej att bortförklara Davids och Salomons månggifte. Deras öfverträdelse gör icke Psaltaren och Ordspråken till osanningar; icke heller gör Joseph Smiths villfarelser Mormons bok till en osanning. Gud vill icke ha någon i sin kyrka som är så svag i tron att han stöter sig till följd af någon människas eller människors öfverträdelse. Vår tro och lit måste vara på Gud och icke på någon människa! Jag hoppas I förstå detta. Detta är hemligheten af eder förtret, alla af eder som tro Joseph Smiths uppenbarelser, såsom om de kommo från Guds egen mun.

I skullen hafva erkänt tron på Joseph Smiths villfarelser och icke sökt att bortförklara dem då det finnes så många bevis för att han föll i villfarelser och blindhet. I skullen hafva förklarad medelst skriften huru många af de gamle profeterna gjorde det samma, men att detta icke gör Mormons bok osann. Det finnes öfverflöd på skriftställen att göra denna fråga klar för hvem som helst. Ledarne för den Reorganiserade kyrkan började efter någon tid undertrycka medlemmarnes opinion angående denna sak. På tillfrågan om denna sak så svarade de: "Jag vet icke om Joseph fick denna uppenbarelse eller icke." Detta var ett sanningsenligt, men ett

undvikande svar, emedan det endast var några få som visstede. Nästan alla pioniererna af den Reorganiserade kyrkan som bodde i Nauvoo år 1843 och 1844 hafva aflidit och I sen hvad tiden har gjort i afseende på detta.

I dag så tro nästan alla medlemmarne i den Reorganiserade kyrkan att broder Joseph icke fick polygami-uppenbarelsen, eller hade någon som helst förbindelse med läran om månggifte. De neka öppet och bestämdt till dessa fakta, en del af ovetenhet och somliga hvilka icke borde vara så ovetna angående denna sak. De kasta hela skulden på Erigham Young.

Nu, alla ärliga människor skola förstå efter att ha genomläst denna pamflett att jag gör Guds vilja i att bringa fram sanningens ljus angående Joseph Smiths villfarelser. De skola se att det är nödvändigt, emedan han är mannen som introducerade många villfarande lärdomar i Kristi kyrka, och hans villfarelser måste uppenbaras och sanningen blifva bragt till ljuset, så att alla Yttersta dagars helige skola upphöra att förlita på människor, troende deras läror såsom om de kommo från Guds egen mun.

Jag skall citera från 1:sta årg. No. 1 af "The Latter Day Saints' Herald", sidan 24, från en artikel skriven af Isaac Sheen, hvilken var en ledare vid etablerandet af Reorganisationen:

“Salt Lake-apostlarne ursäktade sig också med att säga att Joseph Smith lärde den Andliga hustruläran, men denna ursäkt är lika svag som deras ursäkt rörande de gamle konungarne och patriarkerna. Joseph Smith omvände sig från sin förbindelse med denna lära och sade att den var af djefvulen. Han förorsakade att uppenbarelserna angående detta ämne blef bränd, och när han frivilligt kom till Nauvoo och öfvergaf sig sjelf i sina fienders händer, så sade han att han skulle fara till Carthage för att dö. Vid samma tid sade han äfven att om det icke varit för den fördömda Andliga hustruläran, så hade han icke varit så illa ute.”

“Ienlighet med sitt uppförande vid den tiden, så bevisade han sig vara uppriktig i sin omvändelse och uppriktig i sin profession i egenskap af profet. Om Abrahams och Jakobs omvändelser kunna skaffa dem salighet och upphöjelse, så kan Joseph äfven erhålla det.”

Här hafva vi alltså innehållet af Isaac Sheen's vittnesbörd i det följande: Att Joseph hade förbindelse med den andliga hustruläran; att han omvände sig derifrån just före sin död, efter att ha kommit till den slutsatsen att uppenbarelserna icke var af Gud, utan af djefvulen; och han ställde om att uppenbarelserna blef bränd. Broder Sheen omtalar icke huru länge broder Joseph hade förbindelse med denna lära, men vi kunna förmoda att det var från den tid då uppenbarelserna var gifven den 12 Juli 1843 och till tiden för hans

omvändelse just före hans död i Juni 1844, vid hvilken tid han kom till den slutsatsen att uppenbarelserna icke var af Gud, utan af djefvulen samt tillstodde att den blef bränd frivilligt gifvande sig upp till sina fiender, sägande sig skola fara till Carthage för att dö.

Jag skall nu citera från samma nummer af “Herald”, 8:de sidan. Det är i en redaktionsartikel, utgörande den andra artikeln i det första numret af tidningen:

“Denna horiska ande (månggifte) hade så upptagit deras hjertan att de önskade erhålla tillåtelse från Gud att i fångenskap bortleda Hans folks tagra döttrar och i denna sinnesstämning kommo de till profeten Joseph (icke Brigham Young). Kunde Herren göra något mer eller mindre än hvad Hesekiel profeterade (svara en profet i enlighet med hans ondska). Herren har genom Hesekiel förklarad hvad sorts svar han skulle gifva dem; därför svarade han dem i enlighet med deras många afgudar (gifvande ett svar genom Joseph — uppenbarelserna om månggifte; och Joseph gaf uppenbarelserna till dem — kyrkan). Paulus hade äfven profeterat att för denna skull, så skulle Gud sända dem så kraftiga villfarelser att de skulle tro lögnen, så att alla som icke trodde sanningen, utan hade behag i orättfärdighet, skulle blifva fördömda. Båda dessa profetior stämma öfverens. I Hesekiels profetia (14: 8—11) säger Herren äfven:

“Jag skall vända mitt ansigte emot en sådan man och slå honom med förfäran, så att han

skall blifva till en varnagel och till ett ordspråk, och jag skall utrota honom utur mitt folk, och I skolenerfara, att jag är Herren. Och den profet som låtit sig besvikas att svara ett ord, den profeten skall jag, Herren, besvika*) och uträcka min hand emot honom och utplåna honom utur mitt folk Israel. Och de skola bära sin skuld. Sådan som frågarens skuld är, sådan skall och profetens skuld vara; att Israels hus icke mer måtte varda vilsefördt ifrån mig och icke mer ore na sig med alla sina öfverträdelser, utan att de må vara mitt folk och jag deras Gud, säger Herren, Herren.”

Vi hafva här fakta, såsom de hafva varit och skola fortfarande vara med afseende på denna sak. Profetens död är en sak som redan inträffat, *fastän han ångrade och omvände sig från sin ondska före sin död.*”

Här hafva vi också ett annat vittnesbörd af Heralds redaktör. På 22:dra sidan af Herald finnes en artikel af liknande vittnesbörd, af Wm. Marks, hvilken, såsom han framhåller, var presiderande äldste i Nauvoo 1844, då broder Joseph dödades, och var med broder Joseph intill hans död. Hans vittnesbörd är det samma som gifves i de tvenne föregående artiklarne. Han säger att broder Joseph sade till honom före sin död rörande månggifte:

Han (Joseph) sade att det eventuellt skulle tillintetgöras hela kyrkan och att vi skulle snart

blifva tvingade att lämna Förenade staterna, utan att det hastigt kunde utrotas. Han var öfvertygad om att det var en förbannad lära, och att allting måste göras för att utrota den o. s. v.”

Läsaren torde behaga att gifva akt på följande fakta med afseende på Wm. Marks' uttalanden; och detta var tiden då broder Joseph sade till honom att månggifte måste utrotas ur kyrkan. Tiden då broder Joseph sade detta till Wm. Marks var just före hans (Josephs) död. Månggifftet hade då existerat i kyrkan ett års tid, och det var just före hans död att broder Joseph såg att månggifte var en fördömd lära och omvände sig från sin förbindelse med månggifte — troende då att uppenbarelsen icke var af Gud, utan af djäfvulen — och han förorsakade då att uppenbarelsen brändes.

Det föregående är tillräckligt för att öfvertyga enhver att Joseph mottog uppenbarelsen om månggifte; att han gaf denna lära till kyrkan; att han sjelf hade förbindelse med den andliga hustru-läran; att han efteråt öfvertygades om att uppenbarelsen var af djäfvulen och att han omvände sig ifrån sin ondska just före sin död.

Nu, bröder, måsten I antaga uppenbarelsen om månggiftet, eller också måsten I förkasta Lärdomens och Förbundets bok. Ty befallningen är att hans ord skolen I mottaga såsom om de

Eller låta blifva besviken på grund af hans ondska. WHITMER.

kommo från Guds egen mun. Befallning att praktisera månggifte kunde icke vara ifrån Gud, och efter att hans folk praktiserat det för någon tid, kom underrättelse att uppenbarelserna var från djefvulen och att de skulle omvända sig derifrån. Vi se här af att befallningen att mottaga broder Josephs ord såsom om de kommo från Guds mun var falsk. Denna befallning utgör uppenbarelserna som gafs den 6 April 1830 — befallningen för broder Joseph att blifva ordinerad siare för kyrkan. Nu, kunnen I icke se att denna uppenbarelse för broder Joseph att blifva ordinerad "siare" för kyrkan var falsk? För visso den var. Det finnes intet tvifvel derom. "Somliga uppenbarelser äro af Gud, somliga uppenbarelser äro af människor och somliga uppenbarelser äro af djefvulen." Detta är hvad Gud gaf oss genom stenen 1829 såsom jag förut framhållit, till en varning för oss alla. Uppenbarelserna gifven genom broder Joseph såsom meddelare, den 6 April 1830, att han skulle ordineras till siare i kyrkan efter att Gud hade sagt till honom att Han icke skulle gifva honom några andra gåfvor än gåfvan att öfversätta Mormons bok — jag gifver eder mitt vittnesbörd, mina bröder, att denna uppenbarelse icke är af Gud.

Nu, huru kunnen I sätta full tillit till uppenbarelserna i Lärdomens och Förbundets bok?

Hvarför, o, hvarför viljen I förlita eder på en arm af kött? Hvarför viljen I fasthålla vid Joseph Smith, som endast var en människa, och tro alla hans uppenbarelser liksom om de kommo från Guds egen mun? Joseph Smith kan icke frälsa eder i evigheten! Upphören att förlita eder på honom eller på någon annan människa, vänden eder bort ifrån människor helt och hållet, och vänden eder till Gud och Hans skrifna ord, ty efter detta skolen I blifva dömda på den yttersta dagen, och icke efter Lärdomens och Förbundets bok.

Om Kristus icke menade att Joseph skulle blifva ordinerad till siare för kyrkan, så är detta en stor villfarelse. Om Kristus icke menade att de tre första presidenterna skulle ordineras i Hans kyrka, så är det en farlig villfarelse att de blefvo ordinerade. Om Kristus icke menade att öfverste prester skulle ordineras i Hans kyrka så är det en ytterst stor villfarelse att ha ordinerat dem. Om Kristus icke menade att läran om "dop för de döda" skulle blifva en ordinans i kyrkan, så är det en högst farlig villfarelse att ha infört densamma. Om I ären i villfarelse angående insamlandet och uppbyggandet af det Nya Jerusalem, så är det en farlig villfarelse. Om Kristus icke menade att det namn skulle ändras som Han gaf kyrkan år 1829, så är ändringen af detsamma en stor villfarelse; och likale-

des andra villfarelser, som finnas införda i Lärdomens och Förbundets bok; såsom läran om hämd — fördömande sina fiender i Herrens namn o. s. v. För Salt Lake-kyrkan vill jag tillägga läran om månggifte och andra läror som icke finnas i Kristi läror. I sen här af, att om I ären villfarande genom att taga Lärdomens och Förbundets bok såsom Guds lag till kyrkan, så hafven I många allvarsamma och svåra villfarelser på edert samvete. Ändamålet med denna epistel är att visa eder att I, genom att antaga denna bok såsom Guds lag till kyrkan, famlen i en stor villfarelse, ty Guds lag innehålles fullständigt i det skrifna ordet — Bibeln och Mormons bok.

Om Joseph Smith mottog uppenbarelsen om månggifte, huru kan Mormons bok då vara sann? Jag måste säga att alla som stöta sig i anledning af Joseph Smiths villfarelser äro isanning svaga. Det är till följd här af och till följd af de öfverträdelser, hvilka somliga, som trodde på Mormons bok, gjort sig skyldiga till, att verlden icke vill läsa och undersöka Mormons boks sanningsenlighet. Denna bok gör anspråk på att vara Guds ord till detta släkte. Alla de som förkasta den till följd här af skulle äfven förkasta Psaltaren och Ordspråken till följd af Davids och Salomos förbindelse med månggifte. För det första, så kom icke uppenbarelsen om

månggifte på samma sätt som Mormons bok. Mormons bok blef öfversatt från guldplåtar medelst Guds gåfva och kraft och genom medel som Gud föreskref — stenen som jag förut talat om. Strax efter att broder Joseph hade fullbordat öfversättningen, så lämnade han stenen ifrån sig, och alla hans uppenbarelsen efter den tiden uttalade han med sin egen mun. Uppenbarelsen om månggifte gaf han 14 år efter att Mormons bok var öfversatt och efter att han insnärjts i villfarelser och slagits med blindhet. Såsom jag förut framhållit, så äro de heliga skrifterna tydliga med afseende på att profeter, eller andra människor, som en gång utvalts af Gud, efteråt blifvit bedragna och ledda i villfarelser.

När en profet eller någon annan person beder till Gud och anhåller om visdom rörande någon sak, så gifver hans samvete honom ett svar just i enlighet med hans hjärtas önskingar. Om någons önskingar äro på något sätt köttsliga, så kommer svaret att uppenbaras till honom i enlighet dermed; och han tror att det är Guds uppenbarade vilja. Satan uppenbarar sin vilja till människan, blandad med mycken sanning och skriftställen för att narra henne, och omskapar sig till en Ljusets ängel. (2 Kor. 11: 14:) "Och det är icke underligt; ty ock själfva Satan förskapar sig till en ljusets än-

gel." Detta är ett mysterium för många, men endast för dem, som äro svaga och äro i behof af mjölk på det att de må växa i den andliga kunskapen och förstå Guds ord. Det är Satan som förleder människan, men Gud tillåter detta till följd af människans onda begär och det är rätt i enlighet med Guds visdom att tillåta den ständiga öfverträdaren att blifva ledd på afvägar och blifva bedragen af bedrägliga och falska lärdomar. Paulus säger i Andra Tess. 2: 11: "För den skull skall Gud sända dem kraftig villfarelse, så att de skola tro lögnen." Hvarför skulle Gud göra detta? Versarne 10 och 12 gifva orsaken hvarför: "derför att de icke anammade kärleken till sanningen — — därför att de icke hafva trott sanningen, utan hafva lust till orättfärdigheten." I Esaias 66: 2-4: "Min hand hafver gjort allt det som är, säger Herren, men jag ser till den elända och till den som en förkrossad anda hafver, och till den, som fruktar för mitt ord. — — — Derför vill jag ock utvälja det de tänka försvara sig för; det de frukta vill jag låta komma öfver dem, därför att jag kallade och ingen svarade, att jag hotade och de hörde det intet och gjorde det mig missbagade (månggiftet) och utvalde det mig icke täckt var." I Hesekiel 14: 4-9 läsa vi: "Detta säger Herren Herren, hvilken människa af Israels hus hänger med sitt hjärta

intill sina afgudar och håller fast uppå sitt afguderis förargelse och kommer till profeten, så vill Herren svara honom, såsom han förtjent hafver med sitt stora afguderi."

Broder Joseph måste ha satt upp afgudar i sitt hjärta, ty eljest skulle han icke hafva bedit till Herren för att veta på hvad sätt David och Salomon voro rättfärdiggjorda i månggiftet, då Gud säger i Mormons bok att de icke voro rättfärdiggjorda i det, utan att det var vederstyggligt för honom. David, Salomon, Saul och många andra af Guds utvalda män föllo efteråt i villfarelser, förlorade Guds Ande, och hvarför kunde icke Joseph Smith göra detsamma? Vill du svara? Var icke Joseph Smith en person med likartade passioner? Hade du varit med honom så mycket som jag och känt honom som jag gjorde, så hade äfven du vetat att han kunde falla i öfverträdelser och villfarelser; men till trots för hans svagheter så älskade jag honom alltid. Ingen man var fullkomlig utom Kristus. Ussia föll i Satans snara, till följd af stolthet, efter att hafva tjenat Gud i ödmjukhet under 52 år (2 Krön. 26). "Med de profeter i Samarien hafver jag sett galenskap" (Jer. 23: 13). "Med de profeter i Jerusalem ser jag en styggelse" (Jer 23: 14). "Profeterna lära falskt" (Jer. 5: 31). "För hans profeters synder och

för hans presters missgärningar" (Jer. klagovisor 4: 13). "Detta säger Herren: Ve de galna profeterna" (Hes. 13: 3). Det fanns många profeter och af Gud utvalda män som efteråt föllo i villfarelser och förlorade Guds Ande och uppdiktade falska profetior och uppenbarelser i Herrens namn. Hvarför skulle någon neka att undersöka sanningensligheten af Mormons bok, därför att Joseph Smith föll i villfarelse efter att han blifvit kallad af Gud att öfversätta den? Gode läsare! tänk på detta och vakta dig att i hast fördöma denna bok, hvilken jag vet är Herrens ord; ty Hans egen röst och en ängel från himlen förklarade för mig att den var sann och till två andra vittnen hvilka å sin dödsbädd vittnade om att den var sann. Du säger att änglar icke besöka människor i dessa dagar, men Herrens ord säger: "Äro de icke allesammans tjensteandar, utsända till tjenst för deras skull, som saligheten ärfva skola?" (Ebr. 1: 14) Det finnes nu på jorden arftagare till salighetet och jag säger eder för sanning, att änglar tjena dem i dessa dagar. Jag hoppas att läsaren nu förstår denna sak, nämligen att ingen, som i uppriktighet och utan fördomar söker efter sanningen, vill neka att undersöka Mormons bok därför att Joseph Smith gjorde felsteg. Lärorna i Mormons bok äro äkta och heliga, ty de

äro Kristi religion framsatta enkelt och tydligt.

Jag önskar att säga några ord isynnerhet till de Yttersta dagarnes helige, som tro på månggifte. Hur är det att I kunnen sätta tillit till en man och tro hans uppenbarelser då de motsäga Guds ord i Mormons bok? Detta är i sanning egendomligt. Uppenbarelsen om månggifte börjar sålunda: "Sannerligen så säger Herren till dig, min tjenare Joseph: Emedan du har begärt att få veta af mig och lära förstå, huru jag, Herren, rättfärdiggjorde mina tjenare Abraham, Isak och Jacob, likaså Mose, David och Salomo, mina tjenare, med afseende på den grundsats och lärdom, enligt hvilken de hade många bustrur och medhustrur: Se, jag är Herren, din Gud, och vill svara dig på detta" (Förb. bok 132). Mormons bok säger: "Si, David och Salomon hade många bustrur och medhustrur, hvilket var vederstyggligt för mig, säger Herren" (Jacob 2: 24). Davids och Salomons månggifte var en stor synd och vederstygglighet för Gud. Joseph Smiths uppenbarelse säger att det icke var någon synd, ty Gud rättfärdiggjorde David och Salomon i det! Vi se här af att den uppenbarelsen är en direkt motsägelse till Herrens ord i Mormons bok. Detta är tydligt nog för hvar och en att se och förstå. Kan du icke se att denna uppenbarelse icke är af Gud?

Hvarför, o, hvarför förlitar du på en arm af kött? Åter säger Mormons bok (Jacob 2; 27): "Gifven akt på Herrens ord; ty ingen man ibland eder skall hafva mera än en hustru och af medhustrur skall han inga hafva." Till trots för detta så tror du på en uppenbarelse antagen att ha kommit från Gud att Han hade ändrat sig och tillåtit sitt folk att utöfva det som han säger är synd och vederstyggligt i Hans åsyn! Sannerligen, du känner icke Gud och Hans vägar! Lärde Kristus någonsin att en människa blir upphöjd till den högsta härligheten hädanefter genom läran om månggiftet? Nej. Mormons bok (1 Nephi 13: 41) säger, att alla måste komma till Kristus "i öfverensstämmelse med de ord som skola blifva stadfästade af Lammets mun; och Lammets ord skola kungöras i din (Nephis) säds uppteckningar så väl som i Lammets tolf apostlars uppteckningar" (Nya testamentet). Uppenbarelserna från Joseph Smith göra icke en gång anspråk på att vara öfversatta från Nephiternas förseglade uppteckningar. Endast detta bör öfvertyga dig om att uppenbarelsen angående månggifte icke är af Gud. Bibeln säger, att om en ängel från himlen predikade ett annat evangelium än det Kristus och Hans apostlar predikade, han skulle vara förbannad. •

I uppenbarelsen om månggiftet

såges det, att Emma Smith — Joseph Smiths hustru — måste mottaga uppenbarelsen och tilllåta Joseph Smith att hafva flera hustrur, i annat fall skulle hon blifva förgjord. Men på kortare tid än ett år blef Joseph Smith sjelf förgjord och Emma lefde många år derefter. Jag skall hänföra till det: "Och min tjenarinna Emma Smith skall mottaga alla dem, som blifvit gifna åt min tjenare Joseph. — — — Och jag befäller min tjenarinna, Emma Smith, att hon skall blifva hos och hålla sig till min tjenare Joseph och till ingen annan. Men om hon icke vill underkasta sig detta bud skall hon förgöras, säger Herren" (Förbundets bok, kapitlet 132, v. 52, 54.) I ären förblindade och kunnen icke förstå skrifterna. Många af de gamle profeterna voro bedragna medelst uppenbarelser som de trodde vara af Gud men som voro af Satan, gifna för att bedraga och förblinda dem och folket till följd af deras ondska. Guds bestämmelser i Mormons bok äro, att om Hans folk som bebo detta land lyda Guds lag och befallningar och landets lagar, så skola de få lefva i fred och hafva framgångar, och deras fiender skola icke hafva någon makt öfver dem. Min själ ropar till eder: bättren! bättren eder! och vänden eder till Gud i uppriktig bön att han må öppna edra hjärtan så att I kunnen se och förstå att I ären bedragna då I tron att lä-

ran om månggifte är en uppenbarelse från Gud. Jag vet att det finnes många uppriktiga själar ibland eder och jag beder

oafbrutet till Gud för dessa, att deras ögon måtte blifva öppnade, så att de må förstå sanningen sådan den är i Kristus.

KAPITLET V.

Det är icke i enlighet med Kristi lära att en man leder och emottager uppenbarelser för kyrkan.

När Kristus kom i världen, så var läran om en-man-ledaren i kyrkan icke stadfäst af honom i det skrifna ordet. I det gamla förbundet i Mormons bok finnes en profetia att en "Utvald Siare" skall framkomma — af Josephs och Lehi säd, hvilken skall frambringa Herrens ord från Nephiternas uppteckningar och öfvertyga lamaniterna samt återställa dem och Israels hus; hans verksamhet är icke beskrifven längre än detta. Vi förmoda att hans verksamhet kommer att beskrivas i de uppteckningar hvilka han hädanefter kommer att frambringa. Vi underrättas i 2 Nephi 27: 6 och i Ether 4 att de förseglade uppteckningarna icke skola framkomma i de dagar då ondska och vederstyggligheter råda bland folken. Den syndigaste delen af folket skall vara förgjord innan de framkomma. Det kommer måbända att blifva såsom det var då Kristus kom till folket å denna kontinent. Vi underrättas i Ethers 4 kap. att de förseglade uppteckningarna icke skulle gifvas till hedningarne förrän på den tiden då de skulle

omvända sig från sin ondska och blifva renade inför Herren och hafva tro på honom liksom Jared hade. Åter säges det att denne "Utvalde Siare" kommer att handla noggrant i enlighet med Guds befallningar. Dermed menas att han skall vara en helig man. Vi hafva sett från en uppenbarelse gifven till broder Joseph att han bröt Herrens bud från begynnelsen. Nu, då de ondska skola afskillda varda, folket vara rena inför Herren och denne "Utvalde Siare" vara en helig man, så kommer folket att vara i en ställning, som gör det möjligt för dem att gifva akt på honom och de komma icke att ledas på afvägar af honom, emedan Guds ord säger sålunda. Innvarande tid lefva vi under Kristi lärdomar i hans skrifna ord, och hans lärdomar till oss, säger Mormons bok tydligt, skall komma genom judarnes uppteckningar (Bibeln) och nephiternas uppteckningar:

"Alla människor måste komma till honom, annars kunna de icke blifva frälste. Och de måste komma i öfverensstämmelse med de ord, som skola blifva stadfä-

stade af Lammets mun; och Lammets ord skola kungöras i din (Nephis) såds uppteckningar så väl som i Lammets tolf apostlars uppteckningar (Nya Testamentet); hvarföre de båda skola blifva stadfästade i en." (1 Nephi 13: 40, 41.)

Alla människor måste komma till Kristus i enlighet med de ord som skola gifvas af Kristus, och Hans ord skola blifva kungjorda i nephiternas uppteckningar och i Bibeln. Förbundets och Lärdomens bok måste därför förkastas. Bröder, dessa skriftställen äro mycket tydliga och jag hoppas att ingen af eder vill bortblanda dem för att uppehålla Lärdomens och Förbundet bok. Låtom oss endast gifva akt på Kristi lärdomar samt förkasta lärdomarne af Joseph Smith eller någon annan man eller ängel om de äro motsägande mot Kristi lärdomar i Bibeln och Mormons bok. Och när flera af Kristi lärdomar framkomma på ett sådant som det är beskrifvet, låtom oss gifva akt på dem också.

Det finnes ingenting i det Nya Testamentet eller i Mormons bok angående en en-man-ledare eller hufvud för kyrkan. Den som påstår att ett sådant embete skall vara i kyrkan i dag han går vid sidan om de lärdomar, som Kristus gifvit oss. Såsom jag framhållit så voro vi strängt befallda i början att lita på det som var skrifvet, och den som går vid sidan om det som då var

skrifvet, såsom Joseph Smiths uppenbarelser att upprätta en annan lära i kyrkan, måste hänföras till dem om hvilka Kristus talade då han sade: "Den som lär mer eller mindre o. s. v. är icke af mig." Endast detta borde tillfredsställa hvar och en som icke förlitar sig på en arm af kött. Hvem var "Profet, Siare och Uppenbarare" för kyrkan i Jerusalem? Den hade ingen, Hvem var "Profet, Siare och Uppenbarare" för kyrkan å detta land? Den hade ingen. Och vi hade icke något sådant embete i kyrkan i dessa sista dagar under de första åtta månaderna af dess tillvaro förrän Joseph Smith kastade sig in i denna villfarelse den 6 April 1830, och, efter att ovetande hafva brutit Guds befallningar genom att påtaga sig ett sådant embete, så ändrade han efter några år, för att tillåta ett sådant embete, en del uppenbarelser, hvilka annars hade fördömt det. De blefvo ändrade så att de kommo att vara helt olika dem som först trycktes i Befallningarnes bok. Liksom om Gud icke hade tänkt på detta viktiga embete då han först gaf dessa uppenbarelser! Dock till trots för Guds skrifna ord och till trots för alla vittnesbörd, så håller majoriteten af de yttersta dagarnes belige fast vid Joseph Smiths uppenbarelser och pröfva Guds skrifna ord med dem i stället för att pröfva Joseph Smith och hans uppenbarelser med

Guds skrifna ord. Såsom Paulus säger till galaterna, så säger jag till eder: O, dårar, yttersta dagarnes helige — — — mig förundrar att I så snarligen låten eder afvända ifrån den som eder kallat hafver uti Kristi nåd, till ett annat evangelium, ändock intet annat är, utan att några äro de eder förvillan och vilja förvända Kristi evangelium. Men om ock vi eller en ängel af himmelen, eller Joseph Smith, annorlunda predikade evangelium för eder, än vi eder predikat hafva, han vare förbannad. (Se Gal. 1: 6-9.)

I Kristi kyrka i Jerusalem och å detta land erhöilo alla medlemmarne Guds uppenbarade vilja för sig sjelfva, genom de olika gåfvorna af den Helige Ande: genom drömmar, syner, besök af änglar, profetians gåfva, genom sig sjelfva eller genom någon broder. Och den Helige Ande som bodde i dem gaf dem visdom att skilja på, om uppenbarelsen var af Gud eller icke. De hade ingen Profet, Siare och Uppenbarare att gå till då de önskade att lära känna Herrens vilja angående dem. De vände sig sjelfva till Herren, ibland ensamma och ibland åtskilliga tillsammans, i fasta och bön. Jag tror dock att Gud uppenbarar sin vilja till sina tjenare i dessa dagar liksom han gjorde det i fordna dagar, men jag tror att det sker i enlighet med de gudomliga skrifternas sanningar.

I kyrkan på den östra konti-

nenten, efter att Kristus hade uppstigit till sin Faders tron och lämnat sitt verk åt sina lärjungar, vände dessa sig sjelfva till Herren, hvar och en af dem, och mottogo Guds vilja genom den Helige Andes olika gåfvor. Paulus, Petrus, Barnabas, Philippus och andra voro än här och än der och predikade, och hvar och en af dem mottog uppenbarelsen från Gud för sig sjelf genom drömmar, syner, profetians gåfva, o. s. v. De hade ingen ledare för kyrkan att gå till. Kristus sade till dem att den Helige Ande — Hugsvalaren — som skulle vara med dem och alla Hans lärjungar, skulle leda dem i all sanning och visa dem tillkommande ting. Om någon fattas visdom och önskar känna Guds vilja rörande sig sjelf, må han då fråga Gud för sig sjelf — icke bedja profeter, siare och uppenbarare att fråga Herren för honom.

Strax efter att Kristus hade upprättat sin kyrka på detta land och uppfarit till himlen, så uppstod tvister bland Nepbitbröderna angående en sak. Det var angående det namn, som de skulle gifva kyrkan. Bröderna gingo icke till en profet, siare och uppenbarare för att få honom att rådfråga Herren angående denna sak. Kristus hade icke lärt dem detta. De hade icke någon sådan embetsman i kyrkan. De vände sig till Gud i fasta och bön och de mottogo svar på si-

na böner, och detta kom icke genom något hufvud eller ledare för kyrkan utan genom Kristus själf.

Bröder, detta höga embete, såsom I betrakten det, är af mycket mera vikt än något annat embete i kyrkan. Nu, tron I icke att om Kristus hade menat att ett sådant embete skulle finnas i kyrkan i dag, att Han då gifvit fullkomliga instruktioner i sina lärdomar dess angående? Såsom I veten, så blefvo vi befallda i begynnelsen att förlita oss på det som är skrifvet. Ett sådant embete fins icke omnämndt i någon af böckerna som innehålla Kristi lärdomar. Men jag nödgas icke att upprepa denna sak. Jag kan icke göra den mera tydlig. Såsom jag har sagt, I hafven skrifterna framför eder, och om I misstyden dem, så skall det blifva till edert eget förderf. Denna sak af en en-man-förmedlare i Guds kyrka har förorsakat den stora förbannelse som hvilat öfver Guds verk i dessa de yttersta dagarne. Det är genom det-

ta medel, som Satan bedragit många tusen själar. En person som var svag och opålitlig från den tid då Gud kallade honom uppsätter sig själf som profet och siare för kyrkan och att kyrkan skall mottaga hans ord såsom om de kommo från Guds egen mun. Sådana ting äro stridande mot den Ande och de sanningar som vår Herre Jesus Kristus framlade. Se dessa 150 tusen vilseledda själar i Utah, som tro på en uppenbarelse, gifven af denne man att vi skola blifva upphöjda i den största härlighet i den kommande verlden genom andligt giftermål; äfvenså de 20 tusen eller flera själar som äro så förblindade att de tro på uppenbarelser från denne man, som har infört läror i kyrkan, hvilka äro stridande mot Guds skrifna ord. Såsom det var i det gamla Israel och i apostlarnes dagar, så är det i dessa dagar: "Förbannad är den man, som förlitar sig uppå människor och sätter kött sig till en arm och viker med sitt hjärta ifrån Herren." (Jer. 17: 5.)

KAPITLET VI.

De tvänne heliga böckerna innehålla hela Kristi lära.

Somliga af de yttersta dagarnes helige hafva påstått att Mormons bok endast är ett utdrag af Nephiternas uppteckningar och att den icke innehåller alla Kristi lärdomar och därför behöfdes uppenbarelser från Joseph Smith. Alla som påstå detta äro i villfarelse, emedan Kristus själf sade (3 Nephi 21:6), att Hans lära innehålles i Mormons bok. Då Han talar om Mormons bok, så säger han, att dessa ting skulle blifva kungjorda för hedningarne, så att dessa måtte få kunskap om "mina sanna lärdomspunkter". Vi hafva också sett i det föregående kapitlet att Kristi ord och läror skola blifva kungjorda i Bibeln och i Nephiternas uppteckningar. Nu, bröder, dessa skriftställen äro så tydliga som de kunna vara. De behöfva inga förklaringar af mig för att göra dem tydligare. Lärdomens och Förbundets bok gör icke anspråk på att vara öfversatt från Nephiternas uppteckningar — de förseglade uppteckningarna. Dessa tydliga skriftställen skulle och borde vara tillräckliga för att öfvertyga hvilken person som helst, som icke är uppfyllt af fördomar, att Förbundets och Lärdomens bok borde förkastas såsom en lag för Guds kyrka. Kristi lära var alltid och kommer alltid att blifva densamma.

Mormons bok omtalar för oss att de förseglade uppteckningarna, som ännu skola framkomma, skola innehålla större hemligheter angående ting som skola ega rum före verdens undergång; men detta är en annan sak, som icke har med det nuvarande evangeliet eller Kristi lära att göra. Paulus säger att om en ängel predikar ett annat evangelium för eder, han vare förbannad. Kristi läror sådana som de äro framställda i Mormons bok äro fullständiga och tydliga. Mormons boksäger: "och nu, det kan icke skrivas i denna bok ens en gång en hundradedel af de ting som Jesus i verkligheten lärde folket". Dermed menas alla de ord som Jesus talade till dem, inbegripet de stora hemligheter af händelser, som skulle ega rum i framtiden, hvilka Herren förbjöd dem att nedskrifva. Johannes talar också om de ting, som Jesus verkligen lärde: "hvilka, om de, det ena med det andra, skrefves, tror jag, att verden skulle icke kunna rymma be böcker som skrivas skulle." (Joh. 21: 25.) Men äro vi så förblindade, att vi från dessa uttryck komma till den slutsatsen att Kristi läror icke i sin fullhet innehållas i Bibeln och Mormons bok? Ingen andligt sinnad man tager dessa skriftställen på sådant sätt.

Joseph Smith, Oliver Cowdery och jag sjelf mottogo i Juni 1829 denna befallning genom stenen:

“Se, jag gifver eder en befallning, att I liten på de ting som äro skrifna (då, vid den tiden i Juni 1829), ty i dem äro alla ting skrifna, rörande min Kyrka, mitt Evangelium och min Klippa.” Denna uppenbarelse läses på detta sätt i den gamla Befallningarnas bok. Men de yttersta dagarnes heliga ändrade den 1834 så att den förekommer förändrad i Lärdomens och Förbundets bok. Uppenbarelsor erhållna genom stenen 1829 öfverensstämma med Kristi lära i Bibeln och Mormons bok; men för att understödja de villomeningar, hvilka efteråt infördes af människor, så blefvo de gamla uppenbarelsorna ändrade, hvilket jag skall visa eder i ett annat kapitel. För att understödja dessa villfarelsor, att, enligt hvad edra ledare påstå, Mormons bok endast utgör ett utdrag af Nephiternas uppteckningar, innehållande endast en ringa del af hvad Kristus gjorde och lärde; att den icke innehåller alla lärosatserna, lagarna, ordinanserna och embetena, som Kristus menade skulle vara i hans kyrka; därför behöfde Joseph Smith uppenbarelsor för att införa andra lärosatser, lagar, ordinanser och embeten, som Kristus utelämnade från Mormons bok och Bibeln, och utelämnade ur uppenbarelsorna när Gud först gaf dem 1829.

O, den svaghet och dårskap som behäftar människan! Hur en person kan vara så blind, med dessa vittnesbörd framför sig, att han fortfarande antager Förbundets och Lärdomens bok, är mera än jag kan fatta. Men det finnas ingen så blind som den, som icke vill se.

I hafven förändrat uppenbarelsorna så att de äro olika dem som först blefvo gifna och såsom de äro i dag i Befallningarnas bok, för att få stöd för Joseph Smiths villfarelse i att sätta sig själf upp såsom “siare” i kyrkan. I hafven förändrat uppenbarelsorna för att få stöd för villfarelsen rörande öfverste prester. I hafven ändrat uppenbarelsorna för att få stöd för villfarelsen angående en president för det höga prestadömet, höga rådgifvare o. s. v. I hafven förändrat uppenbarelsorna för att få stöd för villfarelsen att utgifva dessa uppenbarelsor i bokform. Uppenbarelsorna hafva blifvit ändrade för att understödja alla de villfarelsor som I fallit uti. I som nu lefven, hafva icke förändrat dem, men I som söken att försvara dessa ändringar äro lika skyldiga i Guds åsyn som de som förändrade dem.

Såsom jag framhållit, är jag kallad att bära mitt vittnesbörd att Bibeln såväl som Mormons bok är saun, och ingen borde sätta den ena boken framför den andra. De äro ett. Mormons bok visar oss, att många

tydliga ting ha blifvit tagna från Bibeln, så att hedningarne famla i mörker och strida angående de sanna punkterna i Kristi lära. Den säger att Mormons bok är äkta och framkommit äkta för att göra Kristi lära tydlig, att vi måtte känna de sanna punkterna i hans lära.

Är det icke tydligt att vi skulle lita på den rörande läropunkterna och ordningen af embetena i kyrkan? Visserligen, och detta är icke att sätta den framom Bibeln. Mormons bok är fullständig och tydlig med afseende på Kristi lära. Kristus utvalde "tolv" och kallade dem lärjungar eller äldste (icke apostlar), och de "tolv" ordinerade äldste, prester och lärare. Dessa utgöra alla de andliga embetsmännen i kyrkan. Det är de embetsmän, som äro ordinerade att officiera i de andliga ordnanserna, såsom dop, handpåläggning för den helige Andes gåfva, ordinerung af andra embetsmän, utdelning af den heliga nattvarden, o. s. v. Biskopen är utsedd att handhafva världsliga ting. Han är kyrkans affärsman. Kyrkan har rätt att tillsätta embetsmän som verka i världsligt afseende. Dessa äro skilda från de andliga embetena. Vi se att lärjungarne i Jerusalem tillsatte sådana embetsmän. Apg. 6: 2, 3: "Då kallade de tolv hopen af lärjungarne tillsammans och sade: Det är icke tillbörligt, att vi öfvergifva Guds ord för att tjena vid borden. Ut-

sen derföre, bröder, sju män bland eder, som hafva godt rykte om sig och äro fulle af den Helige Ande och visdom, hvilka vi kunna anställa för detta behof." Så tillsatte de de sju diakonerna.

"Och Gud har satt i församlingen först apostlar, för det andra profeter, för det tredje lärare, sedan verkande krafter, sedan gåfvorna att bota sjuka, att undsätta behöfvande, att styra och på åtskilliga sätt tala med tungor." (1 Kor. 12: 28.) Yttersta dagars helige snafva öfver detta skriftställe och det är besynnerligt att de sågöra. Paulus hänför icke här till alla embetsmännen i kyrkan. Äldste-embetet är icke omnämndt. Han hänför till underverken, helbregdelsegåfvan, tungomåls gåfvorna, och dessa äro icke embeten i kyrkan. Han hänför här till gåfvorna, såsom I tydligen kunnen se genom att läsa kapitlet. Han säger vidare i den 31:sta versen: "Sträfvaren efter de yppersta gåfvorna." I Nya Testamentet talas det om evangelister, herdar, lärare, tjenare, regerare, o. s. v. Skola vi antaga från detta att vi nu skola etablera embetsmän i kyrkan under sådana namn såsom tjenare, herdar, regerare, o. s. v.? Alls icke. Dessa namn komma till oss sålunda öfversatta. Angående de andliga embetsmännen i kyrkan, äldste, prester och lärare, med deras åligganden såsom de äro gifna i Mormons bok, så utgöra de embetsmän-

nen, hvilka äro kvalificerade att handla i alla andliga saker och det finnes intet behof af flera andliga embetsmän än dessa i kyrkan. Vi kunna tydligen se detta af Skriften.

Mormons bok är fullständig rörande alla andliga ting som höra till Kristi kyrka. Instruktioner äro gifna rörande dop, handpåläggning, sättet på hvilket Kristi lekamen och blod skola utdelas; att kyrkans medlemmar ofta måste komma tillsammans för att fasta och bedja samt tala angående sin själs välfärd; om huru mötena skola handbafvas; om huru felande medlemmar skola förhöras af äldstena med tre vittnen, och om de icke omvända sig så skola de uteslutas o. s. v. Det finnes allt der framsatt så tydligt att vi icke hafva behof af Lärdomens och Förbundets bok eller någon annan trosbekännelse.

De "tolv" i Jerusalem äro i det skrifna ordet kallade "apostlar". De äro apostlar emedan de voro särskilda vittnen till Kristi lidanden, Hans död, begrafning och uppståndelse; men de "tolv" som Kristus utvalde å detta land kallas lärjungar, eller äldste, och kallas icke på ett enda ställe i Mormons bok för apostlar. I uppenbarelsen, som i Juni 1829 kom genom stenen till Oliver Cowdery och mig, att uppsöka de tolv, kallades dessa lärjungar och icke apostlar, och

i uppenbarelsen, sådan som den är tryckt i Befallningarnes bok i dag, står "lärjungar". Men det har blifvit ändradt i Lärdomens och Förbundets bok till "apostlar". I öfverskriften till denna uppenbarelse står det i Befallningarnes bok: "Tillkännagifvande kallelsen af tolv *lärjungar* i dessa yttersta dagar." I Lärdomens och Förbundets bok står det: "Tillkännagifvande kallelsen af tolv *apostlar* i dessa yttersta dagar." I 1 Nephi 12: 8, hvarest det hänföres till de tolv i Jerusalem och de tolv å detta land, kallas de med sina respektiva namn: "Se Lammets tolv *lärjungar*, som äro valda till att betjena din säd. Och han (engeln) sade till mig: Erinrar du dig Lammets tolv *apostlar*? *) Si, de äro de, som skola döma de tolv Israels stammar; derför skola de tolv Guds tjenare af din säd dömas af dem." De tolv å detta land kallas lärjungar och icke på någon plats kallas de apostlar. När Kristus talade till de tolv i detta land, så hänförde han, under det han gaf dem instruktioner, till det tillvägagångssätt, som Hans tolv apostlar brukade i Jerusalem vid handpåläggning, sägande till dem: "Ty så gjorde mina apostlar." I Kor. 12: 28 säges det: "Och

*) Detta är enligt den engelska Mormons bok. I den af mormonkyrkan utgifna svenska öfversättningen står det APOSTLAR på båda platserna.

Gud hafver satt i församlingen först apostlar, dernäst profeter” o. s. v. Han placerade således de tolf först, hvilka han valde i Jerusalem; de skola döma Israels tolf stammar och de skola äfven döma de tolf lärjungarne, som Kristus utvalde å detta land bland nephiterna. Vi se därför i det skrifna ordet att det finnes endast en samling af tolf, som kallas apostlar och att de placeras först.

När Gud finner tiden inne att hopsamla de kringströdda delarne af Hans rike, som blifvit ödelägd af människor, förmoda vi att Gud skall placera, såsom hufvudet för sin kyrka, tolf lärjungar. Men vi, tillhörande Kristi kyrka, vilja icke placera dem der, utan att Gud befallér det. Detta är Guds verk och icke människors verk. Vi tro icke på tolf människo-tillsatta lärjungar.

Jag betraktar Lärdomens och Förbundets bok såsom en trosbekännelse. I kunnen finna af den första upplagan (Kirtland 1835) att män med auktoritet af andra män och ingen auktoritet från Gud “bestämde satserna i Jesu Kristi lära” i den boken, och i Augusti 1835 antogo den såsom läran och förbundet af sin tro medelst högrådets enhälliga beslut. dermed görande den till en lag för kyrkan för första gången. Mot detta förfaringssätt protesterade jag, hvilket jag äfven gjorde mot ändringen af kyrkans

namn. Hvarför skulle de icke vara belåtna med det sätt, hvar på Gud arrangerade satserna i sitt heliga ord? Hvad auktoritet hade de för att göra en trosbekännelse? Jag skall anföra från Lärdomens och Förbundets bok af 1835 och I kunnen se sjelfva, att hvad jag säger är sant. Anförande från titelbladet:

“Vi anse det icke vara nödvändigt att för eder framsätta något längre företal till det följande bandet, utan endast säga att det innehåller i korthet de ledande satserna af den religion som vi ha bekänt oss att tro. Den första delen af boken finnes utgöra en samling af föreläsningar, som blifvit hållna i den teologiska klassen å denna plats, och såsom en följd af att de omfatta den viktiga läran om frälsning, så hafva vi infört dem i det följande verket. — — — Somliga må ha motvilja mot att mottaga någonting som kan anses vara religiösa trosartiklar, till följd af att så många trosbekännelser finnas; men om människor tro på ett system och vidhålla att det gifvits genom inspiration, så anse vi, att ju mera begripligt de kunna framställa det, ju bättre. — — — Vi hafva därför sökt att framställa, fastän i få ord, vår tro, och när vi säga detta förlita vi oss ödmjukligen på denna förenings tro och principer.”

Hvar är deras auktoritet från Gud för att åstadkomma denna trosbekännelse och göra den till lag för kyrkan?

Jag skall hänföra till sidorna 255 och 256 i samma bok:

maniterna), och likaledes Guds Lams bok, som hade utgått från Gudens mun (bibeln), att den kom fram från hedningarne till de öfverblifne af mina bröders säd. Och efter att den hade kommit fram till dem (lamaniterna), såg jag *andra böcker* komma fram, förmedelst Lammets kraft, från hedningarne till dem, att öfverbevisa hedningarne och de öfverblifne af mina bröders säd, och likaledes judarne, som voro kringspredde öfver hela verlden", D. s. v.

Nu bröder, ord kunna icke vara tydligare än denna skrift, och det visar att Lärdomens och Förbundets bok icke är någon af dessa böcker.

Det låter egendomligt för mig att hufvudet för eder kyrka vill söka att bevisa, att Lärdomens och Förbundets bok är en af dessa böcker, som här omtalas — emedan de skola komma från förseglade uppteckningar, som ännu äro gömda.

KAPITLET VII.

Rörande publicerandet af uppenbarelserna.

Publicerandet af de första uppenbarelserna eller någon af dem var emot Herrens vilja, som jag skall visa eder från uppenbarelserna själfva. Uppenbarelserna i Befallningarnes bok intill Juni 1829 blefvo gifna genom 'stenen', genom hvilken Mormons bok blef öfversatt. Dessa äro de enda uppenbarelser, som äro tillförlitliga och de utgöra icke någon lag. Herren sade till oss att icke bruka dem som läropunkter. De gäfvos hufvudsakligen till individer, till de personer som Gud utvalde till att påbörja Hans verk, och de voro för deras personliga instruktion, och kyrkan hade icke något bruk för dem. De skulle ha varit förvarade bland kyrkans heliga papper och uppteckningar och aldrig utgifvits i en bok för att blifva allmän egendom och framläggas för världens ögon. Det var icke

nödvändigt att hela kyrkan någonsin skulle se dem. Det skrifna ordet är i alla afseenden fullständigt i saker, som röra Kristi kyrka. Jag tror dock att Gud uppenbarar sin vilja till sina tjenare i dessa dagar genom den Helige Andes olika gåfvor. Men jag tror på det i enlighet med Skriften. I uppenbarelserna själfva finnes bestämda befallningar att icke lämna dem till verlden; att de äro heliga, o. s. v. En uppenbarelse blef gifven till Oliver Cowdery i April 1829 (se Förb. bok 6: 10, 12, 25), i hvilken han tillsäges, att han skulle erhålla "gåfvan att öfversätta liksom min tjenare Joseph"; varnande honom sålunda: "Kom ihåg att hon är helig och kommer ofvanifrån. — — — Lek ej med heliga ting. — — — Omtala icke din gåfva för någon, som icke har samma tro som du."

“Församlingen som var behörigen organiserad för att utföra vissa arbeten för kyrkan, utsåg en kommité att arrangera satserna i Jesu Kristi lära — — — Dessa satser skola tagas från Bibeln, Mormons bok och från de uppenbarelser, som blifvit gifna till nämnda kyrka intill dato, eller skola blifva gifna intill dess att sådana arrangement blifvit gjorda. — — — Hvarefter högrådet i Kertland antog och erkände dem enhälligt såsom lärdomar och förbund i sin tro.” De blefvo här gjorda till lag för första gången. Vi se här af att hvad de gjorde var genom människors auktoritet och icke af Gud. Äfven att Lärdomens och Förbundets bok är en trosbekännelse i lika hög grad som någon sekters risk trosbekännelse.

Somliga af de yttersta dagarnes helige påstå att Lärdomens och Förbundets bok är en af de i Nephis syn omtalade böcker, som han såg tagas till lamaniterna från hedningarne (1 Nephi 13: 38). Huru någon kan så tolka det skriftstället, är mera än jag kan förstå, emedan det säges i samma kapitel att de böckerna (uppteckningarna) innehöllo ord, som Kristus talade till nephiterna, och hvilka ord skulle gömmas och framkomma till hedningarne efter att nephiterna hade affallit i otro. Nephi såg andra böcker tagas till lamaniterna efter att Bibeln blifvit tagen till dem. Mormons bok

är en af dessa böcker, men den andra skall framdeles framkomma från nephiternas uppteckningar, hvilka ännu äro gömda och förseglade. Den skall komma till hedningarne och de skola bära den och Mormons bok till lamaniterna, till hedningarnes, lamaniternas och judarnes öfvertygelse. Nu, huru kan det vara att någon kan påstå att Lärdomens och Förbundets bok är en af dessa böcker? Lärdomens och Förbundets bok säger icke själf att den innehåller de nephiternas uppteckningar som äro gömda. Mormons bok blef öfversatt från dessa uppteckningar och mera skall ännu öfversättas från dem, men det skall icke framkomma i onskans dagar (2 Nephi 27: 6; Ether 3: 28, 4: 1-10). Jag skall hänföra till skriften angående de andra böckerna som Nephi såg i sin syn. Det är mycket tydligt. (1 Nephi 13: 35-39.) Ängeln talar till Nephi och säger:

“Ty si, säger Lammet, jag skall uppenbara mig till din säd, att de skola skrifva många ting, som jag skall meddela dem, hvilket skall vara tydligt och kostbart; och efter att din säd skall blifva förstörd och nedsjunka i vantro, och likaledes dina bröders säd; si, dessa ting skola blifva förvarade, för att komma fram till hedningarne förmedelst Lammet's gåfva och kraft. Och i dem skall skrivas mitt evangelium, säger Lammet, och min klippa och min frälsning; — — — Och det begaf sig, att jag såg de öfverblifne af mina bröders säd (la-

maniterna), och likaledes Guds Lams bok, som hade utgått från judens mun (bibeln), att den kom fram från hedningarne till de öfverblifne af mina bröders säd. Och efter att den hade kommit fram till dem (lamaniterna), såg jag *andra böcker* komma fram, förmedelst Lammets kraft, från hedningarne till dem, att öfverbevisa hedningarne och de öfverblifne af mina bröders säd, och likaledes judarne, som voro kringspredde öfver hela verden", o. s. v.

Nu bröder, ord kunna icke vara tydligare än denna skrift, och det visar att Lärdomens och Förbundets bok icke är någon af dessa böcker.

Det låter egendomligt för mig att hufvudet för eder kyrka vill söka att bevisa, att Lärdomens och Förbundets bok är en af dessa böcker, som här omtalas — emedan de skola komma från förseglade uppteckningar, som ännu äro gömda.

KAPITLET VII.

Rörande publicerandet af uppenbarelserna.

Publicerandet af de första uppenbarelserna eller någon af dem var emot Herrens vilja, som jag skall visa eder från uppenbarelserna själfva. Uppenbarelserna i Befallningarnes bok intill Juni 1829 blefvo gifna genom 'stenen', genom hvilken Mormons bok blef öfversatt. Dessa äro de enda uppenbarelser, som äro tillförlitliga och de utgöra icke någon lag. Herren sade till oss att icke bruka dem som läropunkter. De gäfvos hufvudsakligen till individer, till de personer som Gud utvalde till att påbörja Hans verk, och de voro för deras personliga instruktion, och kyrkan hade icke något bruk för dem. De skulle ha varit förvarade bland kyrkans heliga papper och uppteckningar och aldrig utgifvits i en bok för att blifva allmän egendom och framläggas för verdens ögon. Det var icke

nödvändigt att hela kyrkan någonsin skulle se dem. Det skrifna ordet är i alla afseenden fullständigt i saker, som röra Kristi kyrka. Jag tror dock att Gud uppenbarar sin vilja till sina tjenare i dessa dagar genom den Helige Andes olika gåfvor. Men jag tror på det i enlighet med Skriften. I uppenbarelserna själfva finnes bestämda befallningar att icke lämna dem till verden; att de äro heliga, o. s. v. En uppenbarelse blef gifven till Oliver Cowdery i April 1829 (se Förb. bok 6: 10, 12, 25), i hvilken han tillsäges, att han skulle erhålla "gåfvan att öfversätta liksom min tjenare Joseph"; varnande honom sålunda: "Kom ibåg att bon är helig och kommer ofvanifrån. — — — Lek ej med heliga ting. — — — Omtala icke din gåfva för någon, som icke har samma tro som du."

Men de publicerade dessa ting i en bok och gjorde världen bekant med dem.

I en uppenbarelse till Martin Harris (Befallningarnes bok kap. 18) angående ändlöst straff finna vi dessa ord: "Och jag befäller dig att du intet annat predikar än omvändelse, och att du icke visar detta för världen, ej heller talar om det för världen, ty de kunna icke tåla kött, utan måste hafva mjölk. Derföre måste de icke veta detta, att de icke skola förgås." Denna uppenbarelse läses såsom jag anført den, i Befallningarnes bok, men i Förbundets bok (kap. 19: 21) hafva de ändrat den till: "Att du icke visar detta för världen, förrän mig synes godt vara". Dessa ord: "Förrän mig synes godt vara", blefvo tillagda denna uppenbarelse. I sen att de hade till att tillägga dessa ord för att kunna publicera uppenbarelserna. Dömen för eder själfva, bröder. Jag skall icke vidare tala om detta ämne för att förstora edra kyrkoledares villfarelser. Min afsigt helt igenom är att icke tala mera angående deras villfarelser än som är nödvändigt för att bevisa falskheten i alla falska lärdomar och framhålla Kristi lära sådan den är framställd i Hans skrifna ord.

Hufvudorsaken till att tryckpressen blef sönderslagen var den att de publicerade Befallningarnes bok. Denna kom i händerna på världen och folket i

Jackson County, Missouri. Dessa sågo i uppenbarelserna att de voro af kyrkan betraktade såsom inkräktare i Zions land och fiender till kyrkan och att de skulle uteslutas från Zions land och bortskickas. Då folket såg detta i Befallningarnes bok, så blefvo de uppretade, refvo ned tryckpressen och drefvo kyrkan ut ur Jackson County. (Se Lärdomens och Förbundets bok, Josefityrkans upplagor kap. 52: 9, 64: 7, 45: 15; Utah-kyrkans upplagor kap. 52: 42, 64: 35, 45: 72:) "Som är edert arfs land, ehuru det nu är i edra fienders händer." — "Men de uppriska skola uteslutas ifrån Zions land och bortskickas; de skola icke ärfva landet." — "Och nu säger jag eder: Gömmen detta, så att det icke utsprides ibland världen, förrän jag finner det nyttigt att låta eder utföra detta verk för människornas ögon och för edra fienders ögon, så att de icke må veta hvad I gören, förrän det verk är utfördt, hvilket jag har befalt eder." Detta är nog. Jag skall icke anföra mera för att visa eder att edra ledare begingo ett misstag då de publicerade uppenbarelserna i en bok. Detta är alltför tydligt.

Bröder! ser det ej besynnerligt ut, att de skulle hafva varit så förblindade som att gå till verket och publicera dessa uppenbarelsen till trots för detta tydliga språk att hålla dessa ting borta från världen? Det ser i verkligheten besynnerligt ut.

Jag skall nu tala om den profetia, hvilken Herren gaf genom mig till bröderna Joseph Smith och Sidney Rigdon, om hvad som skulle komma att hända, om de tryckte uppenbarelserna. Under våren 1832 beslutade, i Hiram, Ohio, bröderna Joseph och Sidney och andra att uppenbarelserna skulle tryckas i en bok. Några få af bröderna — inbegripet mig — motsatte sig detta på det allvarsamma-ste. Vi sade dem att om uppenbarelserna blefve publicerade, så skulle världen få fatt i boken och detta kunde ej gå an; att det icke var Herrens vilja att uppenbarelserna skulle publiceras. Men bröderna Joseph och Sidney ville icke lyssna till oss, utan sade att de skulle sända uppenbarelserna till Independence för att låta dem der blifva publicerade. Jag opponerade mig häremot, och broder Smith sade: "Den person som motsätter sig att uppenbarelserna publiceras, skall fråntagas sin del af Livvets träd såväl som sin del i den Heliga staden." Guds Ande kom öfver mig och jag profeterade i Herrens namn: Att om de sände uppenbarelserna till Independence för att publiceras i bokform, så skulle folket komma öfver dem, rifva ned tryckpressen, och kyrkan skulle blifva drifven ut ur Jackson County. Bröderna Joseph och Sidney skrattade åt mig. Tidigt på våren 1833 blefvo uppenbarelserna tryckta, i Befallningar-

nes bok, i Independence, Missouri. Många af böckerna färdiggjordes och en del af dem utdelades bland kyrkans medlemmar, och genom åtskilliga bröders ovishet fick världen fatt i några af böckerna. Från den tiden började hatet emot oss att växa och på sommaren 1833 kastade sig folkhoppen öfver oss, ned tryckpressen samt dref kyrkan ut ur Jackson County. Bröderna Joseph och Sidney insågo nu, efter att min profetia hade gått i fullbordan, att jag hade en del af Guds Ande.

För att visa eder, att broder Joseph och jag fortfarande älskade hvarandra såsom bröder, skall jag omtala för eder att han i Juli 1834 hade så mycket förtroende för mig att han ordinerade mig till sin efterträdare såsom "profet, siare och uppenbarrare" för kyrkan. Han gjorde detta af egen fri vilja utan någon som helst påstötning från min sida. Jag visste icke hvad han ämnade att företaga sig förrän han lade sina händer på mig och ordinerade mig.

Nu, kommen ihåg, bröder, att jag icke gör anspråk på detta embete. Såsom jag omtalat för eder, så tror jag icke på något sådant embete i Kristi kyrka. Jag antager att detta är en nyhet för många af eder, att broder Joseph ordinerade mig till sin efterträdare; men det finnes nedskrifvet i edra böcker och det finnes personer, som nu lefva, hvil-

ka voro närvarande vid de äldstes råd, när han gjorde det i Zions läger vid Fishing River, Missouri, i Juli 1834.

Detta är orsaken hvarför många af bröderna kommo till mig efter att broder Joseph var död, och tiggde mig att komma fram och leda kyrkan. Jag nekade att göra detta. Kristus är den ende ledaren och hufvudet för sin kyrka.

Nu, bröder, skall jag bedja eder att läsa uppenbarelserna, som blefvo gifna genom stenen intill Juni 1829, och se om denna sak icke är såsom jag omtalat den, att dessa eller några andra uppenbarelser aldrig skulle hafva blifvit publicerade så att de blefvo allmän egendom i världen. Lägg också märke till, att de gåfvos till individer — till dem som Gud valde i begynnelsen af sitt verk för deras personliga instruktion, och att de icke blefvo gifna till kyrkan, emedan kyrkan icke hade något bruk för dem. I Lärdomens och Förbundets bok utgöra de kapitlen 2 till 16. Öfverskrifterna öfver kapitlen 4 och 7 äro icke lika dem som vi finna i Befallningarnes bok, i hvilka öfverskrifterna äfven visa att de

gåfvos till särskilda individer. Kapitlet 4 är en uppenbarelse gifven till Joseph Smith och Martin Harris. Kapitlet 7 är en uppenbarelse gifven till Oliver Cowdery.

Kommen nu ihåg att dessa uppenbarelser blefvo gifna genom "stenen" under det att Mormons bok höll på att öfversättas. Uppenbarelserna i Juni 1829 gåfvos då öfversättningen af Mormons bok var nästan fullbordad. Såsom jag framhållit förut, så uppgaf broder Joseph stenen några få månader efter att Mormons bok var öfversatt. I kunnen se i Lärdomens och Förbundets bok att nästa uppenbarelse, efter Juni 1829, erhöles i Mars 1830, en tidsrymd af nio månader, och vi hade predikat allt sedan Augusti 1829. I sen nu att då uppenbarelserna åter började komma, efter förloppet af dessa nio månader (nu med broder Joseph såsom meddelare), så kommo de hastigt efter hvarandra samt voro af ett olika slag än dessa som blifvit gifna genom stenen, hvilka gåfvos till individer för deras personliga instruktion vid påbörjandet af verket.

KAPITLET VIII.

Ändringarne och tilläggen till somliga af uppenbarelserna.

Somliga af uppenbarelserna, sådana som de nu äro tryckta i Lärdomens och Förbundets bok, hafva blifvit ändrade och ökade till sitt innehåll. Somliga af ändringarne äro af stor vikt, emedan meningarna blifvit helt och hållet förändrade i en hel del saker af vikt; liksom om Herren skulle ha ändrat sig några få år efter att han gaf uppenbarelserna och efter att han hade befallt sina tjenare (såsom de påstå) att trycka dem i Befallningarnes bok och efter att ha gifvit sin tjenare en uppenbarelse som utgör företalet till Befallningarnes bok, hvilket har följande lydelse: "Se det är min auktoritet och mina tjenares auktoritet och mitt företal till Befallningarnes bok, som jag gifvit dem att publicera för eder, o invånare af jorden!" Äfvenså detta företalet: "Se, jag är Gud och har talat det; dessa befallningar äro af mig." "Undersök dessa befallningar ty de äro sanna och trovärdiga." Uppenbarelserna blefvo tryckta i Befallningarnes bok korrekt. Detta vet jag och skall bevisa för eder.

Uppenbarelserna blefvo arrangerade för publikation af Joseph Smith, Sidney Rigdon, Orson Hyde och andra i Hiram, Ohio, medan jag var der. De blefvo sända till Independence [Missouri] för att blifva tryckta, samt

trycktes precis som de voro arrangerade af broder Joseph och de andra. Och när Bellingarnes bok var tryckt, så mottogs den af Joseph och kyrkan för att vara tryckt korrekt. Detta vet jag. Under vintern 1834 sågo de, att somliga af uppenbarelserna i Befallningarnes bok måste ändras, emedan kyrkans ledare hade gått för långt och hade gjort saker, som skilde sig från några af de forna uppenbarelserna. Derfor blef Lärdomens och Förbundets bok tryckt år 1835, då somliga af uppenbarelserna blefvo ändrade och tillökta. Genom Guds försyn har jag en af de gamla Befallningarnes bok, som trycktes 1833. Jag skall bevisa med en af uppenbarelserna i denna bok, hvilken är ändrad i Lärdomens och Förbundets bok; det är en uppenbarelse som kom genom stenen, och är sann; jag skall bevisa att Gud kallade broder Joseph endast till att öfversätta Mormons bok och att han icke var kallad till att organisera och upprätta någon kyrka mera än resten af de äldste, samt att Gud befallde honom att han icke skulle göra anspråk på någon annan gåfva än den som var gifven honom för att öfversätta Mormons bok, och att Gud icke ville gifva honom någon annan gåfva.

Jag skall också visa eder af en

uppenbarelse i Befallningarnes bok — efteråt ändrad i Lärdomens och Förbundets bok — att vi blefvo befallda att vid uppbyggandet af kyrkan förlita oss på "de ting som voro skrifna, ty uti dem äro alla ting skrifna rörande min kyrka, mitt evangelium, och min klippa. Hvarför, om I skolen bygga upp *min* kyrka, *mitt* evangelium och min klippa, så skola helvetets portar icke blifva eder öfvermäktiga." Men vi förlitade oss icke på det skrifna ordet för att bygga upp kyrkan, utan Joseph fortsatte med att låta sig öfvertygas af människor, såsom han gjorde då han öfversatte, och lyssnade till Rigdon, som visade honom att öfverste prester och andra embetsmän skulle läggas till äldste, prester och lärare; och därför så upprättade vi icke *hans* (Kristi) kyrka, *hans* evangelium och *hans* klippa, så att helvetets portar blefvo kyrkan öfvermäktiga, och den hamnade slutligen i Salt Lake-dalen, i månggifte.

Jag skall också visa eder genom en uppenbarelse i Befallningarnes bok — efteråt ändrad i Lärdomens och Förbundets bok — att vi icke hade några högpredikant o. s. v. i begynnelsen; liksom om Gud först hade organiserat sin kyrka med äldste, prester och lärare, och efter att vi hade predikat i nära nog två år och hade döpt och konfirmerat cirka 2,000 själar i Kristi kyrka, så kom han till den slutsatsen att

han icke hade organiserat den rätt, utan beslöt att insätta öfversteprester och andra embetsmän, högre än en äldste. Nej, bröder, Gud ändrar sig icke och verkar icke på sådant sätt. Detta är *människors* verk. Jag skall bevisa, att hvarje andligt embete, som tillagts kyrkan, hvilket icke är i enlighet med Kristi lära till de "tolv" å detta land, är *människors* verk och icke Guds verk.

Jag ser att somliga af eder påstå, att den samma makt, som gaf uppenbarelserna, äfven hade auktoritet att ändra dem, och att I hänfören till Jer. 36: 32. Genom att läsa detta skriftställe, så skolen I finna att de ord hvilka blefvo tillagda, voro "lika" ord — ord som framställde samma mening — som blefvo tillagda boken af Jeremias när han omskref den, emedan den af konungen hade blifvit uppbränd. Men de ord som tillades de tvenne föregående uppenbarelserna äro icke "lika" ord, emedan de förändra och omvända den ursprungliga meningen. Liksom Gud skulle först hafva befallt Joseph att icke göra anspråk på någon annan gåfva, än gåfvan att öfversätta Mormons bok, och att Han icke ville gifva honom "någon annan gåfva", men att han så efteråt skulle hafva ändrat sig och beslutat att gifva honom en annan gåfva. Gud ändrar sig icke och verkar icke på det sättet. Såsom denna

uppenbarelse blifvit ändrad genom att ett tjugotal ord blifvit lagda till den, så ser det ut som om Gud hade brutit sitt ord efter att förut hafva gifvit det i all tydlighet, nämligen att först befalla Joseph att icke göra anspråk på någon annan gåfva än gåfvan att öfversätta Mormons bok, och sedan hafva ändrat sig och beslutat att gifva Joseph gåfvan af "siare" i kyrkan.

Denna del af denna uppenbarelse i Befallningarnes bok lyder sålunda:

"Och han (Joseph) har gåfvan att öfversätta boken och jag har befalt honom att icke göra anspråk på någon annan gåfva." (Kap 4: 2.)

Men i Lärdomens och Förbundets bok har den blifvit ändrad så att den lyder sålunda:

"Du har fått gåfvan att öfversätta innehållet af tåflora, och denna gåfva är den första, jag har gifvit dig. Jag har äfven förbjudit dig att åtrå någon annan gåfva, förrän min afsigt med denna blifvit uppnådd, och jag vill ingalunda gifva dig någon annan gåfva, förrän öfversättningen fullbordats." (Förbundets bok 5: 4.)

Må Gud ha förbarmande med kyrkans ledare för deras öfverträdelse, är min bön.

Den nästa viktiga förändring som jag vill omtala, är gjord i en uppenbarelse som blef gifven till broder Joseph Smith, Oliver Cowdery och mig i Fayette, New York, i juni 1829. Jag var närvarande när Joseph erhöll den

genom stenen. Den utgör 15:de kapitlet af Befallningarnes bok, och i Lärdomens och Förbundets bok kapitlet 16 (18). I Befallningarnes bok lyder den sålunda:

"Se, jag bjuder eder att I skolen tro på det som är skrifvet, ty deruti är allt det skrifvet som vidkommer min kyrka, mitt evangelium och min klippa. Hvarföre om I skolen bygga upp min kyrka och mitt evangelium och min klippa, så skola helvetets portar icke blifva eder öfvermäktiga "

I Lärdomens och Förbundets bok har den blifvit ändrad och lyder sålunda:

"Se, så bjuder jag dig ["Oliver Cowdery"], att du skall tro på det, som är skrifvet, ty deruti är allt det skrifvet, som vidkommer *grundläggandet* af min kyrka, mitt evangelium, min klippa. Och om du bygger min kyrka på mitt evangeliums, min klippas, grundvalar, så skola helvetets portar icke blifva dig öfvermäktiga."

Ändringen i denna uppenbarelse är af stor vikt; ordet "det" hänför till plåtarne — Mormons bok. Vi blefvo befallda att lita på den vid kyrkans uppbyggande; det är, vid upprättandet af läran, ordningen af embetena, o. s. v. *Ty deruti är allt det skrifvet som vidkommer min kyrka.*

Men denna uppenbarelse har blifvit ändrad af människor att betyda sålunda: Att deruti är icke allt skrifvet, som vidkommer min kyrka, utan endast alla ting som vidkommer "*grundläggandet*" af kyrkan — eller begyn-

nelsen af kyrkan, att I måtten bygga upp kyrkan, börja den i enlighet med det skrifna ordet och tillägga nya embeten, nya ordinanser och nya läror såsom Jag (Herren) uppenbarar dem till eder år från år, såsom: En siare för kyrkan; öfversteprester; tre i öfversta presidentskapet; dop för de döda; månggifte; m. m., m. m. När Lärdomens och Förbundets bok blef kompilerad år 1834, så hade kyrkan mottagit många uppenbarelser att upprätta nya embeten och lärosatser, som icke ens nämnas i det Nya förbundet i någon af de två heliga böckerna. De ändrade dessa uppenbarelser för att understödja de nya lärosatserna. Om de icke gjort dessa ändringar, så hade det tydliga språket i de ursprungliga uppenbarelserna fördömt Lärdomens och Förbundets bok. Jag önskar att upprepa att jag var närvarande då broder Joseph mottog denna uppenbarelse genom stenen. Jag är en af personerna, till hvilka den blef gifven, därför vet jag med säkerhet att den blef ändrad när den blef tryckt i Lärdomens och Förbundets bok år 1834. Likaledes, med afseende på alla dessa ändringar, hvarom jag talar, så vet jag att dessa ändringar blifvit gjorda. Jag var närvarande när nästan alla de första uppenbarelserna mottogos. Det finnes åtskilliga exemplar af den gamla Befallningarnes bok fortfarande i landet. Tagen

fram dem och sen för eder sjelfva att dessa uppenbarelser blifvit ändrade just såsom jag säger eder.

Dessa ändringar blefvo gjorda af kyrkans ledare, hvilka föllo i villfarelser och slogos med blindhet. Genom Sidney Rigdons inflytelse blef broder Joseph ledd till att mottaga uppenbarelser hvarje år för att upprätta embeten och lärosatser hvilka icke voro nämnda i Kristi lärdomar i det skrifna ordet. Inom loppet af några få år hade dessa så skilt sig från det skrifna ordet att de måste ändra dessa uppenbarelser, såsom I skolen förstå innan jag slutar.

Den nästa viktiga förändringen, som jag skall hänföra till, finnes i uppenbarelsen hvilken blef gifven till Martin Harris i Mars 1830 (16 kap. i Befallningarnes bok, och i Lärdomens och Förbundets bok kap. 18 [Utahupplagorna kap. 19, v. 21-22].) I Befallningarnes bok lyder den sålunda:

“Och jag befaller dig att du intet annat predikar än omvändelse och att du icke visar detta för verlden, ty verlden kan icke tåla kött utan måste hafva mjölk. Derfor kan hon icke veta detta utan att förgås.”

Men i Lärdomens och Förbundets bok har den blifvit ändrad till att lyda sålunda:

“Och jag befaller dig, att du intet annat predikar än omvändelse och att du icke visar detta för verlden, *förrän mig synes*

godt vara. Ty verlden kan icke ännu tåla kött utan måste hafva mjölk. Derfor kan hon icke veta detta utan att förgås."

Dessa ord: "förrän mig synes godt vara", ha blifvit tillagda. Såsom jag framhållit i föregående kapitel, så kunnen I tydligt se hvarför de gjorde denna ändring.

Den nästa viktiga ändringen är i en uppenbarelse gifven i Fayette, New York, i Juni 1830. Den blef icke gifven genom stenen. (Kap. 4 i Befallningarnes bok; Lärdomens och Förb. bok kap. 17 [20].) Ändringen eller tillägget till denna uppenbarelse är af en så fräck beskaffenhet att utgifvarne af Lärdomens och Förbundets bok läto trycka den i boken utan någon öfverskrift, som står öfver den i Befallningarnes bok och denna öfverskrift säger att det är en uppenbarelse. De hafva infört den i Lärdomens och Förbundets bok såsom kapitlet 17. *) Men den är en uppenbarelse. De gamla kyrkotidningarna tala om den såsom en uppenbarelse och öfverskriften i Befallningarnes bok visar att den är en uppenbarelse. Jag var närvarande då broder Joseph gaf denna uppenbarelse.

*) Detta hänför till Josefit-kyrkans Förbundets bok. I Utah-kyrkans Förbundets bok är det ifrågavarande kapitlet det 20:de och har följande öfverskrift: "Uppenbarelse angående kyrkans regering, gifven genom Joseph, profeten, i April månad år 1830."

Öfv. anm.

Öfverskriften till den i Befallningarnes bok lyder sålunda: "Kristi kyrkas artiklar och förbund, gifna i Fayette, New York, i Juni 1830." Två paragrafer hafva blifvit lagda till den och äro införda i midten af den. Paragraferna 16 och 17 [uti Utah-kyrkans Förbundets bok kap. 20, verserna 65, 66 och 67] äro de som äro tillagda, i hvilka det talas om öfversteprester och andra höga ämbeten som kyrkan icke hade någon kunskap om förrän två år efter dess begynnelse. Liksom om Gud hade begått ett misstag, när han först organiserade kyrkan, samt utelämnat dessa höga och viktiga ämbeten, hvilka alla äro högre än äldste-embetet; och såsom om Gud hade gjort misstaget att utelemna dessa ämbeten då han först gaf uppenbarelsen. O, människors svaghet och blindhet! Denna uppenbarelse, sådan den finnes i Befallningarnes bok, talar om skyldigheterna för alla de andliga ämbetsmännen i kyrkan, såsom äldste, prest och lärare, men nämner icke ett ord om ämbetena öfversteprest, president för det högre prestadömet, högråd o. s. v. Delarne tillagda i denna uppenbarelse ditsattes för att gifva dessa höga ämbetsmän sina skyldigheter vid ordination.

Jag upprepar, att kyrkan aldrig hörde af, eller tänkte på att hafva något af dessa ämbeten förrän vi flyttade till Kirtland, Ohio, i Sidney Rigdons dagar.

Kristi kyrka hade inga sådana embeten på någondera kontinenten och Kristus sade till oss genom stenen att han ville organisera sin kyrka "lik den kyrka, som mina lärjungar lärde i fordom tid; — om folket i denna tidsålder icke förhärda sina hjertan". (Kap. 4, paragraf 5 i Befallningarnes bok.)

Nu, bröder, Kristi kyrka i fordom tid hade endast äldste, prester och lärare. Men de yttersta dagarnes heliges kyrka med sina många nya embeten, lärosatser och ordinanser, som icke voro i Kristi fordna kyrka, är en helt olika kyrka — en genomgående skiljaktig ordning. Detta kan tydligt ses. Hvadan eller hvarför viljen I fortfarande förlita eder på en människa, som farit vilse och infört villoläror i Kristi kyrka? Hvarför viljen I fortfara i blindhet? Men vårt nutida Israel är icke bättre än det gamla Israel. Människan vill icke vara ödmjuk inför Gud och kvarblifva i Hans ordinanser fastän Han gifvit henne sitt ord i stor tydlighet. I ären i andlig blindhet och I veten det icke.

Jag skall nu anföra de verser, som blifvit tillagda den ofvannämnda uppenbarelsen:

"Ingen kan ordineras till någon tjänst i denna kyrka utan efter församlingens omröstning, så framt det på stället finnes en rätt organiserad gren deraf. Men de presiderande äldste, omresande biskopar, medlemmarne af högrådet, öfverstepresterne

och de äldste hafva lof till att ordinera på sådana ställen, hvar-est ingen gren af kyrkan finnes, så att omröstning kan hållas. Hvarje president af det högre prestadömet (eller presiderande äldste), biskop, medlem af högrådet och öfversteprest måste ordineras efter beslut af högrådet eller af en allmän konferens."

I alla Kristi lärdomar finnes icke ens dessa höga embeten omnämnda såsom varande i Kristi kyrka.

Det finnes andra ändringar i denna uppenbarelse, men detta är den enda ändringen af vigt.

Den nästa ändringen jag skall nämna, är en af vikt. Den är i kapitlet 4 [5] i Lärdomens och Förbundet bok och i kap. 4 af Befallningarnes bok. En half sida i boken af denna uppenbarelse bar blifvit utelemnad. Jag tror att de som utelemnade detta, önskade att utstryka följande ord:

"Och sålunda, om tolket i denna tidsålder icke förhärdat sitt hjärta, så skall jag åstadkomma en reformation ibland dem, och jag skall tillintetgöra alla lögnar, o. s. v. — — — och jag skall upprätta min kyrka *lik den kyrka som lärdes af mina lärjungar i fordna dagar.*"

De visste att embetenas ordning i de yttersta dagarnes heliges kyrka icke var lik den ordning som var i Jesu Kristi kyrka fordom; ty Kristi kyrka fordom hade endast äldste, prester och lärare; därför utelemnade de denna del af uppenbarelsen då de publicerade Lärdomens och Förbundets bok.

Det finnes många andra ändringar i uppenbarelserna, men jag önskar icke att taga mera tid och utrymme i anspråk för att tala derom.

Jag önskar att omtala för bröderna, att när Lärdomens och Förbundets bok var publicerad och blef framlagd för kyrkoforsamlingen i Kirtland, Ohio, i Augusti 1835, såsom det finnes angifvet i de gamla kyrkotidningarna, så var det mycket få af bröderna som då kände till de ändringar, som blifvit gjorda i Lärdomens och Förbundets bok. Med tiden blef det allmänt utrönt, och följden blef att somliga lemnade kyrkan på grund deraf. Några medlemmar lemnade kyrkan så tidigt som 1832, till följd af några af dess ledares andliga blindhet. När det blef allmänt känt att dessa viktiga ändringar blifvit gjorda i Lärdomens och Förbundets bok, satte många af bröderna sig deremot; men de ville dock icke, för fredens bevarande, säga mycket emedan det var *broder Joseph* och *ledarne* som gjort det. Flertalet af medlemmarne — stackars svaga själar — trodde att allt hvad *broder Joseph* gjorde, var fullkomligt rätt. Derföre i sitt hjärtas blindhet, förlitande sig på en arm af kött, öfverskyldde de dermed och leddes i villfarelse, och slutligen upphörde talet derom alldeles. Jag blef underrättad om, att Sidney Rigdon var orsaken till att dessa ändringar blef-

vo gjorda. Med fagert tal öfvertygade han broder Joseph och kommitéen att det var fullkomligt riktigt.

Redaktörerna för de gamla kyrkotidningarna "Evening and Morning Star" och "Messenger and Advocate" medgifva, att somliga ändringar hade blifvit gjorda i några af uppenbarelserna, och tillägg i några uppenbarelser blifvit gjorda från andra uppenbarelser. Jag skall icke beskylla dem som gjorde det, för att ha varit alldeles på det klara med det förfärliga misstag som de begingo, då de gjorde dessa tillägg, det är, gjorde dessa förändringar. Jag skall snarare tro att de voro andligen förblindade när de gjorde det, och att Satan bedrog dem, hviskande till dem att det var riktigt och antagligt för Herren.

Somliga af de yttersta dagarnes belige hafva påstått, att Gud hade samma rätt att befullmäktiga broder Joseph att lägga till hvilken uppenbarelse som helst vissa ord och fakta, som Han hade att gifva honom några uppenbarelser alls. Men endast de som förlita sig på en arm af kött och äro andligen blinda, kunna göra dessa påståenden; att Gud skulle gifva sina tjenare en del uppenbarelser, befalla dem att publicera dem i sin Befallningarnes bok, och sedan befullmäktiga dem att ändra och lägga till dem en del ord, som ändrade den ursprungliga meningen — liksom

om Gud ändrar sig efter att ha gifvit sitt ord. Nej, bröder! Gud ändrar sig icke eller verkar på ett sådant sätt. Alla som tro att Gud verkar sålunda, för dem är min bön att de måtte omvända sig, ty de äro i den största andliga blindhet.

Jag önskar att säga några ord här med afseende på kapitlet 17 [20]. Lärdomens och Förbundets bok. Denna uppenbarelse publicerades i "Evening and Morning Star" år 1832, innan Befallningarnes bok publicerades, och blef tryckt i den tidningen såsom "Kristi kyrkas artiklar och förbund, med några få utdrag ur andra uppenbarelsen". Denna uppenbarelse erhöles i Juni 1830, och dessa två paragrafer [3 versar], blefvo tillagda i Juni 1832 i den tidningen.

Nu skall jag förklara hvarför de icke tryckte denna uppenbarelse i Befallningarnes bok 1833 med detta tillägg till den. Orsaken är denna: Kyrkans ledare hade ännu icke blifvit tillräckligt förblindade för att ändra en uppenbarelse som var gifven år 1830 och trycka den i förändradt skick i Guds Befallningarnes bok år 1833. W. W. Phelps är den, som tryckte denna uppenbarelse i den nämnda tidningen med tilläggen (paragraferna 16 och 17

[versarne 65, 66, 67]). Men när kyrkans ledare ändrade kyrkans namn till "De yttersta dagarnes heliges kyrka" (utelemnande Kristi namn); när de gjorde detta och kompulerade Lärdomens och Förbundets bok år 1835, då hade Gud öfverlemnat dem till en sådan blindhet, att de med ett godt samvete kunde trycka denna uppenbarelse i Guds bok liksom andra uppenbarelsen, *ändrade* och *tillökade*, liksom de sedermera *med godt samvete* gjorde många andra oförsvarliga ting, troende att de handlade fullkomligt riktigt. Jag tviflar icke på, utan att broder Joseph trodde, intill tiden för sin omvändelse, just före sin död, att hans verksamhet var antaglig för Herren. Stackars Joseph! Han var förblindad och blef bedragen af stolta, ärelystna män. Jag sträfvade hårdt med honom för att få honom att se det — från år 1835 — och endast Gud vet, hvilka bekymmer och hvilken sorg jag haft deröfver. Jag har underrättats, att Joseph omvände sig just före sin död. Han är i händerna på en rättvis Gud. Om David af fordom tid kunde erhålla frälsning genom omvändelse, så kunde äfven broder Joseph Smith erhålla det.

KAPITLET IX.

Öfverste presterna.

Öfverste presterna voro i kyrkan endast före Kristi tid på jorden. Och att hafva detta embete i kyrkan är icke i enlighet med Kristi lära i någon af de heliga skrifterna. Kristus sjelf är vår store och siste öfversteprest. Bröder, jag skall säga eder något, som med ens skall afgöra denna sak, och det är detta: I kunnen icke finna i det Nya testamentet eller i Mormons bok att någon öfversteprest någonsin var i Kristi kyrka. Äldste-embetet är omtaladt på många ställen, men icke ett ord säges om att någon öfversteprest var i den kyrkan. Endast detta borde öfvertyga enhvar, och skall öfvertyga enhvar som icke hyser fördomar, att öfversteprest-embetet infördes i kyrkan nära 2 år efter dess organisation, samt detta af män, som blifvit ledda i villfarelse. I måsten medgifva att kyrkan, som skulle upprättas i denna tidsutdelning, måste vara "lik den kyrka, hvilken Kristi lärjungar lärde i fordna dagar." Då är de yttersta dagarnes heliges kyrka olik Kristi kyrka i fordom tid, emedan I hafven öfversteprest-embetet i eder kyrka. Öfversteprest-embetet är, såsom I hafven det, af mera betydelse än äldste-embetet. Hvarför är då ingenting sagdt angående detta höga embete i den kyrka, som Kristus kom till

jorden för att upprätta i Jerusalem och å detta land? Hvarför är ingenting sagdt angående detta höga embete då så mycket säges om de äldste?

Bröder, detta är egendomligt — mycket egendomligt — att I fortfarande fasthållen vid en man, Joseph Smith, och uttyden det skrifna ordet af Gud med hans uppenbarelser. Så har det varit i alla förflutna tidsåldrar. I ären i andlig förblindelse. Hörande I skolen höra, men icke förstå; seende I skolen se, men icke förmärka. Och detta äfven då Kristus har gifvit oss Mormons bok med dess tydliga och dyrbara sanningar.

När Kristus kom in i verlden å detta land, så var Nephi en stor öfversteprest, som hade gjort många mäktiga ting. Men Nephi måste nedlägga sin mantel såsom öfversteprest utanför dörren samt komma in i Kristi kyrka genom dop, till äldste-embetet, och aldrig någon gång sekan dess blef Nephi kallad en öfversteprest. Vid denna tid blef Kristi kyrka upprättad å detta land. Kristus kom in i verlden och predikade till dem såsom Han hade gjort till dem i Jerusalem, gifvande dem instruktioner angående sin kyrka och det Nya förbundet, som han ingick med dem, liksom Han hade gjort med dem å det östra fastlandet, sä-

gande dem att de icke voro under Mose lag, utan att de från den tiden voro under Honom. Han utvalde tolf lärjungar, hvilka kallades äldste, för att administrera till det folket, och efter gifvande dem fullkomliga instruktioner angående upprättandet af Hans kyrka, uppfor Han till himlen. Äldste, prester och lärare ordinerades i Hans kyrka och fullständiga instruktioner gåfvos rörandederas åligganden. Kristus sade till sina lärjungar att nedskrifva Hans lärosatser, ty de skulle blifva gömda för att sedermera framkomma till oss såsom Hans lärdomar. Nu när detta är förhållandet, hvarför äro icke några instruktioner gifna i det nya förbundet i den boken angående embetet öfversteprest? Det förstås, att något sådant embete icke fanns i Kristi kyrka å detta land, icke heller i Kristi kyrka å det östra fastlandet, icke heller skulle det vara något sådant embete i kyrkan nu-tilldags. Det är en svår synd att hafva ett sådant embete i kyrkan. Lika väl kunden I lägga till Kristi läror omskärelsen, kreatursoffringen eller bryta Kristi föreskrifter på annat sätt genom att gå tillbaka till de gamla Mose-lagarne.

Vi skola nu gå till Nya testamentet i Bibeln. Å ingen plats omnämner det att någon enda öfversteprest varit i Kristi kyrka. Öfversteprester äro omtalade i Ebreernäs 4:de till 9:de ka-

pitel, men endast för att förklara att Jesus Kristus är vår store öfversteprest efter Melkisedeks sätt. Der talas om öfverstepresterna, som offrade i enlighet med de gamla lagarne, men icke på något ställe om att öfversteprest-embetet fortsatte efter Kristi tid, utan genom Kristus sjelf, som är "vår bekännelses apostel och öfversteprest", vår "öfversteprest som har genomfarit himlarne", "en prest till evig tid efter Melkisedeks sätt". "Då vi således hafva en stor öfversteprest (och den ende) — låtom oss med frimodighet framgå till nådens tron, att vi må få barmhärtighet och finna nåd, o. s. v." Detta utgör fullbordandet af det gamla öfverstepresteliga sättet, hvilket var en bild af Kristi sätt. Före Kristus kom folket till öfverstepresten för att erhålla nåd och förlåtelse, derigenom att han offrade för deras synder, men nu har folket den store öfverstepresten Jesus Kristus att gå till, "att vi må få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid", enär Han har offrat sig sjelf som ett offer för verdens synder. "Och då vi hafva en stor prest öfver Guds hus, så låtom oss framgå med ett uppriktigt hjärta, i trous fullvisshet", o. s. v. Detta framställes tydligt i Ebreer-brevet.

Bröder, det är öppet gäckeri inför Gud att hafva insatt i kyrkan i dag detta viktiga embete till hvilket endast Kristus är värdig. Äldste-embetet är om-

taladt på många ställen i det Nya testamentet såsom tillhörande kyrkan, men icke en enda öfversteprest. Derför hade de naturligtvis icke någon öfversteprest i kyrkan å den östra kontinenten.

Nu bröder: seende att de icke hade någon öfversteprest i Kristi kyrka fordom och ingen i Kristi kyrka i dessa de yttersta dagarne förrän nära två år efter att den tagit sin början, när ledarne började att falla i villfarelser; och vidare ihågkommande det faktum att uppenbarelsen blef ändrad två år efter att den var gifven, för att få den att innehålla öfversteprest-embetet; tagande dessa ting i betraktande, huru kan då någon komma och säga att öfversteprest-embetet skall finnas i Kristi kyrka i dag? Jag kan endast förklara det vara en följd af eder andliga blindhet. Denna sak är så tydlig och sjelfbevisande, att hvem som helst borde kunna se det och förstå det. Bröder, eder blindhet måste vara höjden af blindhet! Må Gud hafva barmhärtighet med eder, det är min bön.

Å ingen plats i Guds ord säges det att en äldste är efter Melkisedeks sätt eller efter Melkisedeks prestadömes sätt. En äldste är enligt Kristi sätt. Saken om prestadöme har sedan Sidney Rigdons dagar varit en stor käpphäst och stötsten bland de yttersta dagarnes helige. Prestadöme betyder auktoritet, och

auktoritet är ordet, som vi skulle bruka. Jag tror icke att ordet prestadöme är omnämndt i det nya förbundet i Mormons bok. Auktoritet är det ord, som vi brukade under de första tvenne åren i kyrkan, eller intill Sidney Rigdons dagar i Ohio. Dessa två slag af prestadöme i Kristi kyrka, samt ärftligt prestadöme enligt den gamla lagen, var alltsammans ett påbitt af Sidney Rigdon. Han förklarade dessa saker, hvilka han tog ur det Gamla testamentet, för broder Joseph på sitt eget sätt, och förmådde Joseph att göra förfrågningar, o. s. v. Han frågade, och såsom meddelare uttalade han uppenbarelsen precis som de hade det planlagdt. Såsom jag har sagt förut, så kommer inspirationen i enlighet med hjertats önsknings, men det kan vara att det är någon människas ande som gifver den. Huru lätt är det icke för en människa att få en annan ande att uppenbara sig som en ljusets ängel, samt på samma gång tro att han erhåller Guds uppenbarade vilja, utan att det minsta tvifla derpå. Jag tror att broder Joseph utgaf hvarje uppenbarelse — till och med den som rörde månggiftet — med godt samvete inför Gud. Detta är sättet, på hvilket öfverstepresterna och "prestadömet" blef infördt i Kristi kyrka nära två år efter att den blef påbörjad och efter att vi hade döpt och konfirmerat cirka 2,000 själar i kyrkan.

När Kristi kyrka upprättades i Jerusalem, och på detta fastland, samt år 1829, så voro alla embeten, som skulle vara i kyrkan, kända från början och icke två år derefter.

Vid en kyrkokonferens i Kirtland, Ohio, i Juni 1831, ordinerades de första öfverstepresterna i kyrkan. Broder Joseph ordinerade Lyman Wight, John Murdock, Harvey Whitlock, Hyrum Smith, Reynolds Cahoon och andra till öfversteprest-embetet. När de blefvo ordinerade, just der anfäktade och band djäfvulen Harvey Whitlock, så att han icke kunde tala, och förvred hans ansikte till en djäfvulsk skepnad. Äfven John Murdock och andra blefvo besatta af djäfvulen på ett liknande sätt. Nu, bröder, sen I icke att Herrens misshag hvilade öfver deras tilltag att ordinerade öfversteprester? Visserligen var det så. Dessa fakta omnämnas i kyrkans historia skriven af min broder, John Whitmer, som var reguliärt utnämnd kyrkohistoriker. Jag var icke närvarande vid den konferensen. Jag var i Hiram, som ligger nära Kirtland, Ohio. Jag har äfven vittnesbörd derom af Harvey Whitlock, hvilken djäfvulen anfäktade och band; äfven af John Whitmer, som var närvarande, och andra, som voro närvarande vid tillfället; jag vet därför att det är sant. John Whitmer nedskref denna händelse i kyrkohistorien medan han var i full ge-

enskap med kyrkan. Såsom en trofast historiker, så talar han om denna sak och söker att bortförklara den genom att säga:

“Medan Herren utgöt sin Ande, tog djäfvulen tillfället att göra sin makt känd; han band Harvey Whitlock så att han icke kunde tala, och andra blefvo angripna, men Herren visade för Joseph, siaren, afsigten med detta. Han befallde djäfvulen i Kristi namn att vika och han aflägsnade sig, till vår glädje och trefnad.”

Det blef icke gifvet hvarken åt broder John eller någon annan vid det tillfället att förstå hvarför djäfvulen for in i de första öfverstepresterna, som blefvo ordinerade i kyrkan. De voro alla blinda rörande afsigten med den saken och kunde icke utröna hvad det betydde. Förstås, Joseph Smith utdref djäfvulen, men frågan är hvad var afsikten med att djäfvulen for in i dessa män så snart de blifvit invigde till att vara de första öfverstepresterna i kyrkan? Det var naturligtvis för att visa att Guds misshag hvilade öfver deras villfarande verksamhet att ordinerade öfversteprester i Kristi kyrka. Hvilken andlig man som helst kan se detta. Broder John blef sjelf ordinerad till öfversteprest vid samma tillfälle, så han var villfarande och kunde icke se det, men han såg det ganska tydligt år 1848, då Herren öppnade våra ögon, så att vi kunde se och förstå det. Fördomsfulla perso-

ner äro blinda och vilja icke se eller förstå utan på deras eget förutfattade sätt. Det finnes inga så blinda, som de hvilka icke vilja se. Min broder John omtalar i sin kyrkohistoria, ätt Guds ande blef utgjuten i högt mått vid det tillfället; ätt somliga sågo syner, o. s. v. Men, bröder, I skolen komma ätt lära i nästa verld, om I icke redan veten det, ätt djäfvulen kan gifva syner och visa sig som en Ljusets ängel. Broder John gifver oss en berättelse om en profetia som uttalades af Lyman Wight just efter ätt broder Joseph hade ordinerat honom till öfversteprest, hvilken kommer ätt visa sig vara en falsk profetia. Broder Johns kyrkohistoria berättar oss följande:

“Han (Joseph) lade sina händer på Lyman Wight och ordinerade honom till öfversteprest enligt Guds beliga sätt. Anden föll på Lyman och han profeterade angående Kristi tillkommelse. Han sade ätt det fanns somliga i denna församling, som skulle lefva till dess Frälsaren skulle nedkomma från himlen med ätt härskri och alla heliga änglar med honom.”

Den snarare framtiden kommer ätt visa om denna profetia var sann eller falsk.

Somliga af bröderna hafva afvikit från Guds skrifna ord och antagit som bevis historier som voro skrifna 350 @ 400 år efter Kristus, för ätt visa ätt öfversteprester funnos i Kristi kyrka. Detta förefaller mig underligt,

De hafva hänfört till S:t Jerom historia. Han var sekreterare för påven i Rom ungefär år 382 efter Kristus. Jag skall icke förundra mig öfver, om den apostoliska kyrkan hade öfversteprester och många andra embetsmän och ordinanser, som voro vederstyggliga för Herren, efter ätt de låtit leda sig i villfarelser liksom de yttersta dagarnes helige. De hafva äfven hänfört till Theodoret, som afled år 457 efter Kristus. Hans skrivelser täcka tiden mellan åren 325 och 457. Min auktoritet för dettå utgör Lippincotts Biographical Dictionary. Nu, skola vi taga sådana saker som dessa för ätt bevisa ätt det fanns öfversteprester i kyrkan när den var äkta, då Guds skrifna ord nämner alla kyrkoembetena å många platser och icke nämner ätt enda ord om någon öfversteprest? Nej, visserligen icke. Hvad mig beträffar så måste jag taga de Heliga skrifterna för min auktoritet: Jag kan icke förstå hur någon person kan göra anspråk på, ätt öfversteprestembetet är så viktigt ätt det måste finnas eller finnas i Kristi kyrka då denna kyrka var i besittning af den sanna tron, oakadt ingenting säges i de Heliga skrifterna dess angående. De Heliga skrifterna gåfvos genom Guds inspiration; tron I då, ätt Gud skulle lämna ute ur sitt ord det stora öfversteprest-embetet, om det skulle finnas i Kristi kyrka? Visserligen.

icke. Det är att beskylla Gud för dårskap, att tro att han skulle utelämna ur sitt ord detta embete eller något annat embete som Han menade skulle var i Hans kyrka.

Somliga af bröderna ha hänfört till 1 Petri 2: 5, 9 och Upp 1: 6 för att bevisa att det fanns öfversteprester i Kristi kyrka, men ordet öfversteprest är icke nämndt i något af dessa skriftställen. Dessa två skriftställen äro de enda de hänfört till i hela Nya testamentet och intet skriftställe kan finnas i den Ny-testamentliga delen af Mormons bok att hänföra till, emedan öfversteprester icke äro nämnda deri. I de tvenne ofvannämnda skriftstälлена hänföres icke i någon mån till detta embete. I 1 Petri 2: 5, 9 säger Petrus då han talar till hela kyrkan:

“Äfven I, såsom lefvande stenar, uppbyggas till ett andeligt hus, till ett heligt presterskap, för att offra andeliga offer, som äro Gud välbehagliga genom Jesus Kristus. I ären ett utvaldt slägte, ett konungsligt presterskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk.”

Huru någon person kan göra försök på att påstå att detta skriftställe hänför till embetet af öfversteprest, är mera än jag kan förstå. Om det gör detta, så innehar hvarje medlem af kyrkan detta embete, ty Petrus talar till hela kyrkan, såsom I kunnen se af det första af hans epistel. Det finnes icke någonting

sagdt i denna epistel rörande nämnda embete. I Upp. 1: 5, 6 läsa vi följande:

“Honom, som älskar oss och har löst oss från våra synder med sitt blod och har gjort oss till ett konungadöme, till prester åt Gud och sin Fader, honom vare ära och makt i evigheters evighet! Amen.”

Detta syftar icke på öfversteprest-embetet. Det syftar på den tid då vi skola vara i Anden, och kunna säga liksom Johannes sade, varande i Anden till Jesus som har tvagit oss af våra synder och gjort oss till konungar och prester åt Gud; Honom vare ära och makt i evigheters evighet. Amen.

Somliga af bröderna hafva missförstått den Gammal-testamentliga delen af Mormons bok, rörande öfverstepresterna, och hänföra till Alma 13: 7. Alma säger:

“Detta öfversteprestembete, som är efter hans Sons orden, hvilken var från världens begynnelse, eller med andra ord, som är utan begynnelse af dagar eller ända af år, emedan den är beredd från evighet till evighet i öfverensstämmelse med hans kunskap om alla tillkommande ting.”

Här talas det om öfverstepresterna före Kristus. Deras orden är enligt Guds Sons sätt och denna orden är utan begynnelse af dagar eller års ände. Den är upprättad ifrån evighet till evighet. Detta är Kristi sätt. Han som är ifrån evighet till evighet,

har innehafvt detta heliga prestadömes orden från evighet och skall innehafva den i all evighet. Dessa öfversteprester före Kristus kommo i verlden och innehadé detta heliga prestadöme såsom en förebild af Kristus; men när Kristus kom i verlden, gjorde Han anspråk på sitt eget heliga prestadöme och makt på jorden, upphäfvande alla förebilder och skuggor under den gamla lagen, och Han sjelf blef vår store och siste öfverste-

prest, till hvilken vi kunna vända oss för att erhålla barmhärtighet och nåd, då vi äro i behof deraf.

Bröder, jag känner mig påverkad att säga som Alma säger i afslutandet af detta ämne. Han avslutar sin skrifvelse i det 13:de kapitlet 20:de versen med dessa ord:

“Men jag behöfver nu icke att upprepa detta, ty hvad jag har sagt må vara tillräckligt. Si, skrifterna äro framför eder; om I förvrängen dem skall det blifva till edert eget förderf.”

KAPITLET X.

Den utvalde siaren.

Det gamla Israel var villfarande i tolkningen af profetiorna; så äro äfven de yttersta dagarnes helige villfarande med afseende på tolkningen af de nutida profetiorna. Såsom jag förut sagt, så måste skillnad göras på evangeliet eller Kristi lära och profetior. Det ses tydligt af de heliga skrifterna att det icke är Herrens afsigt att uppenbara profetior på ett så tydligt sätt som evangeliet, eller Kristi lära.

Profetior bänföra till händelser, som skola ega rum i Herrens verk, och det är icke Hans afsigt att vid denna tid i tydlighet uppenbara till människors barn alla mysterier och planer i sitt verk för framtiden. Så har varit förhållandet i alla förflutna tidsåldrar. Profetiorna till judarne, angående sättet, på hvilket Kristus skulle komma,

voro dunkla, och de kunde endast förstås af den som hade Anden att förstå dem. De kunde ha blifvit skrifna så tydligt, att hvem som helst kunde ha förstått dem riktigt, men det var icke Guds afsigt att göra detta. Mormons bok omtalar att profetiorna i Johannes uppenbarelse äro svåra att förstå, men att, när Guds behagliga tid kommer, skola de utvecklas och tydliggöras. Men Kristi evangelium och lära i det Nya förbundet i Mormons bok är så tydlig att ett barn kan förstå det.

Kristus säger: “Jag gifver eder dessa befallningar på grund af den träta som varit ibland eder. Välsignade ären I, om I icke hafven någon träta ibland eder.” Äfvenledes att I måtten lära “känna mina (Kristi) sanna lärdomspunkter”. (3 Nephi 18:

34; 21: 6.) Men profetia är en helt annan sak än Kristi evangelium och lära. Den kan endast tolkas riktigt genom upplysningen af den Helige Ande. Petrus säger: "Vi hafva ett fast profetiskt ord, och I gören väl att I akten derpå, liksom på ett ljus, som skiner i ett mörkt rum, så länge det dagas och morgonstjornan uppgår i edra hjertan" (2 Petri 1: 19). Med morgonstjornan menas den Helige Ande genom hvilken profetia endast kan blifva rätt förstådd.

De yttersta dagarnes helige äro villfarande då de tro att Joseph Smith var den "utvalde siaren", som omtalas i 2 Nephi 3.

Jag skall visa eder att broder Joseph icke kunde hafva varit denne utvalde siare, emedan denna siare skulle komma af Josephs (i Egypten) säd och af Lehi säd, som är Josephs efterkommande. Denne Lehi kom till detta land från Jerusalem 600 år före Kristus. De amerikanska indianerna (lamaniterna) utgöra en återstod af denna säd. För att göra detta mera klart så skall jag upprepa den förklaring, som är gifven i 3:dje kapitlet. Den mannen som "icke är lärd" (2 Nephi 27: 19) hänför till broder Joseph. Men den *utvalde siaren* (2 Nephi 3: 6) är en annan person. Han skall komma af Josephs (af Egypten) länders frukt, det är säden som utgör grenen hvilken blef afbruten i Jerusalem, till hvilken detta land var belgadt

till dess arfvedel för evigt — varande Lehi och hans säd. Lehis säd var lille Joseph, som erhöll denna välsignelse från sin fader Lehi, att hans säd icke skulle blifva helt och hållet förstörd; ty utaf hans säd, hvilken icke skulle blifva helt och hållet förstörd (indianerna) skulle denne "utvalde siare" komma. Detta är mycket tydligt för mig. Denne siare skulle komma från lamaniterna, och broder Joseph var icke af denna säd. Namnet på denne siare skulle vara Joseph, efter Joseph i Egypten, och hans faders namn skulle vara Joseph. Han skall öfversätta förseglade uppteckningar som framdeles skola framkomma. "Och icke allenast till att frambringa mitt ord, säger Herren, men för att öfvertyga dem om mitt ord" (2 Nephi 3: 11)). Broder Joseph öfvertygade aldrig någon enda lamanit, så vidt jag vet.

Denne utvalde siare skall öfvertyga lamaniterna personligen samt utföra ett stort verk ibland dem (sina bröder) personligen. Det kan tydligen ses genom att läsa de tvenne skriftställena som hänförts till, att mannen som "icke är lärd" är en annan person än den "utvalde siaren". Det finns ingen likhet mellan de tvenne personer som hänföras till i dessa två skriftställena. I ett skriftställe kallas den personen, som hänföres till, "honom som är olärd", medan i det andra är den person som hänföres till, en

“utvald siare”, som skall vara stor och mäktig liksom Moses. Hela kapitlet talar om denne siare och Moses. Somliga hafva förväxlat personerna som omtalas i 2 Nephi 27: 17-35. En man, varande ande af en rättfärdig man fullkomliggjord, hade sin hand med i frambringandet af Mormons boks ord såväl som broder Joseph och det finnes äfven en tid hänförd till i de sista verserna, som hvilat i framtidens sköte. Vi skola nu belysa detta kapitel (2 Nephi 3) angående den utvalde siaren. Det kan tydligt ses att hela kapitlet hänförs till denne siare och Moses. Jag finner att somliga af de yttersta dagarnes helige på senare tiden uttydt, att “en mäktig” skall uppstå ibland lamaniterna. Detta är en senare uttydning som de gjort af detta kapitel. Ett ställe i den senare delen af detta kapitel gör det mycket tydligt, att den utvalde siaren omtalad genom hela kapitlet, skall komma från lamaniterna. Det är mycket tydligt att den senare delen af kapitlet hänförs till denne samme utvalde siare. Lehi gör sitt sammandrag och sin afslutning angående sin sons (lille Josephs) välsignelse, hvilken välsignelse finnes i första delen af kapitlet. Välsignelsen är denna, att Josephs säd icke skulle blifva helt och hållit förstörd, ty utaf hans säd skulle uppresas en mäktig man som skulle blifva en utvald siare.

“Och si nu, min son Joseph, på detta sätt profeterade min fader (Joseph af Egypten) fordomdags. Derföre, på grund af detta förbund är du välsignad (eller får du denna välsignelse), ty din säd skall icke blifva tillintetgjord. — Och en mäktig skall uppstå ibland dem (denne samme utvaldesiaren — denna samma välsignelse), hvilken skall göra mycket godt, både i ord och gerningar; ett medel i Guds hand, med stor tro till att göra mäktiga underverk och det, som är stort i Guds åsyn” (2 Nephi 3: 22-24.)

Före detta säges det att han skall vara “stor i mina ögon” (v. 8). Hvad gör, att icke hvem som helst kan se detta? Afslutningen af nämnda kapitel är endast ett upprepande och en slutsats angående denne samme utvalde siare.

Hela nämnda kapitel behandlar endast en sak; en välsignelse uttalar öfver lille Joseph, emedan en stor siare skall komma af hans säd, som icke skall tillingöras. Denna säd utgör “en gren, som skulle blifva afbruten” i Jerusalem, till hvilken detta land var helgadt såsom en arfvedel. Han talar om att denne store siare icke var Messias, utan att han skulle komma från en gren af Israels hus, som skulle blifva afbruten, “men likaväl blifva ihågkommen i Herrens förbund, så att Mesias skulle uppenbara sig för dem i de sista dagarne i Andens kraft, för att bringa dem ut från mörker till ljus, ja, från

öldt mörker och ut ur trældom till frihet."

Kunnen I icke se af detta att den utvalde siaren skall komma från lamaniterna? De äro folket som här hänvisas till. De nästa orden äro följande: "Ty Joseph (af Egypten) vittnade i sanning, sägande: En siare skall Herren min Gud uppresa, som skall vara en utvald siare för mina länders frukt."

Detta är det vittnesbörd eller profetia angående Joseph (af Egypten) som Lehi hänför till i sin afslutning af kapitlet, hvar-est han säger: "Och si nu, min son Joseph, på detta sätt profeterade min fader fordomdags. Derföre, på grund af detta förbund är du välsignad, ty din säd skall icke blifva tillintetgjord emedan de skola gifva akt på bokens ord. Och *en mäktig* skall uppstå ibland dem." De skola höra orden från boken, som den utvalde siaren skall frambringa hvilken siare skall öfvertyga dem. Detta skriftställe betyder detsamma såsom om ordet *ty* i stället för ordet *och* var der, nämligen: "Derföre på grund af detta förbund är du välsignad, ty din säd skall icke blifva tillintetgjord, emedan de skola gifva akt på bokens ord, ty en mäktig skall uppstå ibland dem, som skall göra mycket godt — — och det som är stort i Guds åsyn."

Åter säges det att denne utvalde siare skulle endast följa Guds

befallningar. Han skall vara trofast och icke bryta någon af Guds befallningar. Endast detta bevisar att broder Joseph icke var den utvalde siaren. I en uppenbarelse gifven till broder Joseph medan han öfversatte, säger Herren: "Och se, huru ofta har du icke öfverträdt Guds bud och befallningar och låtit dig öfvertala dertill af människor! — Om du icke är varsam så faller du." (Lärd. och Förb. bok, kap. 3.) Öfverensstämmer detta med beskrifningen på den utvalde siaren? Visserligen icke. Endast detta borde öfvertyga hvar och en och skall öfvertyga alla, som icke förli'ta sig på en arm af kött, att broder Joseph icke var den utvalde siaren.

Och återigen kan det ses af denna punkt, att broder Joseph icke var denne store siare. Han skall komma af den säd, som skall *skrifva* Herrens ord; och detta är nephiternas säd. Det säges: "Men en siare skall jag uppresa ur dina länders frukt. — — — Derföre skall dina länders frukt (från hvilken denne siare skall uppkomma) *skrifva* (nephiternas uppteckningar), och frukten af Judah länder skall *skrifva*. Så vi se åter att den utvalde siaren skall komma från nephiternas eller lamaniternas säd.

Och åter kunna vi se det från denna sats som säger: "Han skall utföra en gerning för dina länders frukt, *hans bröder*, som skall vara af stort värde för

dem, äfven till att bringa dem till kunskap om de förbund, som jag har gjort med dina fäder." Af detta se vi att hans bröder skola vara lamaniterna. Alltså skall han vara af lamaniternas säd.

Åter säges det, att de som söka att utrota denne siare skola blifva tillintetgjorda. De som sökte att utrota broder Joseph blefvo icke tillintetgjorda, utan de tillintetgjorde honom.

Bröder, I hafven intet begrepp om huru stor och mäktig denne siare skall blifva och huru stort arbete han kommer att utföra med att återställa Israels hus, ty då skullen I icke påstå att broder Joseph var denne man. Jag tror att denne man är densamme som hänföres till i Första Mosebok 49: 24 och i Rom. 11: 26 Skriftstället i Första Mosebok är Josephs välsignelse: "Ifrån honom, Israels herde och klippa." Från Josephs säd skall komma en man som skall vara en herde för att samla det kring spidda Israel i de yttersta dagarne. Dermed menas icke Kristus, ty Han kom från Juda säd. Det andra skriftstället, i Romarebrevet, säges: "Från Zion (detta land) skall förlossaren kom-

ma, och han skall bortskaffa ogudaktigheterna från Jacob". Dermed menas icke Kristus, hvilket I kunnen se genom att läsa sammanhanget. Jag är förvisad om att dessa två skriftställen hänföra till denne samme "utvalde siare".

Till slut se vi att broder Joseph icke var denne utvalde siare, af följande orsaker:

1) Han skall komma af Lehi säd, och Joseph Smith är icke af denna säd.

2) Han skall personligen öfvertyga lamaniterna; Joseph Smith öfvertygade dem icke.

3) Hans tunga skall icke blifva löst, så att han skall tala mycket, och Herren skall "gifva honom en talman". Joseph Smith hade en flytande talförmåga; han var en god talare.

4) De som söka att utrota denne siare skola blifva tillintetgjordæ; detta kan icke hänföras till broder Joseph, ty han blef tillintetgjord.

5) Den utvalde siaren skall vara trofast och utföra sitt verk noga samt enligt Guds befallningar; broder Joseph bröt Guds befallningar från begynnelsen.

Vi se här af att broder Joseph icke var denne "utvalde siare".

KAPITLET XI.

Insamlingen

Ett af de största misstag, som ledarne i den gamla kyrkan gjorde och som de yttersta dagarnes helige göra idag, är insamlingen.

Tiden för byggandet af det Nya Jerusalem är ännu icke kommen. Ledarne i den gamla kyrkan, i sitt ovisa nit ingifna mera af människor än af Guds Ande till att göra stora ting i Herrens vingård, började att tro att de voro de få utvalda tjenarne, som skulle arbeta i den sista rensningen af vingården och göra stora avslutningsarbeten i den sista af tidernas fulla utdelning. Om de hade varit mera ödmjuka och saktmodiga så hade de icke begått detta misstag. De gån sig icke tid att inse att Gud hade sin egen tid, under hvilken hans stora och underbara verk skulle blifva utfördt bland jordens invånare. De trodde att uppbyggandet af det Nya Jerusalem måste nu vara för handen — i deras tid — människors tid, och att de voro de som skulle bygga det. I denna sinnesstämning, åvägbragt genom deras ovisa nit och mänsklig åtrå att göra stora ting i stället för att vara ödmjuka, förmådde de broder Joseph att erhålla uppenbarelser för bestämmandet af tiden för byggandet af den staden och insamlingen i den. Broder Joseph erhöi därför en uppenbarelse, hvilken han gaf såsom meddelare, att ti-

den då var för handen, och de började att samlas i Jackson county, Missouri, med detsamma. De hade för bråddom. Tiden för byggandet af den staden hade ännu icke kommit, emedan Kristus säger att "återstoden af Jacob" (Lehi säd, för hvilken detta land var hälgadt) är folket, som skall bygga den staden och hedningarne skola endast hjälpa dem att bygga den. Andra folk, som äfven skola hjälpa dem att bygga den staden, äro så många af Israels hus, som skola komma in i förbundet. Derfor om Lehi säd skall bygga den staden, så äro ledarne af den gamla kyrkan och de yttersta dagarnes helige i dag i villfarelse rörande denna sak. Jag skall nu visa eder af Mormons bok, att Lehi säd, öfver hvilken en af de största välsiguelserna som något af Israels hus erhållit, hvilat, är folket, som skall blifva hedradt med uppdraget att bygga den staden och att återstoden af hedningarne endast skall bistå dem i arbetet (3 Nephi 21: 23, 24). Kristus sjelf säger der:

"Och de (hedningarne) skola hjälpa mitt folk, återstoden af Jacob, och äfven så många af Israels hus som skola komma, att de må bygga en stad, som skall kallas det Nya Jerusalem. Och då skola de hjälpa mitt folk, så att de, som äro kringspredda i hela landet, må blifva insamlade till det Nya Jerusalem."

Af detta se vi att återstoden af Jacob är det folk som skall bygga den staden och hedningarne och återstoden af Israel skola endast bistå dem. Nu är frågan, hvilket folk hänför "återstoden af Jacob" till? Vi finna att Kristus tydliggör detta i denna samma predikan, som han höll till dem, att återstoden af Jacob betyder återstoden af Lehi säd. I det följande kapitlet (versen 2) säger Kristus följande:

"När detta — — blifver kungjort för hedningarne, så att de må kunna få kunskap om detta folk, som är en lemning af Jacobs hus, och om detta mitt folk, som skall blifva förskingradt af dem."

Vi se här af att med återstoden af Jacob menas Lamaniterna eller Lehi säd. Derfor är det tydligt att tiden för byggandet af den staden ännu icke kommit, emedan återstoden af Jacobs skall göra detta arbete.

Det finnes i nämnda kapitel ett uttryck, som Kristus brukade, hvilket ofta brukas af profeterna, och det uttrycket är: "På den dagen." Alla som förstå skrifterna veta att det uttrycket betyder i den utdelningen af tiden. En utdelning kan vara ett tusen år, mer eller mindre, och profeterna tala alla om en utdelning genom att säga "på den dagen". En dag för Herren är såsom ett tusen år. När Esaias profeterar angående händelser som skola ega rum i samma utdelning, men dock med tusen års

mellanrum, så talar han om den i samma kapitel med att säga "på den dagen". När en person läser skriften och icke förstår, så blifver han lätt vilseledd att tro, att dessa händelser skulle ega rum inom loppet af några få år. En del af bröderna ha försökt att bevisa att broder Joseph var den utvalde siaren, emedan texten säger att denne man skall "göras stark på den dagen då mitt verk skall börja ibland mitt folk" o. s. v. (2 Nephi 3: 13.) På den dagen betyder i den utdelningen eller det årtusendet och det skulle vara enfaldigt af oss att söka att utforska tiden för en händelse emedan det säges "på den dagen".

Den ofvannämnda texten har följande betydelse: I tidens utdelning i hvilken Faderns verk skall påbörjas för att återställa Israel, i den utdelningen — på den dagen — skall den utvalde siaren blifva gjord mäktig.

Så äfven i kapitlet rörande uppbyggandet af det Nya Jerusalem, hvarest det talas om tiden då Israels hus skall samlas till den staden från jordens alla delar, en tid då himlens krafter skola komma ned ibland dem, en tid då Jesus Kristus skall vara i deras midt. Det säges "på den dagen skall Faderns verk påbörjas", o. s. v. Vi förstå dessa ord, "på den dagen", att betyda i den tidsutdelningen, hvilken kan räcka i ett tusen år.

Vi förmoda att de förseglade

uppteckningarne som skola framkomma skola gifva fullkomliga instruktioner rörande insamlingen till det Nya Jerusalem och återställandet af Israel, som nu är kringspridt bland hvarje nation under solen. Dessa stora händelser blott hänföras till i Mormons bok och Bibeln. Jag tror icke att någon människa, som lefvat i köttet, haft någon föreställning om Herrens stora och underbara verk, hvilket ännu skall ega rum vid insamlingen

af Israels hus. Framkomsten af Mormons bok är endast ett förberedande verk. Det är endast ett utdrag af Nephiternas förseglade uppteckningar. Uppteckningarne skola ännu framkomma, hvilka uppenbara allting från jordens grundläggande till dess ände; allting som har varit gjordt och allting som ännu skall blifva gjordt; de stora och underbara mysterierna och de Guds verk som ännu skola ega rum.

KAPITLET XII.

Ändringen af kyrkans namn.

När Kristus upprättade sin kyrka på detta land, i nephiternas dagar, så gaf han dem särskilda instruktioner från sina egna läppar rörande det namn, med hvilket hans kyrka måste blifva kallad. Han gaf dem en sträng befallning att kalla hans kyrka med hans namn, hvilket han sade var *Kristus*. De nephitiska bröderna åtlydde denna befallning och kallade kyrkan "kyrkan af Kristus" eller "Kristi kyrka", hvilket vi kunna se på många platser i det nya förbundet i Mormons bok. Och efter denna tid är den icke å någon plats i denna bok benämnd med något annat namn. Kristus sjelf betraktade saken rörande namnet af hans kyrka såsom varande af stor vikt, hvilket kan ses från hans instruktioner rörande detsamma. Nephit-

bröderna hade trätor ibland sig med afseende på kyrkans namn, just som det i dag finnes trätor angående detta. När Kristus visade sig för dem på den tredje dagen af sin mission å detta land, så var det första de sade till honom detta (3 Nephi 27: 8-8):

"Herre, vi önska, att du skulle säga oss namnet, med hvilket vi skola benämna denna kyrka, ty oenighet råder ibland folket angående detta. Och Herren sade till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag eder, hvarföre skall folket knorra och vara oenigt öfver detta? Hafva de icke läst skrifterna, som säga, att I måsten påtaga eder *Kristi namn*, hvilket är mitt namn? Ty med detta namn skolen I blifva kallade på den yttersta dagen. — Derföre skolen I kalla *kyrkan* efter mitt namn. — Och huru kunde det vara min kyrka, utan att I kallen henne efter mitt

namn? Ty om en kyrka kallas efter Mose namn, då är det Mose kyrka, eller, om den kallas efter en människas namn, då är det en människas kyrka; men om den kallas efter mitt namn, då är det min kyrka, om så är, att de byggde på mitt evangelium.”

Vi se här af att Kristus sjelf betraktade denna sak såsom varande af stor vikt. Om han hade önskat dem att kalla den med namnet *Jesus Kristus*, så hade han sagt detta. Men han sade namnet *Kristus*. Kommen ihåg, bröder, huru Mormons boks ord framkommo icke genom någon människas visdom, utan genom Guds visdom och kraft; derför är hvarje ord på sin plats. I Juni 1829 gaf Herren oss namnet, med hvilket kyrkan skulle benämnas och det var detsamma som han gaf nephiterna. Vi åtlodde hans befallning och kallade den *Kristi kyrka* intill år 1834, då, till följd af Sidney Rigdons inflytande, namnet på kyrkan blef ändradt till “De yttersta dagarnes heliges kyrka”, utelämnande Kristi namn helt och hållet, det namn, som vi blefvo strängt befallda att kalla kyrkan med, och hvilket Kristus med sina egna läppar så tydliggör. Nu, det är besynnerligt, det är underbart att de yttersta dagarnes heliga betrakta som en småsak, att ledarne år 1834 ändrade namnet på kyrkan och utelämnade Kristi namn! I veten icke huru stränga Guds befallningar äro! Det är ingen-

ting mindre än att skämta med Allsmäktig Guds stränga befallningar och åsidosätta Kristi beslut, i hvilket han bestämmer denna sak så tydligt och så bestämdt, då trätar uppstått angående det. Jag säger, att hvilken person som helst som gifver sitt bifall till att kyrkans namn ändras från det namn som Kristus gaf dem, och åsidosätter det beslut som Kristus fattade i denna sak, är i den största andliga blindhet, och borde omvända sig snarligen. Antagen att nephit-bröderna, fem är efter att Kristus upp'arit till himlen, hade sagt mellan sig sjelfva: Bröder, fastän Kristus befallde oss att kalla kyrkan *Kristi kyrka*, så låt oss ändra namnet, som han gaf kyrkan, och utesluta Kristi namn som han befallde kyrkan skulle bära samt kalla hans kyrka “De förra dagarnes heliges kyrka”. Kunnen I ej se, att de skulle ha blifvit under fördömmelse derför? Svaren på denna fråga sjelfva. Detta är hvad ledarne gjorde 1834 då de ändrade namnet till “De yttersta dagarnes heliges kyrka”, uteslutande Kristi namn. Dock påstån I, att de icke voro i andlig blindhet. Sannerligen, I veten icke Guds handlingssätt med människan. Hans befallningar äro stränga. Kommen ihåg Ussa, som bröt Guds befallning genom att räcka ut sin hand och stödjade arken, tänkande att han gjorde Guds vilja; men han blef dödad derför. (2 Sam. 6. 3-8.)

Jag skall anföra hvad som finnes å titelbladet till Befallningarnes bok och äfvenså till Lärdomens och Förbundets bok, rörande namnet, för att visa eder att kyrkans namn blef ändradt och Kristi namn totalt uttaget. Å titelbladet af Befallningarnes bok är detta: "*En bok med befallningar för styrelsen af KRISTI KYRKA.*" Å titelbladet af Lärdomens och Förbundets bok, publicerad i Kirtland, Ohio, 1835, finna vi detta: "*Lärdomar och Förbund för De yttersta dagarnes heliges kyrka.*" Öfverskriften till företalet lyder äfven sålunda: "*Till medlemmarne af De yttersta dagarnes heliges kyrka*". Äfvenså å sidan 5: "*Teologi. Första föredraget, angående läran af De yttersta dagarnes heliges kyrka*". I sen, att de ändrade namnet på kyrkan och utelemnade Kristi namn helt och hållet, hvilket Kristi kyrka var strängeligen befalld att bära, ty eljest var det icke Kristi kyrka.

Somliga af eder hafva hänfört till Nephi, son till Nephi (4 Nephi 1: 35-39), hvarest det säges, att de som trodde på Kristus voro kallade Nephiter, Jacobiter, Josephiter och Zoramiter; men om I viljen läsa det skriftstället, så skolen I finna att det var de ogudaktige lamaniterna, som kallade de troende med dessa namn. Detta var 231 år efter Kristus, då delningar hade egt rum i kyrkan. Kyrkan i Jerusa-

lem efter Kristus och kyrkan å detta land förrän Kristus kom, blef ofta, då *människor* talade om den, hänförd till med olika namn, såsom Guds Lams kyrka; Guds kyrka, o. s. v., liksom somliga skribenter nu till dags hänföra till den med olika namn, talande om den såsom Guds heliges kyrka o. s. v.; men detta är icke frågan. Frågan är, hvilket namn skulle kyrkan bära — hvad namn önskade Kristus att hans kyrka skulle hafva? Hvad namn befallde Kristus dem att taga? Det är viktigt för hvarje publik institution att hafva ett namn. Det är viktigt för hvarje kyrkoorganisation att hafva ett namn. Kristus ansåg det vara af stor betydelse för hans kyrka att hafva ett namn och han gaf den ett namn, sägande att det var nödvändigt för hans kyrka att hafva ett visst namn och att om den hade ett annat namn så var det icke hans kyrka. Ären I så förblindade att I icke kunnen se och förstå detta? Hvad rätt hade någon människa eller några människor att ändra det namn, hvilket Kristus beslöt att kyrkan skulle hafva? Må Gud hafva barmhärtighet med den människa, som säger att namnet skulle ändras till något annat än det som Kristus gaf oss. Hvad mig angår, så skall jag taga det beslut i denna sak som fattades af himmelens konung. Alla de som äro villiga att skämta med Guds ord och åsidosätta

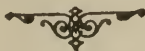
Kristi beslut må göra det. Jag talar såsom om jag talade till vise män. Dömen I om hvad jag säger.

Bröder, jag har detta att säga till afslutning. Jag vill icke argumentera eller disputera med eder. Med kärlekens ande och i ödmjukhet har jag sagt eder i tydliga och enkla ord det som Guds Ande har påverkat mig att säga. Jag är nu öfver 82 år gammal och mitt arbete i denna verld är nu nära nog utfördt. Gud har gifvit Mormons bok till detta slägte, och huru tydlig och enkel är icke Kristi lära framsatt deruti! Nu, bröder, kommen ihåg, kommen ihåg Hans ord, som regerar i himlen och på jorden! Hvilket viljen I höra: Vår Herre Jesu Kristi ord såsom de äro skrifna, eller människors ord? Väljen för eder sjelfva, hvilket I viljen höra. Jag anmodar eder icke att lyssna till

mig. Jag hänför eder till den eviga sanningens ord, sådana som de äro intagna i de tvenne heliga böckerna. Jag skall alltid bedja för eder, att I någon dag må finna att I ären i villfarelse i att tro och lära de läror, hvilka människor hafva tillagt till Kristi läror. Mina dagar här på jorden äro icke många. Jag skall snart gå till hvila med dem som ha gått före mig; men jag har rengjort mina kläder från edert blod och alla människors blod. I förstån måhända icke, med hvilken Ande jag talar, intill dess att I kommen inför Guds domstol, men då skolen I förstå. Må Gud hafva barmhärtighet med eder, att I ödmjuken eder för Honom, så att I mån blifva ledda in i sanningen och ljuset, är min bön i Kristi namn. Amen.

David Whitmer.

Richmond, Missouri, den 1 April 1887.

Supplement,

innehållande ett svar på invändningar, som af Josefitt-kyrkans representanter gjorts emot Whitmers anföranden.

ETT TILLTAL
till dem som tro på Mor-
mons Bok.

AF DAVID WHITMER.

Käre bröder!

Jag har beslutat att icke anmoda 'Saints Herald' om att publicera min epistel, emedan jag icke önskar att blifva inblandad i ett tidningsgräl. Troende att alla bröderna, som äro befriade från förutfattade meningar och önska sanningen endast såsom Kristus gaf den till oss i de tvänne heliga böckerna, skola skrifva efter min pamflett, hvilken kommer att tillsändas dem fritt, är jag tacksam till Herald därför att den publicerade John C. Whitmers och mitt bref. Jag önskar att säga några ord angående åtskilliga punkter i hvilka jag blifvit missförstådd af Saints Herald för den 5 Februari 1887. Jag trodde att jag hade skrifvit mycket tydligt, men jag finner dock att åtskilliga af mina meningar blifvit misstydda. Jag tror det är bäst att svara på dessa misstyddningar i detta cirkulär i stället för att göra det i pamfletten. I pamfletten svarar jag icke någon personligen, utan gif-

ver från början en enkel framställning af sanningen. Som svar på redaktionsartikeln "Weighed in the Balance" (Vägd på vågskålen), nyligen tryckt i "Saints Herald", gifver jag följande korta framställning, icke eftersträfvande mästerskapet, men för att hjälpa de ärliga af hjertat att förstå sanningen.

I sägen: "Nu om David Whitmers framställning af saken skall antagas, så måste Oliver Cowderys (och John Whitmers) vittnesbörd åsidosättas, och om det var falskt i ett afseende, kastar det då icke en skugga af misstanke öfver hvad han framhållit vid andra tillfällen, Mormons bok inberäknad?" Jag skall icke säga något af hvad jag tänker angående det uttalande som min framställning af saken föranledt eder att göra. Jag skall nu göra detta ämne så tydligt att I ovillkorligen måsten förstå mig äfven om I icke gjorden det förut. Jag sade ej att Oliver Cowdery och John Whitmer icke hade erkänt Lärdomens och Förbundets bok år 1836. De erkände den 1836. Jag framhöll att de upptäckte sin villfarelse (förkastade Lärdomens och Förbundets bok), omvände sig derifrån och afledo troende som jag tror i

dag. Jag har bevis för att intyga detta påstående. Om någon tviflar på mina ord, må han då komma till mitt hem i Richmond och blifva öfvertygad. Under vintern 1848, efter att Oliver Cowdery hade blifvit döpt i Council Bluffs, kom han tillbaka till Richmond för att bosätta sig samt bodde här intill sin död, den 3 Mars 1850.

När John Whitmer år 1838 lämnade de yttersta dagarnes helige, egde han en del land i Far West, Missouri (gränsande till detta countiet), hvilket han bebodde från 1839 intill sin död i Far West den 11 Juli 1878. Han kom mycket ofta till Richmond. År 1849 (ann Herren det passande att uppenbara till John Whitmer, Oliver Cowdery och mig nära nog alla de återstående lärdomsvillfarelser, i hvilka vi blifvit insnjärda af ledarne för den gamla kyrkan. Vi blefvo visade att Lärdomens och Förbundets bok innehöll många villomeningar och att den måste förkastas; älvenså, att när tiden kom för uppbyggandet af Zion Kristi kyrka måste upprättas i enlighet med Kristi lärdomar i de tvenne heliga böckerna. Nu hoppas jag att I förstå mig med afseende på dessa punkter. Det finnes inga olikheter mellan mitt vittnesbörd och dessa bröders vittnesbörd. De blefvo tagna ur sin villfarelse, och det är ett historiskt faktum att de förkastade Lärdomens och Förbun-

dets bok. John Whitmer var sekreterare för Kristi kyrka, hvilken uppbyggdes endast på Mormons bok och Bibeln. Jag framhöll dessa fakta tillräckligt tydligt i mitt förra bref och jag kan ej fatta huru I kunnat tyda mitt uttalande såsom I hafven gjort.

Den nästa punkt i hvilken I han missförstått min mening är denna: Jag sade icke och menade icke att "alla andra som innehaft auktoriteten under kyrkans uppbyggande och före hans (min) utkorelse hade förlorat sin auktoritet och han (jag) ensam hållit den kvar." I missförstå mig helt och hållet. Jag sade: "Jag blef utkallad för att inneha auktoriteten" — den auktoritet som Gud gaf mig. Andra hade auktoriteten. Jag dömde icke angående hvilkens auktoritet som var giltig eller icke. Jag dömer icke med afseende på någons auktoritet, som nu befinner sig i de Yttersta dagarnes heliges kyrka. Såsom jag omtalat för eder under de flydda åren så hafven I utan tvifvel auktoritet att handla i eder egen kyrka. Men Herren har bekantgjort för mig att Kristi kyrka är en annan kyrka och att ingen person har auktoritet att officera i denna kyrkas ordinanser, utan att ha inkommit i kyrkan i enlighet med Kristi evangelium. I sägen: "Han (jag) afsade sig och öfverlämnade frivilligt sin auktoritet genom

att på sådant sätt draga sig tillbaka." Om detta är förhållandet, så förlorade de tre Nephiterna sin auktoritet genom att draga sig tillbaka från den kyrkan som alvikit i villfarelse och blindhet. Så äfven Nephi, hvilken Gud befallde att draga sig tillbaka från sina bröder till följd af deras ondska. Men vi se att deras auktoritet fortfarande var god, fastän de voro befallda att utgå och skilja sig från sina bröder, hvilka voro i öfverträdelse. Jag drog mig tillbaka från de "Yttersta dagarnes heliges kyrka". Jag har alltsedan tillbedt Gud i Kristi kyrka. Jag motsatte mig att de ändrade kyrkans namn och behöll alltid det namn, som Kristus gaf oss år 1829 — Kristi kyrka.

Det nästa jag önskar att fästa uppmärksamheten på är detta: Orsaken att jag citerade från brevet, som var skrivet af kyrkans ledare i Liberty Jail, var att jag ville visa att kyrkans ledare hade blifvit villfarande. Hade icke kyrkans ledare affallit i villfarelse, så hade jag icke blifvit utkallad från dem utan skulle ha blifvit befalld att fortfarande verka bland dem. Detta är orsaken hvarför jag citerade från det brevet och orsaken till att jag nämde den saken. Det var nödvändigt.

Jag sade icke att hela kyrkan hade fallit djupt i villfarelse och blindhet; jag sade många af dem — majoriteten — och detta visa-

de sig så, emedan endast några få år efteråt så tågade den stora majoriteten af dem från Nauvoo till Salt Lake, troende på läran om månggifte. Endast mycket få af dem i Nauvoo förkastade läran om månggifte.

I sägen att jag "för att åstadkomma argument, framhåller hvad som icke göres anspråk på för kap. 17 [20] i Lärdomens och Förbundets bok i boken sjelf, nämligen, att den är en uppenbarelse helt igenom." Jag sade att den var en uppenbarelse — att den är i Befallingarnes bok som en uppenbarelse och att paragraferna 16 och 17 äro lagda till den i Lärdomens och Förbundets bok. Jag upprepar att den är en uppenbarelse och jag skall bevisa det för eder. I citeraden icke alla rubrikerna öfver denna uppenbarelse sådan som de äro i Befallningarnes bok, och eder bok måste vara likadan, ty endast en upplaga af den blef tryckt. Jag skall citera det hela: "Artiklar och Förbund för Kristi kyrka, gifna i Fayette, N. Y., i Juni 1830." Jag var närvarande då broder Joseph kungjorde denna uppenbarelsen och jag vet att paragraferna 16 och 17* blefvo lagda till den, efter att öfverste-presterna blifvit tillsatta, för att bestämma deras skyldigheter och andra embetsmäns skyldigheter, som kyrkan aldrig kände eller tänkte på förr än 2 år efter

* Verserna 65—67 i kap. 20 af Utah-kyrkans Förbundets bok.

dess organisation. Hvad skillnad gör det antigen Lärdomens och Förbundets bok påstår den vara en uppenbarelse helt igenom eller ick? Det är en uppenbarelse; och de två paragraferna ha blifvit tillagda samt placerade i den mellersta delen af kapitlet. Derfor, hvarför skulle Herald beskylla mig för att framhålla så och så "för att åstadkomma argument"?

Jag var närvarande nära nog hvarje gång då broder Joseph tillkännagaf uppenbarelsena som finnas intagna i Befallningarnes bok samt många andra uppenbarelsor som aldrig blefvo tryckta, och jag vet allt som var i dem, och då jag säger att jag vet att de blefvo ändrade samt tillökta, så vet jag hvarom jag talar. En af de mest viktiga ändringar finnes i den uppenbarelsen som gafs till mig och broder Oliver med befallning att utlösa de tolf. Detta är uppenbarelsen angående att förlita sig endast på Mormons bok vid kyrkans uppbyggande. Många, många gånger har jag läst och begrundat den och jag kan säga eder att jag vet att de sju orden voro lagda till den, hvarigenom meningen helt och hållet förändrades. Jag var närvarande då Joseph kungjorde denna uppenbarelse. Hvad Oliver Cowdery, F. C. Williams och W. W. Phelps ha skrivit i "Messenger and Advocate" samt andra publikationer strider icke mot mitt

vittnesbörd att dessa uppenbarelsor blefvo ändrade. Demedgifva i sina anföranden, hvilka I publicerat, att uppenbarelsena ha blifvit tillökade — att några få satser från andra uppenbarelsor tillagts dem o. s. v. Men I hafven sökt att framhålla ett sken af att de vittnat att inga ändringar blifvit gjorda.

Misstagen, som dessa personer hänföra till, utgöra "typografiska och andra misstag", sägen I. Förmoden I att en typograf i ett tryckeri gjorde misstaget och lade till uppenbarelsen rörande broder Josephs gåfva, tillökande en paragraf med 22 ord samt lämnande rum för broder Joseph att påtaga sig själf gåfvan af siare för kyrkan, då Gud befalld honom att icke eftertrakta någon annan gåfva, ty han ville icke gifva honom någon annan gåfva med undantag af att öfversätta Mormons bok? Och förmoden I att de andra förändringarne härleda sig från typografiska misstag? I veten mycket väl att de viktiga förändringarne och tilläggen till dessa uppenbarelsor icke inträffade till följd af felsteg eller misstag — genom att typografiskt kopiera manuskript eller genom några andra misstag. Huru kunnen I hjälpa att icke förstå att dessa uppenbarelsor blefvo uppsåtligen ändrade och tillökta? I hafven Befallningarnes bok framför eder. Det finnes endast 60 sidor i den. I hafven det hela. I måsten komma ihåg att Herald

för den 25 December 1886 redan medgifvit att dessa uppenbarelser blefvo ändrade, under påståendet att "Gud hade sammarättighet att auktorisera sin utvalde siare att tillöka hvilken uppenbarelse som helst med vissa ord och fakta, som Han hade att gifva honom någon uppenbarelse alls". Jag tror att det hade varit bättre för eder att icke ha gifvit något som helst svar angående saken att uppenbarelserna hafva blifvit ändrade. De som äro nog andligt blinda att tro att Gud auktoriserat dessa ändringar, som jag omtalat i mitt bref, må hafva rätt att tro att Gud verkar på det sättet, men jag tror det icke, och tusentals andra personer skola icke tro det. När Gud gaf sitt ord, sägande att han icke ville gifva broder Joseph någon annan gåfva än att öfversätta Mormons bok, så menade Han hvad han sade. Att broder Joseph meddelade uppenbarelserna år 1829 genom den samma sten, som han brukade vid öfversättningen af Mormons bok, var samma gåfva. Han gaf sedan upp stenen för alltid samt sade till mig och de öfriga af oss, att han var färdig med det som Herren hade gifvit honom gåfvan att utföra. I pamfletten förklarar jag huru det tillkom att broder Joseph tillagnade sig sjelf den stora gåfvan af ledare och siare för kyrkan, utan att hafva siare stenen. Herren har i denna sak afseende

på en stor gåfva och icke den vanliga andliga gåfvan. Herren menade också hvad han sade i de andra uppenbarelserna, hvilka blefvo ändrade af människor.

Sedan jag skref denna artikel, så ser jag af "Saints Herald" af den 12 Mars 1886 att I nu gören anspråk på endast en orsak för dessa ändringar och tillägg till uppenbarelserna, och den är, att de hände genom misstag vid renskrifning eller afskrift af manuskript. Ären I säkra på att I tron hvad I påstån? Är det möjligt att någon kan tro, att dessa ändringar kunde hafva inträffat till följd af misstag vid afskrift förrän Befallningarnes bok blef tryckt? I uppenbarelsen att förlita sig på Mormons bok vid uppbyggandet af kyrkan finnes i en paragraf sju ord tillagda, hvilka helt och hållet förändra den ursprungliga meningen. I den som hänför till broder Josephs gåfva, finnes i en paragraf tjugutvå ord tillagda, hvilka helt och hållet förändra den ursprungliga meningen. I den som angifver öfversteprestens skyldigheter o. s. v. finnes åttiosju ord tillagda. I andra uppenbarelser finnes äfven ord tillagda, hvilket allt på det tydligaste visar, att dessa ändringar blefvo gjorda med afsikt att dölja villfarelser, som de låtit leda sig uti. Jag tydliggjorde det i mitt bref, att Gud icke ville verka på det sättet, nämligen att auktorisera någon att lägga ord

eller fakta till uppenbarelser, hvilka ändra och ombyta den ursprungliga meningen, hvadan I nu hafven öfvergifvit den uppfattningen och nu hafven I upptagit den uppfattningen och påståendet att det föranleddes af misstag innan Befallningarnes bok trycktes. Jag är bekymrad öfver att det finnes någon ibland eder, som är så förblindad och så fördomsfull i sitt försök att dölja villfarelser — begångna af dem som infört lärosatser, hvilka icke finnas i det skrifna ordet — att de tro att dessa ändringar tillkommo genom misstag vid afskrifning förrän Befallningarnes bok blef tryckt. De som göra dessa påståenden, måste tro att de 7 orden, de 22 orden och de 87 orden voro i uppenbarelserna när Gud först gaf dem samt blefvo genom misstag utelämnade af de bröder som afskrefvo manuskriptet till de uppenbarelser, från hvilka Befallningarnes bok trycktes. Kan icke envar inse att detta skulle ha varit alldeles omöjligt? Bröder, det är narraktigt för någon att göra försök på att frambålla detta såsom en ursäkt för de viktiga ändringar och tillägg som blifvit gjorda i dessa uppenbarelser. Bevisen äro alltför tydliga. Jag skall icke säga mera härom. Jag har uttalat mig tydligt, men i ödmjukhet, så att alla de uppriktiga af hjärtat måtte förstå och blifva förda ut ur villfarelsen och in i sanningen sådan som den finnes i Kristus.

Ordet "den" i min artikel i Herald menade detsamma som ordet "dem", nämligen Mormons Bok; ordet "dem" hänförde till plåtarne — varande en och samma sak.

Jag framhöll i mitt bref att jag var i Hiram, Ohio, då broder Joseph och bröderna arrangerade uppenbarelserna för Befallningarnes bok. Jag vill åter säga, att jag var der och att jag är ett ögonvittne till hvad jag förut framhållit. När I läsen pamfletten, så skolen I vinna mer upplysning rörande denna sak och jag tror att I skolen blifva öfvertygade i denna punkt. I sägen att jag gör ett antal misstag, emedan kyrkans historia, skrifven i September 1845, säger att W. W. Phelps, Oliver Cowdery och John Whitmer voro personerna, som arrangerade uppenbarelserna. Jag säger bestämdt, att jag kommer ihåg dessa händelser såsom om de händt i går och vet på det bestämdaste att W. W. Phelps var i Independence såsom föreståndare för tryckeriet och Oliver Cowdery var äfven der. Min broder John var i Hiram, Ohio, men han var icke medlem af kommitéen, som arrangerade dessa uppenbarelser. Broder Joseph lät broder John vänta der till dess att han (broder Joseph), Sidney Rigdon, Orson Hyde och andra finga uppenbarelserna färdiga att sända till Independence för att tryckas. De förmådde

broder John att rida med dem till Independence.

I pamfletten nämde jag någonting om hvad som hände i Hiram, Ohio, vid den tiden, då jag sade till broder Joseph och Sidney Rigdon att uppenbarelserna aldrig borde tryckas i bokform emedan detta var emot Herrens vilja. När I läsen det, så skolen I blifva öfvertygade. "Kyrkans historia", såsom I kallen den — en artikel skriven för kyrkotidningarna i Nauvoo i Sept. 1844, strax förrän flertalet af dem som voro i Nauvoo for till Sält Lake — är icke korrekt. Vetten I icke att det finnes många misstag både angående fakta och daton i artiklar, som skrivits till kyrkotidningarna? Jag vet det.

Nu önskar jag att omtala för eder hvar I gjort ett annat misstag; och uppteckningarne som jag har, samt åtskilliga personer som nu lefva, hvilka voro ögonvittnen till detta såväl som jag sjelf var ett ögonvittne, skola understödja mig i detta. I sägen att Befallningarnes bok icke blef tryckt fullständig. Jag säger att den blef tryckt fullständig (och "copyrighted", det vill säga att eftertryck blef enligt lag förbjuden). Den blef tryckt fullständig och många exemplar blefvo utlämnade till kyrkans medlemmar innan tryckpressen, som tillhörde kyrkan, blef förstörd. Broder Joseph och bröderna mottogo den såsom va-

randa tryckt korrekt; men det dröjde icke länge förrän de beslöt att trycka Lärdomens och Förbundets bok. Jag har ett exemplar af den upplagan, som blef tryckt korrekt. Broder Jacob Whitmer gaf sin bok till broder John C. Whitmer, hans son, som ännu är i besittning af den och på titelbladet af densamma läses i stora bokstäfver: "*En Bok af Befallningar rör styrelsen af Kristi kyrka. Organiserad i enlighet med lagen den 6 April 1830. Zion. Publicerad af W. W. Phelps & Co. 1833*".

Dessa böcker voro fullständiga och häftade i pappersomslag. Jag säger eder att jag var i Jackson county vid den tiden och vet hvarom jag talar. Jag är ett ögonvittne till dessa fakta och det finnes andra vittnen som ännu lefva. Jag erhöll min Befallningarnes bok fullständig, innan pöbeln förstörde tryckpressen, och boken erhöles äfven af många andra bröder. Hufvudsaken till att pressen blef förstörd var, att denna bok blef tryckt och utspridd i världen. Folk såg i uppenbarelserna att de voro inkräktare i Zion, såsom jag skall visa eder i pamfletten.

Det misshagade Herren, att de tryckte dessa uppenbarelser i en bok. Jag skall bevisa detta senare med hvad som finnes i uppenbarelserna. Jag motsatte mig från det första, att dessa uppenbarelser skulle utgifvas från trycket.

Och åter misstyden I min mening i följande: Jag sade icke eller menade att "Saints Herald" sökte att försvara kyrkan sådan som den är i Utah i dag. Jag sade att folket — kyrkan — hvilken Herald sökte att försvara, utgjorde folket som efteråt färdades till Salt Lake; att detta var folket som affallit i djup villfarelse och blindhet år 1838 och att I söken att försvara detta folk, som föregifver sig hafva uteslutit mig ur kyrkan år 1838. Är icke detta sant?

Och åter: Jag sade icke att reorganisationen genomfördes af nya proselyter. Jag sade den var "byggd upp hufvudsakligen af medlemmar icke tillhörande den gamla kyrkan". Jag förstår mycket väl att den blifv organiserad af dem i den gamla kyrkan hvilka förkastade läran om månggifvet. I misstyden äfven min mening, då I sägen, att jag uppmanar folk att förlita sig på mig. Jag sade icke detta eller häntydde till det; alla mina skrivelser uttala sig mot synden att förlita sig på en arm af kött. Här återgifver jag mina ord: Må Gud hjälpa eder att se upp till Honom och icke till någon människa (mig inbegripet) för sanningen sådan den är i Kristus. Förliten eder på Kristi lärdomar och det Nya testamentet samt Mormons bok, hvilka gifvits oss att afgöra alla tråtor angående lärdomarne, och då kunnen I icke blifva ledda i villfa-

relser at någon människa. Är detta att uppmana folk att förlita sig på mig? Jag hänför dem till Gud i ödmjuk bön och till Guds tvenne heliga böcker, hvilka innehålla alla vår Herres Jesu Kristi lärdomar. Han är den ende ledaren och hufvudet för kyrkan i enlighet med alla de lärdomar han gifvit oss. När I läsen min pamflett, så skolen I icke längre tro att jag har någon åtrå efter att leda eller någon som helst åtrå att blifva framstående eller stor. Gud, på hvilken jag förlitar mig, känner mitt hjärta och mina uppsåt och allt det människor kunna säga i denna sak bryr jag mig föga om. Jag är gammal, och emedan jag har en broder som skrifer för mig efter min diktamen, så beskyller "Herald" mig för att vara ledd af andra, sägande om det arbete, som jag utför, att det gör dem "ondt att finna honom (mig) på något sätt i komplott med andra i ett sådant okristligt och skändligt arbete". Må Gud och de af hjärtat uppriktiga döma om jag är eller icke är i komplott med andra i ett okristligt och skändligt arbete. Fastän beljugen, skall jag icke återgälda det, och fastän förföljd, så skall jag lida det med tålmod. Jag skall förklara för bröderna att jag icke är ledd af någon annan än Kristus.

Emedan mina nerver äro så försvagade att jag knappast kan skriva mitt namn läsligt, så

skall jag säga att fastän jag är öfver 82 år gammal, så är jag för min ålder vid god andlig och kroppslig helsa. För öfver 40 år sedan råkade jag ut för missödet att förlora tummen på min högra hand och jag har sedan den tiden icke varit i besittning af någon god handstil.

Det smärtar mig att redaktörerna för "Herald" hängifvit sig åt detta såväl som andra tvivelaktiga sätt för att öfverrösta mig, men sanningen kommer att stå, äfven om den endast försvaras af en gammal man, som snart skall möta sin Gud, ty Gud är sanningen.

I hafven utelemnat datum då dessa uttalanden gjordes angående John Whitmer, W. W. Phelps och mig i "Millennial Star". Jag vågar säga, att de blefvo skrifna af någon person i Nauvoo före utvandringen till Salt Lake. Det är en kostlig idé, att broder John, W. W. Phelps och jag skulle ha eftersträfvat att blifva kyrkans presidentskap efter att vi blifvit uteslutna. Jag tydliggjorde denna sak tillräckligt i min skrifvelse i "Herald" i Februari 1887, och de som önska att tvifla på mina ord, må ha rättighet att göra detta. Det är icke behöfligt att upprepa det här.

Med afseende på brefskrifningen till Kirtland, Ohio, och till högrådet, så upprepar jag hvad jag förut sagt. Antagen att jag tillsammans med broder Joseph och

broder Phelps undertecknat det bref, som I publiceren, finnes det någonting förolämpande mot högrådet deruti? Om det brefvet var skrifvet af broder John eller broder Phelps, så har möjligen en af dem skrifvit mitt namn under det. Bröder, jag skall säga eder detta: I början af 1835 insmogo sig svåra villfarelser och afskyvärda laster i kyrkan. Jag har endast nämt en ringa del af hvad jag vet. Jag har läst en del skrifvet från Nauvoo och i kyrkotidningarna och andra skrifter, som icke innehåller sanningen. En del blef efter broder Josephs död publicerad, hvilket man påstod att han skrifvit, men som jag icke tror att han skrifvit, och jag har sagt detta till äldstena i den reorganiserade kyrkan, då de under de flydda åren besökt mig. Jag skall icke upprepa uttrycken, emedan jag icke önskar att ställa till något ordsvall. Jag tror att detta cirkulär och pamfletten komma att blifva de sista vittnesbörderna som jag skall behöfva att sända ut till sanningens försvar.

Åter sägen I: "Äldste Whitmer säger, till försvar för sina påståenden, o. s. v., att ett flertal betyder ingenting. Han borde läsa Mormons bok, till hvilken han hänför oss såsom varande det enda rättesnöret för läran och organisationen i kyrkan, mera noggrant innan han går för långt."

Det smärtar mig att se att re-

daktörerna för "Herald" äro så blinda med afseende på Guds ord. I förstån mycket väl, att jag talade om ett flertal i kyrkan, under det att i alla edra hänförenden till Mormons bok så talas det om ett flertal af folket i Unionen. Folkets röstning i nationen är en helt annan sak än folkets röstning i kyrkan. Hvarför kunden I icke inse detta?

Jag skall gifva eder skriftstället, som I hänfören till i eder redaktionsartikel, och bröderna kunna sjelfva döma. Hvem som helst kan se att det hänför till folkets röst och icke till kyrkans röst (Alma 2: 3, 4): "Ty de visste, att enligt deras lag måste sådant stadfästas genom folkets stämma; derföre om det skulle vara möjligt, att han kunde vinna folkets stämma, ville han, som är en ogudaktig man, beröfva dem (kyrkan) deras kyrkliga rättigheter och privilegier m. m.; ty det var hans afsigt att utrota Guds kyrka." Det är lika så stor skillnad mellan de två frågorna som mellan staten Missouris val af en guvernör och de yttersta dagarnes heligas röstning för en kyrkofråga i en kyrkoförsamling.

Se äfven de tvänne andra anföranden som I gören (Alma 4: 15—17 och Mosiah 29: 16—27). Båda af dem hänföra till folkets nationella röstning och icke till någon kyrkoröstning, hvilket är en helt annan sak. Hvilken hade rätt: Abinadi eller hela kyrkan,

som var emot honom? Mormon eller hela kyrkan, som var emot honom? Den lilla kyrkan med 8 medlemmer i Noa dagar eller hela världen?

Jag önskar att säga detta till de ödmjuka; och bröder, kommen ihåg det! o, kommen ihåg det! Redaktörerna för "Herald" äro kanske samvetsgranna, men till följd af sin blindhet förvända de sanningen genom sin visdom och många ord. Jag skall gifva eder ett tydligt exempel härpå. De hafva skrivit åtskilliga spalter för att bevisa, att broder Joseph icke lät sig förleda af människor. Men Gud säger i tydliga ord, att han var förledd af människor. Nu kunnen I välja för eder sjelfva och tro Gud eller redaktörerna af "Herald", just som I behagen. Just vid den tiden, då Joseph skulle ha varit starkast, medan han öfversatte Mormons bok, sade Gud till honom dessa ord: "Se, huru ofta har du icke öfverträdt Guds bud och befallningar, och låtit dig öfvertala dertill af människor" (Förb. bok 3:6). Men "Heralds" redaktörer vilja icke taga Guds ord för det. Detta är ett exempel på detsätt på hvilket de i sin blindhet förvända sanningen genom sin lärdom och många ord. Jag säger att jag vet att broder Joseph lät sig öfvertala och blef ledd af Sidney Rigdon under en viss tid. Rigdon blef broder Josephs intimaste vän och bror efter sedan han inkom i kyrkan. Men denna vänskap blef

icke varaktig. Det I skrifvit för att bevisa att broder Joseph icke lät sig öfvertala af Sidney Rigdon, bevisar ingenting, ty broder Joseph lät sig öfvertala och påverkas af honom under deras första och förtroliga bekantskap i Ohio, vid hvilken tid många villomeninger införlivades med Kristi kyrka genom Sidney Rigdons direkta inflytande. Om I föredragen att låta eder förblindas af "Herald" i denna sak, då Gud säger, att broder Joseph lät sig öfvertala af människor, så kan jag icke hjälpa det. Jag har uppfyllt min skyldighet med att söka visa eder de lärdomsvillfarelser, som I blifvit ledda uti.

Jag beder till Gud oafbrutet, att bröderna ville blicka upp till honom endast och till hans ord, och icke till någon människa efter sanningen, sådan som Kristus gifvit den till oss. Vi hafva löftet att den Helige Ande skall leda oss i all sanning. Gören eder förvissade om den Helige Andes gemenskap. Om I hafven något tvifvel om egandet af den Helige Ande, så söken Gud med fasta och bön till dess I ären förvissade om att I hafven Guds ande. När en person har den Helige Ande i sitt hjärta, så är all fördom, ondska och hat (till hvem som helst, äfven en fiende) utdrifvet ur hans hjärta och detta är uppfyllt af Guds obegränsade kärlek, hvilken sträcker sig till alla människor. Kommen ihåg Kristi ord: "Älsken edra ovänner, ty om I älsken

dem som älska eder, hvad belöning fån I." Från några få af brefven, som jag på senare tiden erhållit från Yttersta dagarnes helige, så kan jag se, att de betrakta mig som en fiende, emedan jag sagt dem sanningen för att förmå dem att icke tro åtskilliga lärdomar, hvilka Kristus aldrig lärde, och så att deras tro måtte grunda sig på de tvenne heliga böckerna, hvarigenom de kunna erhålla ett högre mått af Guds ande än de nu hafva. Jag tackar min himmelske Fader att jag kan älska till och med dem som skrifvit förolämpande bref. Jag beder för dem att de i sinom tid måtte inse sin villfarelse och omvända sig.

Jag framhöll i mitt bref att jag älskade broder Joseph och hans fader (profeten Joseph). Jag ser af broder Josephs artikel "Vägd på vågskålen" att han tviflar på detta. Jag kan icke hjälpa det. Gud vet att det är sant. Broder Joseph är kanske icke förmögen att förstå huru det kan vara att jag älskar hans fader och honom. Alla de, som hafva Guds kärlek, såsom de böra hafva den, kunna förstå detta, och alla sådana personer skola tro mig; men andra skola det icke, ty de kunna icke känna eller förstå denna Guds gåfva. Jag vet att det icke är naturligt, men den naturliga människan kan icke förstå Guds ande. Hon är andligen oberörd.

I kallen mig en apostat (afäl-

ling) och sägen att en ond ande har ledt mig till att predika omvändelse innan jag lägges i min graf. På samma sätt blef Abinadisänd af Gud att predika till kyrkan sedan denna fallit i villfarelse. Men hans bröder voro förblindade och det stora flertalet af dem förkastade Abinadis ord, sägande att han var ledd af en ond ande. Men Herren lät i sinom tid förstörelse komma öfver kyrkan därför att hon förnekade Abinadis ord. Kung Noah hade blifvit smord af sin fader, som hade auktoriteten. Han hade många prester omkring sig som voro vissa om, att de icke voro villfarande och därför icke behöfde om-

vända sig. De trodde sig vara de enda, som voro antagliga af Herren. Hvad var orsaken till att de icke kunde se och förstå? Derfor att de voro andligen blinda. Jag önskar att fråga eder hvem som är en apostat från tron: den som håller fast vid läran som Kristus lärde till de "tolv" i Jerusalem och till de "tolv" å detta land, eller den som lär mer eller mindre och kallar det för läran?

Må Herren vara med eder för att leda eder in i all sanning, är min bön i Kristi namn. Amen.

David Whitmer.

Richmond, Missouri, den 1 April
1887.

för "Nordiska

antagna i Salt Lake

FÖRORD.

Inseende vigten af att undersöka samt gifva upplysning åt hvarandra och våra medmänniskor om sanningen eller den verkliga inrebörden af vissa system och kulter, som utöfva sitt inflytande öfver människorna och leda dem till allehanda inbillningar, tomma påståenden och dåraktiga handlingar, särskildt den i hela kristenheten utbredda kult. eller det politiskt-religiösa system som går under namn af "mormonism", af hvars inflytande vi varit berörda, — antaga vi följande för vår organisation och ledning:

§ 1

Detta sällskaps namn skall vara "Nordiska Undersökningssällskapet i Utah".

§ 2

Sällskapets ändamål är att medelst publika föredrag, samt tryckning och spridning af historiska och litterära afhandlingar verka i det syfte som i förordet angifves.

Personer, som gifva en summa till publicering af en skild bok eller pamfletts utskrift, skapets ledning, skall i förhållande till ägare i nämnda publikation för sin inbringar, i förhållande till utgifvan han inbetalt.

§ 7

Medlemsafgift skall utgöra 25 cts i månaden. Äfven frivilliga bidrag kunna ingifvas för upprätthållande af sällskapets verksamhet.

§ 8

Hvarje person, som uppnått mogen ålder och som är i sympati med detta sällskaps ändamål, kan inväljas till medlemskap, oafsedt hvad kyrkosamfund, politiskt parti eller nationalitet han (eller hon) tillhör, och inväljes vid allmänt möte, efter att hafva gjort ansökan och blifvit föreslagen af någon medlem.

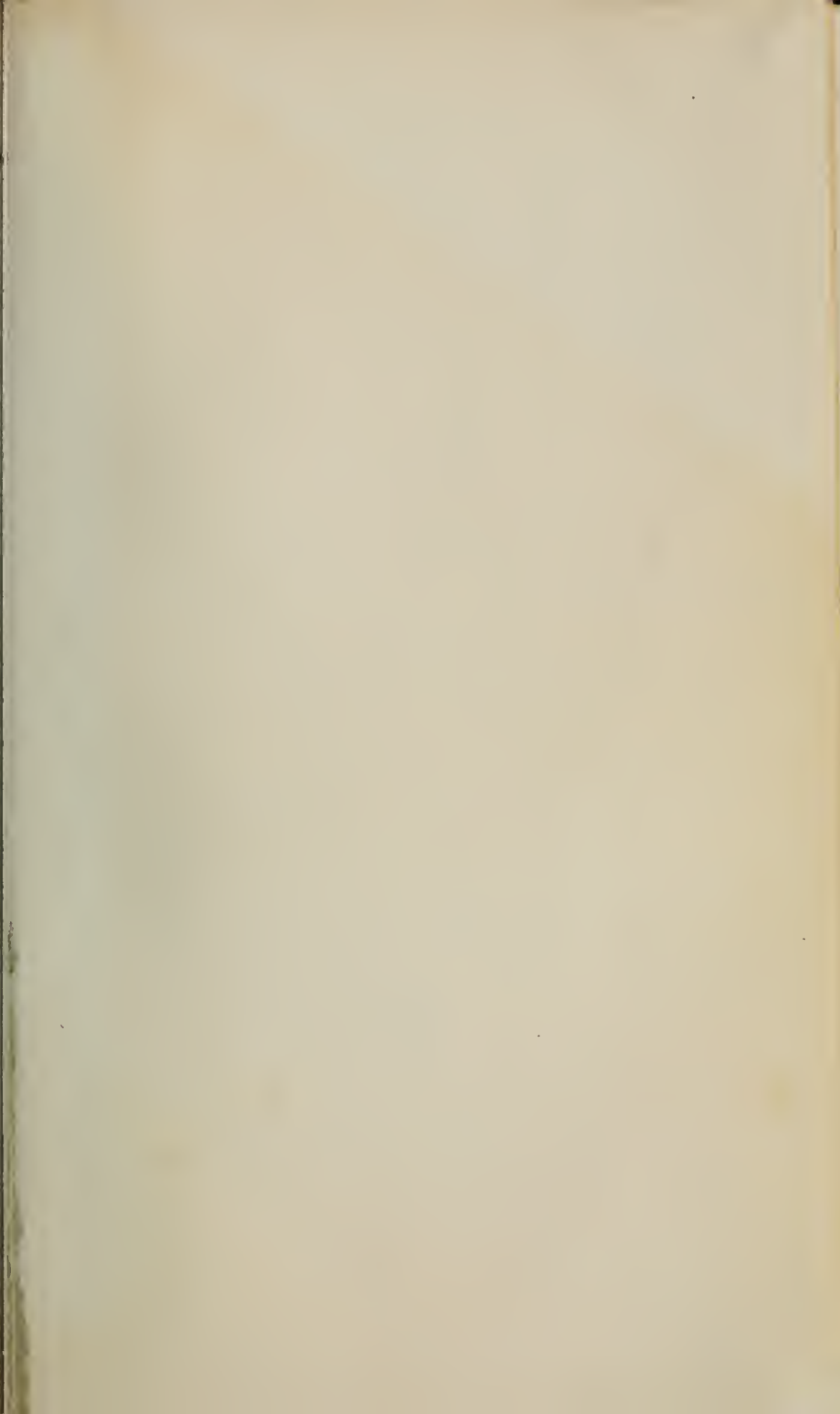
Detta häfte, pris 25c., kan erhållas från Nordiska Undersökningssällskapets bok-kommité, C/o John A. Wallin, 9 Zane Street (East, 4th North), Salt Lake City, Utah.

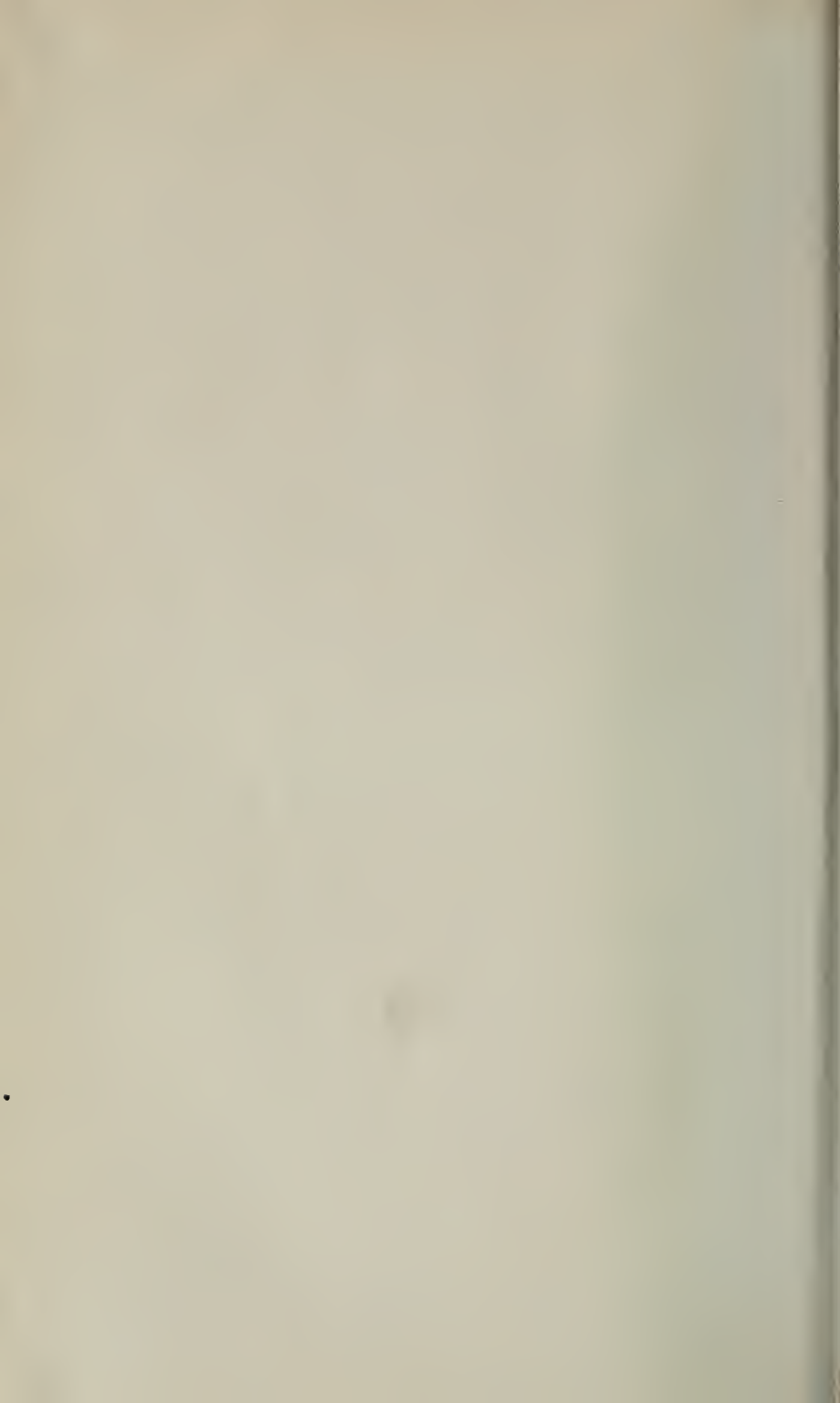
Häfte tryckt på bättre papper, pris 30c.

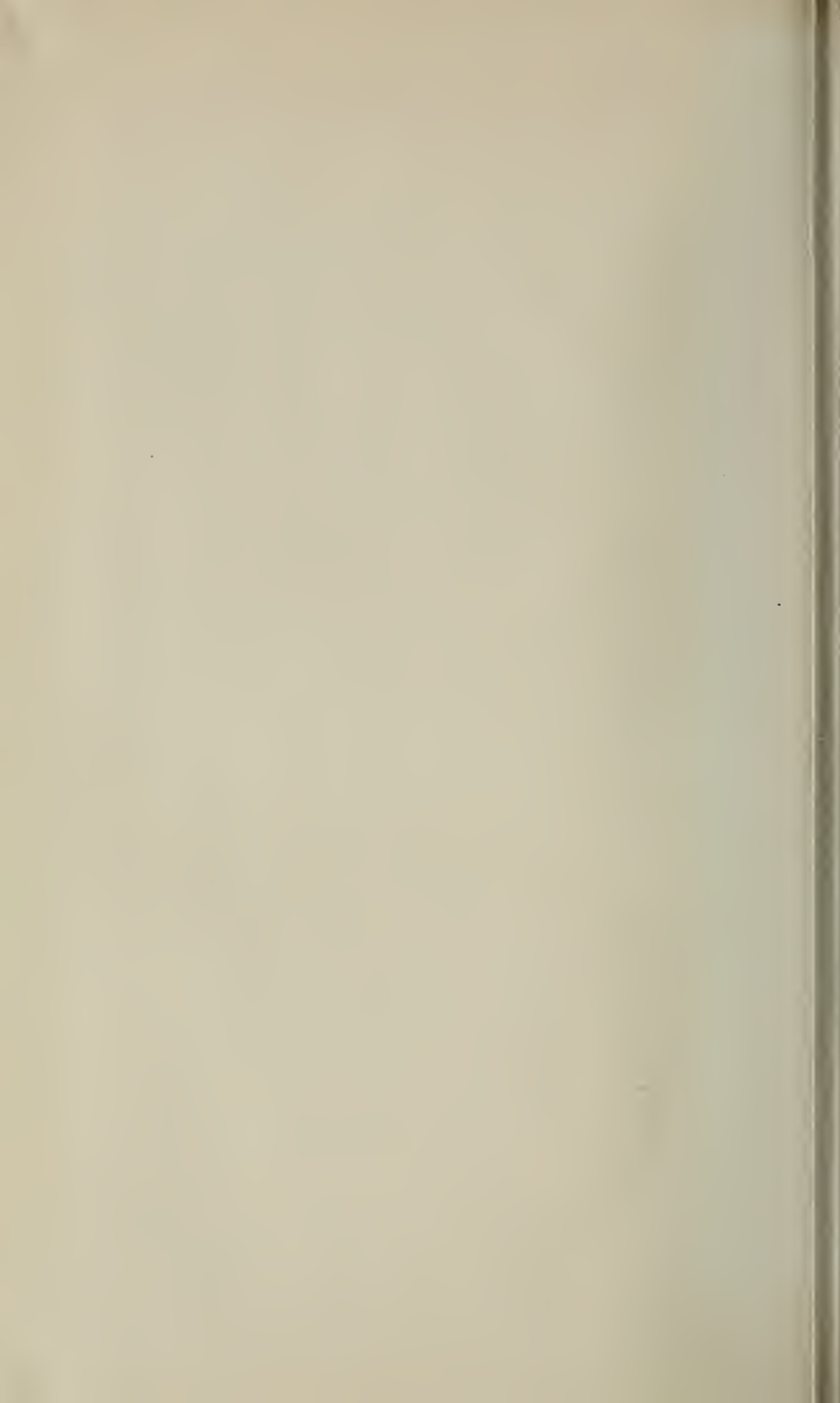
Rabatt då 10 eller flera exemplar köpas.

Pris i Sverige 1 Krona per exemplar. Liqvid från Sverige kan insändas i postsparmärken.

ling) och sägen att en ond ande | vända sig. De
 har ledt mig till att predika om- | enda, som
 vändelse innan jag lägges i min | ren. H
 graf. På sammansätt blef Abinadi | de ic
 sänd af Gud att predika till kyr- | f
 kan sedan denna fallit i villfare-
 se. Men hans bröder vore
 blindade och det stora
 af dem förkastade Abinadi
 sägande att han
 ondande. Men
 tid förstöre
 kan der
 nadi
 v

BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY

3 1197 20279 5453

